

Yêu Nhầm Biến Thái Nam Nhân

Contents

Yêu Nhầm Biến Thái Nam Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	42
17. Chương 17	46
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	60
22. Chương 22	63
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25: Hồi Kết	75

Yêu Nhầm Biến Thái Nam Nhân

Giới thiệu

Nàng là tiểu thư con quan chỉ một lòng muốn thượng kinh cáo trạng để giải oan cho cha nhưng lại vu

1. Chương 1

Phía bắc Kỳ Mạc có dãy núi Chấn Thiên hùng vĩ vừa là biên giới, vừa trải dài chia cắt nhiều vùng. Đôi khi hai huyện gần kề là thế nhưng bị núi lẫn sông chia cắt nên không liên tục thông nhau.

Nếu muốn đi qua thì một là đi thuyền vượt sông có đá cũng khá hiểm trở, hai là chỉ có duy nhất một đường băng ngang qua rừng mà thôi. Nơi đây lại còn nổi tiếng nhất là lâm tặc, thổ phỉ mới là khổ cho dân chúng những vùng này.

Thu Yên sợ nên quàng tai nải ra trước ôm lấy và đi nhanh theo hai xe chở thóc phía trước. Mọi người đều cố đi thật nhanh không muốn gặp phải cướp. Đoạn đường băng rừng cũng khá dài, mắt thấy phía trước cảnh vật quang địa mọi người mừng rỡ định bụng qua êm rồi thì bỗng có tiếng người cười vang đáng sợ.

Bọn lâm tặc từ các bụi cây chờ sẵn nhào ra cười khí thế. Chúng có khoảng mười lăm người cầm vũ khí, bộ dạng đáng sợ sớm không chế người đi đường trong đó có cả Thu Yên. Mọi người sợ quá trời, bọn chúng không cần tốn công nhiều dọa nữa vì chỉ nói thôi cũng đủ làm tắt cả văng lời...

“Đàn bà đứng một bên, đàn ông một bên có gì quý giá tự giác giao nộp đừng tự hại bản thân nhé! Còn bên nữ nhân già đứng riêng, trẻ riêng nghe chưa!”

Mấy cô gái trẻ khóc sợ hãi sợ được mắt thì chúng bắt về trại thì tiêu đời con gái. Thu Yên cũng bị dồn đứng run run trong đám con gái trẻ. Tên lâm tặc đi kiểm tra đám con gái trẻ nhìn thấy nàng áo quần te tua xơ xác, mình nàng vừa bẩn lại còn đen như lùn lùn từ đất chui lên, thêm tóc tai rũ rượi làm tên cướp nhìn mà nhăn mặt...

“Xấu dã man! Đưa tai nải ra đây!” – Tên lâm tặc hung hăng lấy tai nải của nàng rồi kiểm tra bên trong.

Nàng run run miễn cưỡng bị giật tai nải vải của mình. Bên trong chỉ có một mẫu gỗ đen vuông hình chữ nhật trông như đã bị bể gãy nên cạnh bên phải có rãnh cửa không đều, trên mặt còn có chữ khắc đã sờn ố không còn nguyên vẹn màu vàng mờ. Thoạt nhìn không khác bài vị cho người chết là mấy. Kèm theo còn có một mẫu vải cuộn cũng đầy chữ viết rất ngay ngắn, vuông vức.

Đáng thương thay gã cướp này không biết chữ nên tìm thêm cũng không có lấy một nén bạc trong tai nải của nàng...

“Sao không có tiền gì hết vậy?” – Tên cướp quăng tai nải của nàng xuống đất ngay.

“Tui nghèo sắp chết đói rồi nếu có tiền bộ dạng có thế này đâu!” – Nàng nói như kẻ khổ sau đó ngồi nhặt ôm lấy mảnh vải và phiến gỗ của mình.

“Bực mình!” – Tên cướp coi như xui xẻo gặp kẻ nghèo và xấu như nàng nên bỏ qua luôn.

Thu Yên ngồi chỉ ôm lấy hai thứ xem như vô giá trị kia mà thầm mừng rỡ. Những người khác thì không may như nàng bị bọn chúng cướp chỉ biết khóc than sợ sệt không dám chống cự vì sợ bị giết.

Nàng nhắm mắt run rẩy mong sẽ thoát qua được lúc này. Bỗng nhiên vụ cướp đang hỗn loạn là thế thì lại có mười người từ đâu xuất hiện như bóng ma. Cảnh hỗn loạn im ngay, mấy tên lâm tặc bối rối nhìn mười kẻ vừa xuất hiện không nói tiếng nào đã khoai chí lao đến chém giết điên cuồng bọn lâm tặc.

Người đi đường chỉ biết co ro trốn nhìn mười vị hiệp khách đó võ công đều vào bậc cao thủ nhanh chóng giải quyết hết đám lâm tặc nọ.

Thu Yên vẫn núp với mọi người nhìn kẻ xấu bị giết cũng mừng thay. Mười kẻ đó xử gọn vừa xong thì mọi người nhào ra quỳ lạy cảm ơn rồi rít.

“Đa tạ các vị ân nhân đã ra tay nghĩa hiệp!” – Mười thằng nọ nhìn họ khóc quỳ lạy cảm ơn mà chịu không nổi cười rần lên xem tí bò lẩn bò càn vì quá mức buồn cười.

“Thủ lĩnh ơi! Họ biết ơn mình kìa!” – Bọn họ gào lên cười ngặt nghẽo làm mọi người ngơ ngác không hiểu sao họ lại cười như thế.

Và tiếp lời bọn chúng có một giọng nói vang lên

“Haha... Chúng ta giết lâm tặc trừ hại cho dân, cứu nhân độ thế mà!”

Giọng nói xuất phát từ phía trên cao. Thu Yên cũng như mọi người nhìn lên phía trên có giọng nói đó. Một bạch y nam nhân ăn mặc sộc sệt, tóc đen xoả qua vai, bộ dạng thư thái ngồi trên cành cây tựa vào chân một nam nhân khác.

Nam nhân còn lại mặc một bộ y phục xanh đen tương phản với người kia nhưng nhìn rất gọn gàng, đai lưng đeo kiếm, tác phong lãnh đạm đứng khoanh tay trước ngực cho bạch y nam nhân nọ dựa nhẹ.

Mọi người không biết mười hai người này là ai nữa thì người áo trắng nhảy xuống đất hơn hai trượng mà hơi loạng choạng xem tí đáp đất bằng mặt nhưng may mắn không sao chỉ ôm trán.

Ngay tức thì kẻ áo xanh đen đáp nhẹ mà đỡ ngay ân cần hỏi : “Người không sao chứ?”

“Chưa tỉnh rượu thôi nhưng không sao đâu Hiệp Phong!” – Bạch y nam nhân trả lời còn cười thật ngọt sau đó không do dự mà vòng tay níu bên kia vai Hiệp Phong ngã đầu dựa bờ vai còn lại.

Hai nam nhân đó đều cao lớn nhưng kẻ áo trắng ốm hơn, bộ dạng “ẻo lả” không xương phải dựa người áo xanh đen tên Hiệp Phong mới được. Hắn ta có gương mặt tuấn tú mang chút vẻ thờ ơ với mọi thứ sau đó cười dễ thương thông báo...

“Chúc mừng các người thoát lâm tặc nhé! Bọn ta là cướp của cướp nên chỉ giết cướp không giết người, tuy nhiên các người có gì cũng đem ra nộp cho bọn ta tự giác một chút có biết không?”

Mặt mọi người đồng loạt nhăn nhó, tối sầm lại vì tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa rồi. Thế là mọi người chỉ biết nén lệ mà giao tiền bạc ra lần nữa. Dù bọn cướp của cướp này nói không giết người thường nhưng vô công bọn họ đều cao thật không thể coi khinh.

Gã thủ lĩnh vẫn uể oải dựa Hiệp Phong chờ bọn nhỏ làm việc. Hắn ta buồn ngủ lắm rồi chỉ muốn về ngủ mà thôi. Hiệp Phong chỉ đứng yên cho hắn dựa trên gương mặt vẫn băng giá không nhiều cảm xúc.

Thu Yên hơi sợ khi bị kiểm tra lần thứ hai. Nàng chỉ mong bọn cướp này cũng thấy đồ của nàng vô dụng mà bỏ qua. Chúng xem không có tiền chỉ nhìn nàng liền mắt long lanh cảm thông, chia sẻ...

“Không có tiền cũng không có lương khô, mang theo mấy thứ vô dụng này làm gì không biết ak!”

Nàng không trả lời, vội vã cầm lại tai nải quý báu của mình. Lòng nàng đang mừng vì thoát lần nữa thì không qua được ánh mắt của gã thủ lĩnh. Hắn ta đứng bên kia đã thấy cuộn vải có chữ nên không tựa Hiệp Phong nữa rồi gọi...

“Tứ cầu, mang lại đây cho ta xem!”

“Dạ, thủ lĩnh!” – Tứ cầu không do dự khi lại giật tai nải của nàng mà chạy đến chỗ thủ lĩnh.

Nàng run lên nhìn tai nải lọt vào tay hắn ta. Thu Yên chỉ mong hắn cũng coi đó là đồ vô dụng nhưng gã thủ lĩnh cầm ra mảnh gỗ đen, trên sắc diện có vẻ ngờ ngác sau đó xem kĩ hai mặt rồi cười tỏ ra rất hứng thú. Nàng mím môi nhìn cầu mong mọi việc sẽ ổn thôi. Và hắn xem mảnh gỗ chưa đủ còn giở cuộn vải ra đọc. Ánh mắt hắn lướt hết mảnh vải đầy chữ lập tức đưa mắt nhìn nàng đứng co ro bên kia.

Thu Yên hi vọng hắn là cướp không biết chữ nghĩa thấy nó vô dụng sẽ bỏ đi nhưng nàng không ngờ gã cướp này khác người. Hắn đọc xong rồi xếp lại hai thứ giao cho Hiệp Phong cầm không quên căn dặn...

“Cất cho ta, Hiệp Phong. Hôm nay cướp được một vụ khá thật!”

Nàng sững ra nhìn đồ của mình được người áo xanh đen cất vào người mà hốt hoảng. Song nàng chưa kịp phản ứng thì gã thủ lĩnh áo trắng đã bước lại chỗ nàng. Ánh mắt hắn quét kỹ bộ dạng te tua tàn tạ như ăn mày của nàng, môi nhếch lên cười nhẹ rút ra túi gấm nhỏ đầy tiền quảng trước mặt nàng.

Mọi người đều dồn mắt nhìn cướp cho lại tiền người ta. Còn nàng chỉ biết nhìn túi tiền mà nghe cái chất giọng khinh người của hắn...

“Coi kìa, trông tội nghiệp chưa? Cầm tiền này về nơi cô đã đến đi còn những thứ vô dụng kia ta cướp nhé!”. Thu Yên run rẩy ngẩng lên nhìn thẳng mặt hắn ta dù sợ nhưng vẫn nói đầy cứng rắn...

“Đồ vô dụng ngươi lấy làm gì? Ta không cần tiền, trả đồ lại cho ta!” – Nàng vừa nói vừa đẩy túi tiền lại chân hắn. Hắn ta nhìn chỉ cười nhạt khom xuống nhặt lấy túi tiền của mình sau đó nhìn nàng nói...

“Cướp mà trả cái gì? Ta thích thì ta lấy. Ngươi không lấy tiền là do ngu nhé!”

Gã thủ lĩnh đó cầm túi tiền đi luôn. Thu Yên nhìn hắn mà đầu óc trống rỗng không nghĩ gì nhiều đứng dậy lao đến níu hắn...

“Trả đồ cho tui!” – Tuy nàng biết hắn ta đã đưa cho người áo xanh đen giữ nhưng vẫn cảm giác hắn nói trả thì đồ mới về tay. Bị níu áo, hắn phát khùng hét hất tay nàng còn la ùm lên.

“Trời ơi rắc rối quá. Tổng khứ con nhỏ này xa khỏi ta coi! “ – Hắn vừa không vui la lập tức người áo xanh đen đến nắm nhẹ nàng ra.

Thu Yên ngẩn nhìn cái người tên Hiệp Phong phong ấy vẻ mặt tuy băng giá, lãnh đạm nhưng ánh mắt rất hiền, còn nhẹ nhàng nói với nàng như khuyên bảo việc đứng đắn...

“Cô nương đừng chọc giận thủ lĩnh của bọn ta!”

2. Chương 2

Thu Yên ngẩn nhìn cái người tên Hiệp Phong phong ấy vẻ mặt tuy băng giá, lãnh đạm nhưng ánh mắt rất hiền, còn nhẹ nhàng nói với nàng như khuyên bảo việc đứng đắn.

“Cô nương đừng chọc giận thủ lĩnh của bọn ta!”

“Hắn lấy đồ của tui mà không được giận hay đòi lại sao? Huynh trả đồ cho tui đi!” – nàng thấy người này có vẻ dễ thương hơn gã thủ lĩnh kia nên năn nỉ ngay may ra có cơ hội.

Hiệp Phong gãi đầu lúng túng vì nhìn nàng rưng rưng lệ đòi lại đồ trông như con cún nhỏ làm nũng thật đáng thương. Mà nàng nói cũng có lý, có ai bị lấy đồ như thế mà không nổi điên. Gã thủ lĩnh xoay nhìn Hiệp Phong còn vườn vúi với nàng nên hét lên...

“Nè, chúng ta là cướp mà còn suy tư lý lẽ cái gì nữa chứ? Đi về!” – Gã thủ lĩnh ra lệnh lập tức mười thằng lóc chóc ngưng cướp bóc đi theo. Cả Hiệp Phong cũng nhìn nàng rồi lạnh lùng đi luôn.

Thu Yên ngồi khụy xuống mắt rưng lệ. Mọi người bị cướp hai lần cũng khóc nhưng không ai bị cướp trắng tay như nàng. Tiền bạc, của cải chỉ là vật chất muốn thì cũng có lại nhưng đồ của nàng chỉ có một cùng cơ hội duy nhất cứu cha. Hai thứ đó quan trọng thế nào chỉ có nàng hiểu rõ, mắt chúng nàng còn sống nổi sao, bằng mọi cách Thu Yên nhất định phải lấy lại....

Tại ổ lâm tặc, bọn cướp của cướp vừa trưng dụng lại làm căn cứ. Mười thằng nhỏ vui vẻ dọn chiến lợi phẩm ra đếm ngay. Còn gã thủ lĩnh tìm được căn phòng kha khá lập tức vào nằm lăn ra giường. Hiệp Phong rót trà nhìn thủ lĩnh lại xem cuộn vải đầy chữ vẽ mặt ngăm nghĩ rất nghiêm túc dù ban nãy cứ than muốn ngủ. Hiệp Phong đưa trà nói...

“Chẳng phải bỗng dưng người làm như thế!”

“Làm gì? “ – Hấn hỏi nhận lấy ly trà đồng thời kéo Hiệp Phong cùng ngồi xuống giường inh dựa. Dựa Hiệp Phong tuyệt nhiên đã hơn dựa gối rồi.

Hiệp Phong không phản nản chỉ nói tiếp.

“Người đưa tiền cho cô nương đó là có lí do đúng không? Định nhận cáo trạng cho cô ta sao?” – Mắt Hiệp Phong cũng đang nhìn cuộn vải đầy chữ đó. Ngay lập tức hấn gấp cuộn vải và cười xoay lại tựa cằm lên vai Hiệp Phong nói...

“Người đừng đoán già đoán non thế! Ta không phải cái loại người bên ngoài vô nhân đạo mà bên trong tốt đẹp đâu!”

“Ai nói người vô nhân đạo tôi sẽ giết ngay!” – Hiệp Phong nói lạnh nhạt nhưng quả quyết làm gã thủ lĩnh nhe răng cười vui vẻ. Cả hai đang bên nhau thì bỗng nhiên từ bên ngoài truyền vào giọng la không khác gì rên rỉ.

Mười thằng lóc chóc cũng nhăn nhó nhìn Thu Yên với bộ dạng te tua u ám đứng ở cổng nhìn vào...

“Trả đồ cho tui!”

Hấn và Hiệp Phong đi ra thấy mấy thằng kia chỉ biết ngồi nhìn ra cổng trại có người trên rĩ miết. Nàng sợ nên không dám lao vào đành ngồi rên rỉ làm ồn bọn họ. Gã thủ lĩnh điên lên chửi bới om xòm...

“Sao con nhỏ đó theo được đến đây?” – Hấn hỏi, mắt đảo qua cả bọn lập tức ai cũng im ru. Cuối cùng đại cầu hi sinh trả lời thủ lĩnh.

“Hồi nãy chúng ta đi bộ lên đây nên chắc cô nương ấy theo kịp!” – Nói xong Đại cầu lập tức nhắm mắt và quả nhiên thủ lĩnh giận rồi

“Gì vậy trời... Cướp mà cũng bị bám theo đến tận hang ổ, các người không thấy nhục nhã sao?”

“Nhưng thủ lĩnh ơi... người là thủ lĩnh lẽ ra phải nhục mặt nhất chứ!?”

Thập cầu thơ ngây nói xong lập tức bị ăn ngay chiếc giày của thủ lĩnh. Cả bọn rưng rưng chỉ biết nhìn ra Thu Yên vẫn ngồi đó nét mặt quyết tâm mãnh liệt...

“Làm gì bây giờ thủ lĩnh?” – Bọn nhỏ nhìn ra ngoài rồi hỏi hấn.

“Mặc kệ đi! Đồ ta lấy rồi cóc trả. Cô ta cũng không dám lao vào làm bậy đâu!” -Gã thủ lĩnh đi te te về ngủ không bận tâm. Cả bọn im ru nhìn rồi cũng nghe theo lệnh mà mặc kệ luôn lo đếm tiền tiếp. Thu Yên ngồi co ro ở thềm cửa, nàng sẽ ở lì cho đến khi lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi.

... 2 ngày cứ thế trôi qua...

Hiệp Phong mang cơm vào thấy gã thủ lĩnh bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài hỏi...

“Con nhỏ đó đi chưa?” – Hấn hỏi như cho biết vậy thôi.

“Đã hai ngày rồi vẫn ngồi đó không ăn không uống gì! Người giải quyết tuyệt tình thế lạ thật đó!” – Hiệp Phong không chịu nổi cuối cùng cũng nói ra.

Hấn xoay lại cười và bước đến ôm vai Hiệp Phong mà nói: “Ta cho tiền tại cô ta không lấy mà, mấy tiểu thư khuê các sĩ diện lắm. Ta lại ghét nhất nữ nhi người biết mà!”

Gã thủ lĩnh nói, tay sờ má Hiệp Phong và cười rất khó hiểu sau đó bước về bàn ăn. Hiệp Phong không biết hấn đang suy nghĩ gì nữa.

Ban đêm trên núi lạnh lẽo, Thu Yên co ro nằm thở cổ làm ẩm hai bàn tay tê buốt. Nền đất trở lạnh, đau cứng thật khó chịu nhưng nàng nhất định không bỏ cuộc. Cha đang chờ nàng, dù cực thế nào nàng cũng chịu được để lấy lại hai thứ đó cứu cha.

Ngày thứ ba mưa như trút nước, mười thằng nhỏ đã ngồi ở tiền sảnh nhìn xem nàng chịu đựng đến bao giờ. Hiệp Phong bước ra nhìn nàng ngồi trong cơn mưa nặng hạt. Mưa như thế, nhìn Thu Yên bé nhỏ yếu đuối, đồ sộ chỉ là chuyện thời gian mà thôi. Cả bọn cắn răng ấy nấy bàn tán xôn xao.

“Vậy là được uống nước nhưng dầm mưa như vậy chắc sớm tiêu quá!”

“Tuy cô ta xấu nhưng cũng là nữ nhi mà!!!” – Có đứa lắc đầu thương hoa tiếc ngọc.

“Tội nghiệp quá! Sao lại cứng đầu như thế chứ thủ lĩnh không trả đồ lại đâu!”

Cả bọn nhìn nàng ngồi đó chỉ biết sầu thay. Hiệp Phong không nói gì và nhìn qua một gã cuối cùng cũng đi ra. Gã thủ lĩnh nhìn nàng ngoài mưa.

Thu Yên lạnh lắm, người cũng rất mệt vì nhiều ngày không ăn không uống. Mọi thứ trước mắt thật choáng nhưng nàng nhất định vẫn chịu đựng được.

Cả đám chỉ nhìn thủ lĩnh nhưng không dám xin xỏ giúp nàng vì hắn đã không cho phép ai dám lộn xộn. Ánh mắt hắn không vui nhìn mặt nàng tím ngắt vẫn tỏ ra quật cường. Trông người ốm yếu, mong manh như thế mà ý chí thật là cứng đầu khủng khiếp. Cuối cùng hắn cũng ra lệnh dù vẫn rất khó chịu...

“Hết mưa đem cô ta vào!”

“Sao phải đợi hết mưa vậy thủ lĩnh? “ – Cả đám mừng lắm vì cuối cùng hắn cũng thương người rồi nhưng thật không hiểu nổi cái chuyện hết mưa.

Gã thủ lĩnh nhíu mày nhìn cả bọn ngốc mà nói...

“Vậy đứa nào chịu dầm mưa ra gọi cô ta đi!”

Cả đám nhìn mưa như nước đổ như vậy ra là đảm bảo ướt. Gã họ vẫn không có tí thương hoa tiếc ngọc gì cả, tuy cho gọi cô ta vào nhưng chỉ như là thấy chướng mắt quá thôi. Dù sao bộ dạng của nàng không bằng hoa đại nên không tiếc cũng phải.

Chưa ai nhúc nhích gì cả thì Hiệp Phong lặng lẽ bước ra ngoài làm gã thủ lĩnh hết hồn la lên bực mình...

“Hiệp Phong!”

Hiệp Phong không quan tâm vì đã đi ra rồi nhanh chóng ướt hết cả người. Thu Yên đang ngồi run rẩy thấy người bước đến mới yếu sức đưa mắt nhìn lên. Nàng chỉ mới nhìn gương mặt Hiệp Phong trong màn mưa thì mọi thứ choáng váng và ngất đi.

Mười thằng nhỏ né ra vì gã thủ lĩnh tức điên trông nàng “giở trò” với Hiệp Phong. Họ không lạ với cơn ghen của thủ lĩnh và lại Hiệp Phong đang ôm Thu Yên như thế kia thật không ghen cũng lạ. Dù sao nàng mê mang không biết mình đã lọt được vào chỗ bọn cướp rồi.

3. Chương 3

Thu Yên lim dim mở mắt thấy mình đang nằm trên một cái trường kỉ trong tiền sảnh, cả đám nam nhân bu quanh làm nàng liên bật dậy sợ sệt. Cả đám nhỏ vui vẻ reo lên ngay...

“Tỉnh rồi thủ lĩnh!”

Mấy thằng họ tản ra hai bên. Thu Yên cả người còn hơi ướt nhìn gã thủ lĩnh ngồi chễm chệ trên ghế bên kia nét mặt rất là không vui vẻ. Hiệp Phong vừa đi thay đồ đi ra đã thấy ngay thủ lĩnh yêu quý đứng chỉ vào mặt con nhỏ vừa mới tỉnh...

“Cô làm bộ xấu để Hiệp Phong ấm vào có đúng không, hồ ly?” – Cả đám nhả mặt thay nàng vì hiểu thủ lĩnh tức điên này giờ từ lúc Hiệp Phong ôm nàng vào trong. Còn nàng ngơ ngác có biết gì đâu. Hiệp Phong thở dài đi lại nín vai hắn...

“Thủ lĩnh...”- Hiệp Phong ra mặt trấn tĩnh thì hắn mới chịu ngoan ngoãn một chút dù vẫn liếc Thu Yên. Hắn uất ức trở lại ghế ngồi. Thu Yên thật sự không nhớ ra sao mình vào trong đây rồi nhưng nhìn gã thủ lĩnh nàng lập tức nói...

“Trả đồ cho tui!”

Nàng dâu phải khùng điên tự chịu khổ mấy ngày trời nên phải đòi lại đồ ngay. Thế nhưng hấn ta chỉ ngồi rút hai chân lên ghế, tay tựa bàn nghiêng khể khể má nói ngay như không cần suy nghĩ gì...

“Hông trả! Tưởng làm trò ngồi một đồng ba ngày, dầm mưa, té xỉu là ta trả sao?”

Phải nói giọng điệu của hấn nhẹ nhàng nhưng lại rất có uy lực làm Thu Yên sa sầm vào tuyệt vọng. Cả đám nhỏ nhìn nàng sắp khóc mà liếc ngay thủ lĩnh. Hấn chả sợ còn liếc lại thái độ rõ ràng không ưa nàng nên mặc kệ mọi biểu cảm của nàng dù là rất bi lụy, đau khổ nha. Nàng nhìn lên cổ nói ...

“Xin huynh... nó rất là quan trọng với tui. Không có nó tui chết cho rồi!” – nàng hi vọng thật tâm năn nỉ sẽ có tác dụng nhưng hấn thờ ơ nói.

“Vậy chết đi!”

Gã này quả là cứng ngắt như sỏi đá. Nhìn nàng thê thảm, khổ như vậy ai cũng tội mà hấn không có chút lòng trắc ẩn. Thu Yên cố không khóc nói tiếp thuyết phục hấn...

“Nếu mình tui thì chết cũng không sao nhưng còn cha tui. Tui cần hai thứ đó để thượng kinh cáo trạng giải oan cho cha. .. xin huynh!”

Mấy thằng nhóc nọ ồ lên kinh ngạc hiểu ra lí do tại sao nàng lại cứng đầu làm trò đối đầu với thủ lĩnh. Vậy mà hấn ta vẫn tỉnh bơ không có chút thương xót, còn gơ tay bảo Hiệp Phong rót trà ỳnh. Hiệp Phong lặng thinh làm theo lệnh của hấn dù nhìn Thu Yên như thế cũng rất tội nghiệp. Gã thủ lĩnh tựa thành ghế phía sau bộ dạng uể oải nói...

“Nói rõ một chút đi!”

Nàng ngẩng lên nhìn hấn có tí mừng rỡ vì nếu chịu nghe biết đâu hấn sẽ chịu trả lại cho nàng cáo trạng và phiên gỗ đen. Thu Yên vội kể lại ngay từ đầu...

“Cha tui là tri phủ huyện Đốc Châu tuy là huyện nhỏ thôi nhưng nổi tiếng thanh liêm không bị dân nói ra vào một tiếng nào cả. Xuân vừa rồi tui theo cha lên kinh làm công vụ sẵn vui chơi thì tình cờ gặp Lục Hoà Khánh con trai Lục thừa tướng. Khi về không ngờ nhà thừa tướng cho sính lễ đến cầu thân...”

“Chờ đã! “ – gã thủ lĩnh nhảy vào ngăn .

Cả nàng và bọn nhỏ đồng loạt nhìn không hiểu sao hấn ngắt lời nàng thì hấn ta cười phá lên phấn khích vỗ vỗ lên chân thể hiện vẻ càn rỡ, cà chớn rồi nói khinh bỉ nàng cực kỳ không khách sáo...

“Cô có cần chi tiết cả vụ này không cô nương. Gã công tử con thừa tướng có bị vấn đề ở mắt không lại đòi thú cô về làm vợ hả haha...” – Cả đám chẳng buồn cười nổi vì thủ lĩnh thật là tệ hại mà. Nàng khom đầu túc và nhụt nhả nhưng không nói hay tỏ thái độ gì.

Bộ dạng của nàng lúc này và ăn mày không khác nhau bao nhiêu thì hỏi làm sao người ta tin Lục công tử con thừa tướng mê say nàng. Hiệp Phong cũng thở ra lấy tay bịt miệng ngăn hấn ta cười nữa. Gã thủ lĩnh bất mãn nhưng vẫn không thoát nổi để cười tiếp. Hiệp Phong nhẹ nhàng nói với nàng...

“Cô nương cứ kể tiếp đi, mặc kệ thủ lĩnh của chúng tui vô duyên lắm!” – Hiệp Phong nữ nói thể làm cho hấn càng tức vùng ra mà gào lên như trẻ con hư hỏng.

“Người dám chửi ta vì cô ta sao?”

“Tại người không chịu im lặng đó thôi!”

Hiệp Phong nói thật lạnh lùng nhưng đúng sự thật làm cho hấn ta tức đành chỉ ngồi mà liếc nàng muốn phùng ra lửa hận. Nàng cũng không hiểu sao lại bị ghét như vậy nhưng rụt rè nói tiếp vì chuyện lấy lại đồ vẫn là tốt nhất...

“Tui không chịu nên cha tui từ chối sính lễ làm thừa tướng rất giận. Ông ta cố tình sắp xếp chuyến hàng cống phẩm dừng ở phủ nhà tui ba tháng trước. Hàng kiểm tra không có gì bất ổn vậy mà đến kinh lại có vũ khí giấu trong đó. Thừa tướng đổ lỗi cho cha tui cấu kết giặc phương Bắc tạo phản ... và áp giải về kinh...” – kể đến đây nước mắt nàng đã không cầm lại được.

Bọn nhỏ cũng rưng rưng tội nghiệp cho nàng. Gã thủ lĩnh vẫn để cái mặt khó chịu nhưng có nghe rất kĩ lời nàng. Thu Yên cố không khóc vì nhớ về oan của cha tiếp tục kể tiếp...

“... may mà cha tui đã thấy nghi ngờ mà sớm phát hiện người của thừa tướng trà trộn trong nhà nên tìm ra ‘Mộc Thư’ của thừa tướng. Việc về nó tui cũng không nghe cha kể rõ nhưng hình như miếng gỗ đó có liên quan đến kế hoạch của thừa tướng và vạch trần mọi việc. Cha giúp tui trốn được nhưng vì tránh quan binh truy nã nên đành mang bộ dạng ăn xin tìm đường đến Kinh thành. Xin huynh...hic hơn một tháng nữa truy án rồi. Tui chỉ có mỗi cha là người thân thôi hãy giúp tui.”

Nàng quỳ thụp xuống trước hấn mà van xin. Nhìn nàng và nghe mọi chuyện ai cũng cảm thông, thương cảm theo cả. Đám nhỏ cũng nhìn hi vọng thủ lĩnh hôm nay chịu chỉ ra chút ít nhân đạo hiếm hoi.

Hấn hơi nhăn mặt, vẫn ngồi co chân trên ghế tay ôm cằm nhưng không có vẻ suy nghĩ về việc của nàng. Thu Yên nhìn lên chờ đợi, nàng nhất định phải cứu cha nên phải lấy lại đồ từ hấn. Cuối cùng hấn cũng nhìn nàng rồi nói...

“Ta là cướp mà, cướp rồi không trả!”

Lời nói lạnh lùng, dứt khoát của hấn làm nàng như rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Hấn tuyệt tình, tàn nhẫn nghe nàng kể hết mà cũng không thêm thương tình trả đồ lại cho nàng đi cứu cha.

Mười thằng lóc chóc cũng không ngờ thủ lĩnh bình thường tàn nhẫn hôm nay lại quá sức nhẫn tâm, tàn – tàn – tàn nhẫn luôn. Thế là cả bọn tạo thành ‘một phe’ ủng hộ cho Thu Yên ngay.

“Thủ lĩnh tàn nhẫn quá!? Cô nương ấy hiếu thảo như vậy mà!” – Thập cầu la đầu tiên do trẻ người non dạ bởi thế hay bị đánh nhưng hôm nay các huynh đệ đều đồng tâm chống đối thủ lĩnh.

“Trả lại đồ đi thủ lĩnh!” – Một đứa khác đệm thêm. Trông cả bọn ‘tạo phản’, hấn ta không vui vẻ gì nhanh chóng nói rất nhẹ nhàng nhưng có uy lực.

“Êh, các người quên ta là ai rồi sao? Muốn giúp cô ta thì tự đi chém đầu đi rồi hãy hoàn hồn mà nói chuyện sau!” – Gã thủ lĩnh này có chút ‘lả lơi’ không xương sống cả bộ dáng ngồi cũng xiêu vẹo, trông không giống loại võ công thâm hậu nhưng lời nói tỏ đầy uy lực làm đám nhỏ nín ngay một cách ầm ức.

Mười thằng đó và Hiệp Phong nhìn là biết cao thủ rồi nhưng tại sao lại răm rắp nghe lời gã thủ lĩnh này, Thu Yên thấy có chút kì lạ chắc họ có vấn đề hoặc tên thủ lĩnh không đơn giản.

Cả Hiệp Phong cũng nhìn tình hình cũng không vừa ý mà nói: “Trả đồ lại cho cô nương ấy đi thủ lĩnh!”

“Hiệp Phong cả người cũng...” – Hiệp Phong cũng đã lên tiếng nói giúp nàng rồi hấn càng không thể nổi giận hơn nha.

“Tôi chỉ thuận theo lí lẽ thôi!”

Hiệp Phong nói lạnh ngắt, dứt khoát như vậy làm cho vẻ mặt của gã thủ lĩnh nhăn nhúm vì đau lòng dữ dội vì không ai theo ‘phe của mình’ cả. Thu Yên nhìn hấn vẫn khóc hi vọng một chút nhân từ của hấn thì chợt hấn tức quá nói liền một bài diễn thuyết thật dài cho cả đám nghe.

“Các người làm ta buồn nha! Ta trả lại thì sao? Cô ta với bộ dạng này có đi nổi đến Kinh hay không? Chưa kể cô ta đang là khâm phạm triều đình đang truy nã, cho dù có làm ăn mày cũng không lọt qua được cổng thành đâu...”

Hấn ta nói đến đây mặt nàng đã biến sắc vì mình chưa từng nghĩ xa như thế. Gã thủ lĩnh lại tiếp tục lí luận khi ngồi thu chân trên ghế tư thế có hơi quái dị. -

“...nếu mà lọt qua được thì ta đây rất bái phục nha! Tiếc là thể lực của thừa tướng lớn như vậy, trong triều một tay che trời thì cô có mang nợ Mộc Thư và cáo trạng thì cũng sẽ đến tay lão ta. Không chừng lão ta ‘xử’ cô trước cả cha cô đó. Tóm lại có trả cho cô cũng vô dụng!”

Thu Yên nghe một thoáng sững sờ đến chóng váng. Nàng chỉ một lòng nghĩ đến cha mà chẳng suy nghĩ sâu sắc kĩ càng như thế bao giờ. Lời của gã thủ lĩnh này rất hợp lí, suy đoán dựa theo tình hình của nàng rất chặt chẽ không có chút gì sai cả. Thu Yên tự cảm thấy bản thân mình quá khờ dại, ngốc nghếch, cứ suy nghĩ ngây thơ đơn giản lên tới Kinh nộp cáo trạng cho Hình bộ là cứu được cha rồi.

Chẳng lẽ nàng không có cách cứu được cha hay sao? Nàng không cam tâm, nước mắt vì thương cha và túng quẫn không biết làm thế nào cứ tuôn ra.

4. Chương 4

Đám kia nhìn nàng khóc nhưng không dám nổi điên với thủ lĩnh nữa. Ai chứ lời của hắc đám này hoàn toàn phải tin rồi. Vậy là thay vì làm khó hắc, cả đám chuyển sang năn nỉ.

“Thủ lĩnh phải có cách giúp cô nương ấy chứ!?”

“Nhắm nhí! Vô duyên vô cớ ta giúp cô ta làm chi? Giúp rồi ta được cái gì chứ?” – Hắc nói ngồi phe phẩy tay áo kiêu ngạo, một bộ dạng thật khó ưa đáng ghét.

Thật sự chỉ có người sắt đá mới có thể nhờn nhờ như hắc khi cả đám năn nỉ như vậy. Hiệp Phong nhìn cảnh cả bọn năn nỉ không xong cũng lên tiếng.

“Xong vụ này chúng ta về kinh mà, cũng có tí liên quan coi như sẵn tiện giúp cô nương ấy luôn đi thủ lĩnh!” – Hiệp Phong tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng rất tốt bụng và hiền lành. Cả bọn gật gật đầu hòa theo lời của Hiệp Phong.

“Ta đâu có rãnh như thế. Người khỏi năn nỉ làm chi cho vô ích!” – Hắc nói ngang phè, cầm lấy ly trà ấm mà thưởng thức từ tốn.

Xem ra cả lời của Hiệp Phong ‘yêu cầu’ cũng không có giá trị thì cả đám hết đường giúp nàng rồi. Thủ lĩnh được tôn là thủ lĩnh chắc chắn phải nghe theo dù không phục nha.

Thu Yên nhìn bộ dạng của hắc ta tuy hơi quái quái nhưng toát ra một chút quyền lực ghê gớm nào đó nên cả bọn mới năn nỉ như vậy. Nàng có cảm giác hắc ta có khả năng giúp nàng vượt mọi trở ngại đến được Kinh dâng cáo trạng cho đúng người không theo thừa tướng một cách an toàn. Nhưng xem ra trước hết phải làm hắc ta chịu giúp nàng trước. Nàng nhanh chóng lau lệ ngăn lên.

“Cám ơn các huynh... nhưng chắc gì huynh ta có khả năng giúp được tui chứ!?” – Nàng cố ý nhấn giọng nói khích hắc ta. Nam nhân thì ưa sĩ diện, mà nhìn sơ cũng biết tên này cao ngạo đảm bảo sĩ diện càng nhiều. Quả nhiên hắc ta nghe liền tức lên hạ ly trà, nhướn chân mày nói khó chịu.

“Nói năn nỉ cẩn thận khi chưa biết đối phương là ai nha HỒ LY TINH!!!?” – Mắt hắc muốn phóng ra tia lửa giết nàng ngay nhưng nàng không sợ.

“Rõ ràng huynh có là ai đi chẳng nữa thì cũng không giúp nổi tui đâu!”

“Ta bực rồi đó nha! Ta đường đường là Tư Đồ Mạc Thiếp Thẩm....” – Nói sắp ra tên mình hắc ngừng lại vì ánh mắt của mấy thằng nọ. Xém tí bại lộ, hắc vội tự bịt miệng mình ngay.

Hiệp Phong chỉ thở dài vì thủ lĩnh cứ nóng giận là làm chuyện ngốc không thôi. Thu Yên cũng nhíu mày vì cảm giác họ của hắc nghe rất là quen. Họ dài như vậy thường không phải gia tộc bình thường.

Và hắc nói dừng dừng vẫn còn lên mặt cao ngạo không giảm sút.

“Ta không muốn giúp thế thôi!” – Hắc nói như mình dư sức làm được nhưng chỉ là không muốn giúp nàng.

Dù Thu Yên không biết gã cướp này có ‘tài phép’ gì giúp mình nhưng hắc tỏ ra không tầm thường xú nào cả. Giờ sức nàng trước mắt nhắm thấy tự mình không thể đến được Kinh thành nộp cáo trạng rồi. Chỉ cần vì cha thì lòng nàng quyết tâm, không sợ gì cả dù là cái chết.

“Nếu huynh giúp tui sẽ đền ơn sau!” – Nàng nói thăm nghĩ hắc là cướp chắc phải thích tiền rồi nên dùng cách này dụ hắc. Nhà nàng cũng không phải nghèo đói nên cha được giải oan về lấy tiền trả hắc cũng được.

“Ngân lượng hay vàng ta đều không cần. Chẳng có thứ gì mua chuộc được ta đâu. Mà cô làm gì có nén bạc nào trong người còn đòi ra giá với ta... thật tức cười!” – Hắc hổ cười ha hả nâng ly trà lên bộ dạng thường trà rất thanh thản đến vô lương tâm không nhìn đến Thu Yên để lấy chút cần rút lương tâm hắc.

Cả đám kia thấy thủ lĩnh như vậy cũng hết nói vì cho dù thủ lĩnh có đồng ý lấy tiền thì nàng cũng không có đủ đâu mà đưa.

Thu Yên run lên. Tiền là thứ cám dỗ nhất mà hắc hổ cũng không màng đến như vậy. Nàng không thể nhìn cha chết được vì chịu hàm oan của kẻ xấu. Nàng cùn đường rồi và sự trợ giúp của gã thủ lĩnh này là một ngã rẽ mạo hiểm không biết có đến được đích đến nàng muốn hay không?

Thu Yên cắn môi suy nghĩ vì thứ giá trị còn lại trên người nàng không biết có đáng để đánh đổi lúc này hay không? Nhưng nàng nhất định phải liều thử một lần vì cha.

Xem ra cũng không có lần hai để sửa chữa. Vì cha ... nàng không màng đến hậu quả. Cha mà biết chắc cũng đau lòng lắm, bản thân nàng cũng rất đau lòng, hổ thẹn song không còn cách khác nữa.

Thu Yên đứng lên làm cả đám nhìn. Và nàng không ngần ngại khi tự kéo ống tay áo trái lên cao giờ cánh tay về phía gã thủ lĩnh, nhắm mắt nói lớn.

“Tui dùng trinh tiết để đền ơn, làm ơn hãy giúp tui đến kinh cứu cha!”

Hắc hổ phun cái phèo hết ngụm trà trong miệng chưa kịp nuốt. Cả bọn thì há hốc không ngờ.

Thu Yên run run, má cũng đỏ ửng hổ thẹn đưa cao cánh tay có thủ cung sa* đỏ trên cánh tay mảnh khảnh. Nàng là con quan tri huyện, là kim chi ngọc diệp được dạy dỗ kỹ càng thì việc đem trinh tiết ra trao đổi như thế này là một nỗi ô uế, đáng khinh bỉ.

Song đám nam nhân chứng kiến đều thấy nàng run sợ mà vẫn làm như thế. Nàng vì hiếu thảo muốn cứu cha, danh dự của nàng không bị chà đạp tí nào.

Hiệp Phong cũng nhìn gương mặt lấm lem cứng cỏi đến khó tả, dù mắt nhắm lại nàng vẫn cố không khóc. Tự ai nhìn vào cũng thấy đẹp về nhân cách đến kì lạ. Và Hiệp Phong nhìn qua, gã thủ lĩnh chùi ngang nước trà trên miệng, mắt nhìn thẳng vào nàng cũng không rời.

Nàng thật sự đang rất sợ hãi, môi mím lại cố không khóc vì thứ mình đánh đổi. Nếu so ra trinh tiết của thiếu nữ đáng giá hơn cả đồng vàng nhiều, mất đi thứ đó nàng cũng không thể lấy ai được nên hết sức quan trọng. Thu Yên hi vọng gã đó không tham lam cũng thuộc phường háo sắc chịu giúp nàng.

Song hắc hổ nhìn không hề có chút tà niệm hay là khinh rẻ. Ánh mắt bớt coi nàng như cỏ rác rồi nhưng vẫn ngồi chễm chệ ra ghế, cao giọng nói...

“Ta không thèm!” – Lời hắc hổ dứt khoát, rành mạch rõ ràng không phải nói suông!

Thu Yên cũng bất ngờ, sâu thẳm trong lòng sung sướng vì không phải hi sinh cùng hắc hổ lên giường. Nhưng rồi nàng lại thất vọng vì mình không còn gì để đổi lại cho hắc hổ giúp cả.

Đám nô rên rĩ thảm thiết ngay làm nàng bất ngờ.

“Tiếc ghê... thủ lĩnh thích nam nhân không có thích nữ nhi nên không biết trân trọng mà” – Mười thẳng này được như thế đã đồng ý hai chân hai tay liền ngay rồi.

“Các người nói năn lung tung gì vậy hả?” – Hắc hổ điên lên vì bị bọn chúng nói trắng ra hết bí mật thâm kín của mình rồi.

“Người ghét nữ nhi, mê nam nhân ai cũng biết còn ngại gì?” – Bọn chúng đồng thanh còn hùa nhau chê môi, nhả nhó gật đầu công nhận đó là sự thật.

“Cái bọn này...”

Hắc hổ điên lên nhanh chóng nhảy xuống ghế dí đánh bọn chúng loạn cả lên. Hắc hổ tuy hành động hơi ‘quái’ nhưng bề ngoài rất tuần tú, nam tính lại ‘biến thái’ như vậy thật làm nàng kinh ngạc vô cùng.

Nhưng quan trọng lúc này là nàng không có tiền, dùng thân đổi cũng không được nên ngồi bệt lại xuống khóc tiếp. Nàng ngoài rơi lệ cũng không biết làm gì lúc này khi thấy con đường cứu cha thật mong manh.

Cả bọn thấy nàng lại thể thôi giỡn với thủ lĩnh. Hắn ta cũng không đánh bọn kia nữa mặt hơi nhẵn lại vì ‘hồ ly’ lại khóc. Hiệp Phong nhìn rồi lên tiếng lần nữa nói với hắn.

“Giúp cô nương ấy đi thủ lĩnh!” – Hiệp Phong chân thành xin hắn.

“Phải đó thủ lĩnh, người ‘đôi lúc’ cũng có chút xiu tốt mà, giúp cô nương ấy cứu cha đi!” – Mười thẳng cùng năn nỉ theo mà quỳ xuống.

Thu Yên rưng lệ nhìn thật ngỡ vì cả Hiệp Phong và mười huynh kia không do dự quỳ xuống xin cho nàng. Nàng không nghĩ mọi người sẽ vì mình phải quỳ như vậy nhưng hình như chuyện quỳ trước hắn rất là bình thường đối với họ.

Gã thủ lĩnh đứng nhìn nhó không vui vẻ tí nào như bị bức ép vào bước đường cùn. Thế là hắn tức chửi ột câu.

“Đúng là hồ ly tinh!” – Hắn phất áo khó chịu te te đi luôn về phòng hình như lẩm nhẩm chửi Thu Yên thêm thì phải. Nàng ngơ ngác không hiểu gì cả thì cả bọn hớn hờ nói thay.

“Thủ lĩnh chịu rồi đó!”

“Ồ... vậy là chịu sao? Chửi muội thì phải mà” – Ở đây chỉ có nàng mới là ‘hồ ly tinh’ chứ không có ai khác cả.

“Tại thủ lĩnh quái như vậy thôi nhưng là chịu giúp rồi. Muội cứ yên tâm, thủ lĩnh chắc chắn sẽ giúp muội lên kinh vô cùng an toàn, còn có thể nộp cáo trạng cho đúng người không sợ thừa tướng ra tay cản trước đâu!”

Cả đám nói chắc như đinh đóng cột, tuy cứ bêu xấu thủ lĩnh nhưng dường như họ rất tự tin vào khả năng của hắn có thể làm ra. Thu Yên nghe mà vừa cười vừa khóc không diễn tả nổi tâm trạng lúc này. Dù chưa hẳn là cứu được cha nhưng rõ ràng có hy vọng hơn nàng một thân một mình rồi. Nàng vội nhìn mấy huynh đó tuy là cướp nhưng đã tốt bụng năn nỉ giúp nàng nói nghẹn ngào...

“Cám ơn các huynh đã năn nỉ giúp muội. Nếu cứu được cha ơn này muội sẽ báo đáp” – Nàng khom người cảm ơn làm cả bọn chỉ muốn nói là thích kiểu trả ơn nàng đề nghị với thủ lĩnh nhưng thủ lĩnh không thêm thôi. Song trình tiết của nàng có một, mười thẳng cũng không biết sao chia nên bỏ qua luôn chỉ cười toe toét với nàng. Hiệp Phong ôn nhu đáp lại.

“Không cần thế đâu, quan trọng thủ lĩnh đã giúp thì ổn rồi. Muội tên gì hả?”

“Hic... Liễu Thu Yên. Thật sự cảm ơn các huynh!”

Nàng nhanh chóng làm quen mấy gã cướp. Họ toàn là đàn ông, lại là cướp nhưng không hiểu sao nàng không thấy sợ tí nào. Có lẽ vì họ tốt bụng xin giúp nàng để nàng có thể cứu cha. Thu Yên mong cha mình bình yên cố đợi nàng đến kinh dâng cáo trạng.

5. Chương 5

“Đưa mộc thư và cáo trạng lại tui giữ cho!” – Thu Yên xòe tay xin hắn thật ngoan nhưng hắn nhìn lại nàng với ánh mắt có chút kinh ngạc, sau đó... chửi ngay làm nàng chỉ biết co rúm.

“Gan quá ha? Ta đây nể tình đám nhỏ năn nỉ quá mới giúp cho rồi còn dám ý kiến đồ đạc nữa hả?”

Gã thủ lĩnh này sinh ra liền uống lộn sữa gấu hay sao mà hung dữ dã man. Nàng sợ, nói nhỏ lại không dám hùng hồn đòi đồ nữa.

“Tại tui thấy huynh giữ nó cũng vô dụng. Dù sao huynh cũng đã chịu giúp, chúng ta cùng phe thì đưa tui giữ hay hơn mà”

“Không!... Đồ rơi vào tay ta là của ta. Cô biết ta chịu giúp là được rồi!”

Cả đám đi ra gần đầu vì mới sáng thì hai người nọ lại ồn ào rồi. Nàng biết hẳn chịu giúp nhưng không rõ cách giúp của hẳn thế nào vì hẳn không trả mộc thư và cáo trạng lại cho nàng. Thật sự Thu Yên đã liều chết tin hẳn ta rồi nhưng vẫn nghi ngờ lắm nên lại rụt rè hỏi nữa.

“Vậy chừng nào đi Kinh thành? Từ đây đến Kinh xa lắm!”

“Chuyện đó lúc đến thì đi cô đừng ý kiến. Dâng trà cho ta!” – Hẳn ta phe phẩy tay ra lệnh, thần sắc thần nhiên như nàng là nô tì ‘lâu năm’ của hẳn vậy thoải mái sai vặt.

Nàng tức và ầm ức nhưng không dám làm gì. Giờ hẳn là vua ở chốn này rồi. Kể ra hẳn cũng giúp không tính công, nàng hầu hẳn ta cũng phải thôi. Nhưng Thu Yên vẫn lo mình sai lầm khi tin loại người này.

Song đám ‘Thập đại cầu cầu’ rất tự tin cổ vũ trấn an nàng...

“Thủ lĩnh làm gì cũng có tính toán cả. Muội đã quyết theo thì cứ tin thủ lĩnh!”

“Dạ!” – Tuy họ cổ vũ nhưng cha đang trong nhà lao đợi nàng nhưng giờ nàng vẫn còn chưa biết tình hình sẽ thế nào hỏi sao không lo. Mười thằng chỉ nhìn bộ áo xơ xác của nàng tự ý chuyển sang chủ đề thời trang.

“Trông muội tàn tạ quá tiểu Yên!”

Cả bọn đàn ông gật gù phán xét làm nàng xấu hổ nhìn lại mình. Từ hồi cha bị bắt, nàng trốn chui trốn nhủi cũng không còn tâm trạng để ý đến bản thân xấu hay là đẹp. Nay mấy tên cướp này nhất nàng cũng muốn chăm chút lại hình một tí.

Khi đám nhỏ ở ngoài vây lấy tư vấn đồ cho Thu Yên mặc thì gã thủ lĩnh nằm trong phòng thư thái nhìn chim bồ câu bay vào báo tin thư. Hiệp Phong đi đến nhìn hẳn ngồi dậy áo sọc sệt, tay vuốt mái tóc dài từ đỉnh trán ra sau cho bồ câu bay đi khỏi cửa sổ cạnh giường.

“Chừng nào hạ thủ lĩnh?” – Hiệp Phong hỏi ngay.

“Hai mươi ngày nữa. Bảo bọn nhỏ cứ vui vẻ nghỉ ngơi xả hơi đi!”

“Lâu như vậy chắc Thu Yên không yên lòng đâu!” – Hiệp Phong cảm thán nói có một câu thì gã thủ lĩnh lập tức nhăn mặt nhíu mày giận dữ la lên.

“Người lo lắng cho cô ta quá vậy?”

Hiệp Phong không trả lời, cũng làm ngơ sự tức giận của hẳn. Gã thủ lĩnh thở dài vẫn ngồi trên giường nín lấy tay kéo Hiệp Phong đứng nhìn mình mà nói .

“Nữ nhân chỉ toàn là hồ ly tinh, người đừng khờ dại nhé. Người rất quan trọng đối với ta nên ta không muốn người bị dụ dỗ rồi đau khổ đâu” – Lời nói của gã thủ lĩnh thế này là vô cùng nghiêm túc rồi. Hiệp Phong nhìn bộ dạng tuy lôi thôi nhưng vẫn rất cuốn hút không che nổi sự quyền quý của hẳn ta mà nói.

“Người lo xa quá rồi!”

Hiệp Phong trả lời kiên định như chắc chắn chỉ làm gã thủ lĩnh cười nửa miệng...

“Đừng tỏ ra tự tin như thế!”

“Người đã bị dụ dỗ qua chưa?” – Hiệp Phong không giấu nổi sự tò mò mà trót hỏi hẳn. Gã thủ lĩnh nhanh chóng cười phá lên.

“Haha... người theo ta bấy năm mới hỏi ta một câu ngốc như thế đó. Ta là ai mà để nữ nhi dụ dỗ hả?”

Hiệp Phong nhìn hẳn cười nhưng ánh mắt lại u ám. Hề nhất về nữ nhân trong mắt hẳn đều u ám, thâm trầm như vậy. Hiệp Phong im lặng tự hỏi ánh mắt ấy là còn che giấu gì hay không.

Chợt bọn nhỏ ở ngoài ồn ào la om xòm làm cả hai ra xem chuyện gì.

Mười thằng suất xoa khen, mắt mơ màng nhìn Thu Yên, miệng cứ há toát ra chảy nước miếng dê xòm. Thu Yên vì thế đỏ mặt mắc cỡ nhiều hơn. Và nàng thấy hai gã kia đến nên nhìn lên.

Nàng tắm sạch da thật sự là trắng hồng mịn màng, gương mặt lấm lem như ăn xin thật sự rất thanh thoát, đẹp một cách tự nhiên như đoá hoa nở rộ trong vườn xuân không làm người ta có cảm giác nhìn mãi mau chán.

Lại thêm bộ áo nữ nhi bọn Thập đại cầu cầu tìm cho không cầu kì nhưng cũng tôn lên nét duyên dáng, cao quý của tiểu thư khuê các. Quả nhiên nàng là bậc mỹ nhân mới khiến công tử nhà Thừa tướng điên đảo tâm hồn hại cả cha và nàng.

Hiệp Phong cũng ngơ ra nhìn làm gã thủ lĩnh nhìn thấy như vậy rất không vui. Hiệp Phong mà cũng như đám kia mê sắc thì hẳn đập đầu vào gối chết cho rồi.

Và hẳn hậm hực nhìn nàng rồi phán ột câu làm Thu Yên dở dẩn luôn.

“Đúng là hồ ly tinh, nhìn sao cũng là một con chồn mà thôi!” – Người đẹp trước mắt mà bị thủ lĩnh so ra con chồn khiến cả bọn ôm đầu rơi lệ.

“Nè! Sao cứ gọi người ta là hồ ly vậy? Tui có làm gì đâu chứ!” – Nàng cũng rất bức xúc nên không thể nào nhịn hẳn ta.

“Nữ nhân nào cũng là hồ ly cả! Cô không thích mặc kệ cô. Đi ngủ thôi Hiệp Phong tránh xa con chồn đó ra!”

Hắn ta ‘xách xích’ bỏ đi đáng ghét làm nàng thật tức muốn chết. Hiệp Phong cũng phải đi theo. Nàng nhìn hai gã đó đi mà gã thủ lĩnh choàng ôm vai Hiệp Phong rất thân thiết. Thu Yên ngồi với đám kia, môi hơi run run bập bẹ hỏi...

“Hai người họ... có ‘gì gì’ không?”

“Cũng phức tạp lắm muội đừng tìm hiểu!” – Nhìn mấy huynh ấy đau khổ khó nói làm Thu Yên sợ hơn hỏi lí nhí!

“Ừh... hẳn mê nam nhân như vậy các huynh không thấy sợ hay sao?”

Mặt mười thằng từ lớn đến nhỏ đều trắng bệch chụm đầu rù rì tiếp

“Sợ thì sợ nhưng... thủ lĩnh chưa từng sàm sỡ bọn huynh!”

“Vậy chỉ có Hiệp Phong ca là...” – Nàng thật nói không hết lời làm đám kia nhẩn nha lên.

“Đã nói muội đừng cố tìm hiểu mà!”

Mặt Thu Yên cũng tái nhợt lây. Nàng vốn được cha bảo bọc, yêu thương nên đây cũng là lần đầu tiên tự mình trải nghiệm cuộc sống. Có quá nhiều thứ làm nàng sợ cũng như những việc làm ớn lạnh như thế này.

Gã thủ lĩnh đó tuy hơi ớn với dáng cao cao không phải yếu đuối, bộ dạng có chút lôi thôi, hống hách, bất cần đời nhưng cũng thuộc hàng nam nhân tuấn tú chả hiểu sao lại biến thái như vậy. Và nàng bỗng nhớ việc cực kì quan trọng...

“Vậy thủ lĩnh tên gì vậy?”

Cả đám ngay lập tức lại sợ theo kiểu khác nói...

“Không được gọi thẳng tên thủ lĩnh thế là bất kính!”

“Các huynh có cần trầm trọng vậy không? Tên thôi mà!” – Xưa giờ nàng chỉ mới nghe tên vua chúa, hoàng tộc mới không được gọi thôi. Nhưng trông mọi người hình như thật chứ không đùa với nàng.

“Muội cứ gọi là thủ lĩnh thôi!”

Họ phản ứng như vậy càng khiến nàng tò mò thêm thôi vì hẳn ta có vẻ bí ẩn thêm họ cũng tôn sùng quá độ như thế, thậm chí nghe lệnh một cách hơi quá mức.

Song giờ chuyện cứu cha là mối bận tâm duy nhất của nàng, gã thủ lĩnh đó có ra sao thì miễn có thể giúp nàng là được rồi. Giờ nàng ở yên một chỗ trong một ngày lại lo cho cha như ở trong ngục cả năm dài. Nàng không biết tại sao còn phải ở đây chờ cái gì nữa.

Thu Yên bị làm hết các việc như nấu cơm, giặt giũ, dâng trà phục vụ cho cả bọn nam nhân khi lòng nôn nóng lắm. Nàng có chút sợ, biết hẳn ta thế nào cũng chết nhưng vẫn rụt rè hỏi...

6. Chương 6

Thu Yên bị làm hết các việc như nấu cơm, giặt giũ, dâng trà phục vụ cho cả bọn nam nhân mà lòng nôn nóng lắm. Nàng có chút sợ, biết hẳn ta thế nào cũng chết nhưng vẫn rụt rè hỏi...

“Đã ba ngày rồi. Thật sự chúng ta phải chờ cái gì nữa vậy?”

Hắn quay sang nhìn ngay làm nàng co ro vội vã nói trước khi bị la

“... tui thật sự lo cho cha. Tui tin theo huynh rồi nên biết không nên thế này giống không tin huynh nhưng tui ngồi chờ ở đây lo lắng lòng không yên!”

Nàng nói một tràng làm hắn thật mất nhã hứng chửi mả. Hiệp Phong cũng nói nàng chờ ở đây khi cha bị giam không yên cũng là lẽ thường. Hắn chán nản, không thật quan tâm nàng nghĩ hay lo cái vớ vẩn gì cũng đành giải thích.

“Ta đang chờ một chuyến hàng, cướp xong mới đi Kinh thành được!” – Hắn nói làm Thu Yên ngạc nhiên hỏi lại.

“Lỡ quá một tháng mới cướp được thì trễ rồi!” – Cha nàng chỉ có một tháng sẽ truy án điều tra. Nàng không biết hẳn chờ gì nhưng đi Kinh thành trễ là điều nàng lo hơn.

“Nó đang trên đường đến đây tầm mười lăm ngày thôi. Với lại chưa truy án đầu tin ta đi, cha cô quan tâm phẩm chỉ bị nhốt chứ không có dụng hình bức cung cho đến lúc điều tra nên dư thời gian mà!”

Hắn nói cứ rõ tình hình ở Kinh thành lắm vậy nhưng nàng cũng có chút an tâm rồi sau đó ngớ ra hỏi.

“Sao huynh biết cha tui quan tâm phẩm?”

Nàng hỏi làm hắn cũng đờ ra lập tức chửi vô mặt nàng không thương xót

“Trẻ con còn biết tri huyện cũng từ tam phẩm trở xuống chỉ có mấy con chồn hôi ngốc như cô là không biết mà thôi”

“Sao vô duyên vô cớ chửi tui là chồn hôi? ...còn tệ hơn là hồ ly tinh nữa!” – Nàng khê giận trong lòng, nếu mà hắn không giúp nàng và quá hung dữ thì nàng cũng cải lộn lấy lại danh dự ỉnh rồi. Hắn nhứ mày nói đáng ghét.

“Thế thích là chồn hay hồ ly?”

“Tui không thích cái nào hết!” – Thu Yên nhắm mắt phản đối chỉ khiến hắn xuy xuy tay ra lệnh.

“Thế thì dâng trà cho ta đi nha đầu!”

Nàng giận run không làm gì được tên thủ lĩnh xấu xa này cả. Hắn ta chẳng những ngang ngược còn tự ý không coi ai ra gì. Quả là nàng gặp đúng loại người ghét cay ghét đắng nữ nhi rồi.

Còn hẳn thấy nàng bất mãn mình cũng không thêm quan tâm một làm khéo mệ óc.

...

Theo như lời hắc nói, nàng đành lòng ở lại chờ đợi chuyển hàng gì đó. Thật sự nàng sợ mình sai lầm lắm nhưng cố tự an ủi với quyết định mạo hiểm của mình. Thế là cả ngày nàng dành thời gian cho việc dọn dẹp, nấu cơm, giặt giũ hầu hạ bọn cướp để không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Bọn cướp này cũng hiếm khi đi cướp, đa số cả ngày nằm ăn chơi chờ theo lệnh gã thủ lĩnh. Nếu nghĩ kĩ thì đi cướp của bọn cướp như họ thì công việc sẽ ít hơn cướp bình thường rồi.

Nói chung trong bọn người này thấy tên thủ lĩnh là khủng và quái nhất còn người có vẻ “bình thường”, lịch sự, đáng mến nhất lại là Hiệp Phong thôi.

“Để huynh giúp muối” – Thu Yên cười vì Hiệp Phong thấy nàng mang nước nặng ở giếng nên không cần nói tiếng nào huynh ấy cũng sẽ bước đến tự nguyện giúp.

“Cám ơn Phong ca!”

Hiệp Phong cười đáp lại. Tuy vẻ ngoài lạnh lùng lãnh đạm là thế nhưng Hiệp Phong thật sự rất gần gũi, luôn hiểu tâm lí người khác một cách tinh tế khiến người tiếp xúc dễ chịu. Ở đây nàng luôn được huynh ấy quan tâm rất nhẹ nhàng vì nàng là nữ nhi chân yếu tay mềm.

Thu Yên vốn tính tình cũng ôn hoà, dễ gần nên vui vẻ quăn quít với Hiệp Phong như bám đại huynh song nàng cảm giác có cơn ớn lạnh dọc xương sống do ánh mắt ai đó liếc từ sau.

Nàng xoay lại thấy gã thủ lĩnh nép sau bức tường, mắt phát ra ánh mắt loé sáng muốn giết nàng vì cái tội gần gũi Hiệp Phong của hắc. Hiệp Phong không thấy, cũng không chú ý mặt nàng tái mét biến sắc rồi.

“Huynh phụ muối nấu một tay nhé!” – Hiệp Phong chỉ tốt bụng thấy xuất ăn của cả bọn chỉ mình Thu Yên nấu thật cực nhưng nàng nói mắt rưng rưng vì sợ.

“Dạ, để mình muối làm được rồi!” – Hiệp Phong yêu quý của thủ lĩnh nếu cứ thế này chỉ sợ tên thủ lĩnh ấy sẽ thật sự giết chết nàng.

“Muội đừng ngại, thủ lĩnh hành hạ muội như thế huynh càng phải giúp muội một tay chứ!” – Hiệp Phong cười nhẹ thật hiền làm lòng nàng rất vui nhưng thật khổ tâm quá đi. Gã thủ lĩnh chắc chắn đang muốn xử lí nàng mà.

Giờ ăn ai cũng ăn như hùm như gấu chỉ có nàng và gã thủ lĩnh đó ăn điềm đạm nhìn nhau. Thu Yên không biết ai sắp ình ngổ đối diện hắc như vậy nữa làm nàng không dám nuốt.

Hắc ta ăn cũng nhiều nhưng từ từ chậm rãi vì tốn thời gian liếc nhìn nàng bằng mọi sự khó chịu nhất.

Hắc liếc có lẽ vì mấy thằng kia ai cũng cố gắp đồ ăn quan tâm nàng hết vì nàng là cô nương duy nhất trong đây lại còn xinh xắn, dễ thương.

“Ăn nhiều vô để còn sức cứu cha nha tiểu Yên!”

“Cám ơn các huynh!” – Được quan tâm nàng chum chim cười làm hai cái lúm đồng tiền hai bên má ngấn sâu vào hơn thật đáng yêu khiến gã thủ lĩnh càng nhưu mày.

Cả bọn ai cũng ngẩn ngơ ra, cả đến Hiệp Phong cũng không thoát “đáng yêu kếp” của nàng. Gã thủ lĩnh thấy Hiệp Phong của mình nhìn nàng, quan tâm đến là máu hắc muốn sôi trào.

Khi mọi người ăn chơi đánh bạc trong nhà, Thu Yên phơi quần áo ở sau cùm nhà. Phía sau này thông với rừng nên nhìn ra xa khoảng có cây thấy thật tăm tối, đáng sợ. Nàng cố phơi nhanh để vào thì hắc ta xuất hiện còn làm nàng thất kinh hồn vía sợ hơn.

Nét mặt hắc hùng hồn bộc lộ sát khí đáng sợ rồi gơ tay chỉ vào mặt nàng...

“Tránh xa Hiệp Phong ra nếu còn dụ dỗ hắc thì ta xử cô đó!”

Thu Yên nghe lời đe dọa, môi mím lại vì quả là hắc thích Hiệp Phong mà. Nàng đâu có giả trò dụ ai đâu lại gây hiểu lầm rồi. Trong lòng nàng giờ chỉ nghĩ về chuyện giải oan cho cha thì tâm trí đâu nghĩ về chuyện nam nữ huông chỉ đi dụ dỗ nam nhân chứ.

“Tui không dụ dỗ ai cả, huynh đừng hiểu lầm. Mọi người chỉ vì thương xót nên có quan tâm tui một chút thôi!”

“Còn nguy biến đúng là hồ ly!” – Hắc phản bác lời giải thích của nàng ngay làm Thu Yên thấy thật uất ức nhanh chóng nói.

“Nè, người ta nói thật lòng đằng hoàn sao huynh lại nói tui là hồ ly nữa hả?”

“Cô tránh xa Hiệp Phong trước thì ta tin sau!”

Giọng điệu của hắc thật ngang ngược khiến Thu Yên tức quá. Nếu không phải đang nhờ vào sự giúp đỡ của hắc thì nàng cũng không nín nhịn như thế này đâu.

Hắc quyết tâm bảo vệ Hiệp Phong thân yêu khỏi nanh vuốt hồ ly tinh nên phải dần mặt với nàng trước mới an tâm.

Chợt tiếng mấy con gà kêu lên hoảng hốt làm hai đứa nhìn qua.

Gà của bọn lâm tặc để lại nuôi chạy rong trong vườn bị cắn ngang cổ. Từ phía rừng tối phía sau có tiếng gầm gừ khe khẽ và bóng của mấy con sói. Thu Yên chưa từng nhìn thấy sói thật bao giờ mà lại có đến cả một đàn bầy con to lớn, đáng sợ như thế này.

Hai con gà bị cắn xé máu me không còn hình thù gì nhưng chúng vẫn dói. Mắt thấy nàng và gã thủ lĩnh như đồ ăn béo bở to gấp mấy lần con gà, bầy sói nhe nanh gầm gừ theo đàn tiến đến.

Thấy chúng muốn xử thịt người, cả hai dĩ nhiên là sợ rồi nên gã thủ lĩnh nhìn một lượt chỉ có thau gỗ cùng mấy bộ đồ ướt gần bên. Hắc hơi thở dài vì tình hình này không có gì dùng được.

Bỗng bàn tay nhỏ ôm nú tay hắc làm da khắp người hắc rợn lên cục cục chân lông từng mảng ớn lạnh. “Hồ ly” vì sợ quá nên ra tay ôm hắc rồi.

7. Chương 7

Thu Yên sợ lắm nên run rẩy ôm cánh tay gã thủ lĩnh một cách vô thức. Hắc thấy ớn kinh khủng vội nhả mặt, nhú mày, hất tay nàng ra khỏi người mình...

“Bỏ tay ra!”

“Tui sợ lắm...” – Nàng lại ra sau nú lưng áo của hắc mong được che chở.

Bầy sói dói từ từ tiến đến gầm gừ khoe mấy cái răng nanh đỏ máu gà. Hắc nhìn vô cùng bình tĩnh, Thu Yên cứ ngỡ hắc sẽ làm gì cứu cả hai thì tên thủ lĩnh vận khí, dồn lực vào thanh đoản sau đó ra sức... hét lớn...

“Người đâu... có sói nè! Cứu ta!!!”

Giọng của thủ lĩnh làm cả đám thập đại cẩu cẩu đang đánh bạc, lác xí ngầu ngừng lại ngay. Hiệp Phong đang ngồi lau kiếm cũng nhanh chóng lao đi cứu thủ lĩnh.

Lúc này đây chỉ có Thu Yên thấy thất vọng tràn trề. Nữ nhi lâm nguy với một nam nhân tướng tá cũng không phải ốm yếu như hắc lại không thể trông chờ gì được cả. Dù sao tên này cũng là thủ lĩnh một băng cướp lại chỉ có thể la ó như thế thôi...

“Sao huynh có thể làm thủ lĩnh được vậy hả?”

“Chứ cô muốn ta làm sao mới làm thủ lĩnh?” – Hắc cũng nhú mày nói với nàng khi mấy con sói cứ đến gần nhà.

“Huynh ít ra cũng xử đám sói này bảo vệ tui, phải ra dáng nam nhân biết tí võ thuật chứ!” – Biết chút ít võ cũng được, nhìn hắc thế này nàng cũng không mong chờ võ công hắc cao siêu gì hơn.

“Ta đâu có điên mà đi bảo vệ cô chứ!” – Hấn lại đi bảo vệ ột nữ nhân thì chắc sẽ là chuyện kinh thiên động địa nhất rồi.

Nói xong, ngay lập tức hấn kéo nàng ra phía trước che cho hấn dù hấn cư nhiên lớn con hơn nàng. Thu Yên xanh mặt nhìn bầy sói nhe răng gầm gừ đến gần, nàng muốn thoát mà tên khốn nọ giữ chặt vai nàng ép nàng đứng yên “che chỗ” cho hấn

“Huynh làm trò gì vậy?” – Thu Yên kháng cự la lên đầy sợ hãi.

“Ta không thích sói, có gì chúng cắn cô trước đỡ cho ta nha!”

“Huynh... huynh có phải là nam nhân không vậy? Sao có thể để nữ nhi ra che ình chứ?”

“Ừa, nữ nhi là con người biết đau còn nam nhân chắc là củ khoai lang không đau chắc? Ta có nhận ta là quân tử đâu mà sợ chứ?”

Gã thủ lĩnh nói thật lòng cứ để nàng ra làm lá chắn cho hấn không hề hổ thẹn hay nhục nhã khi làm thế. Thu Yên sợ muốn khóc, sao nàng lại kẹt trong tình huống này với loại nam nhân tồi tệ như hấn ta chứ. Trên đời chắc chẳng có cô nương nào xui xẻo hơn nàng đâu.

Con sói đầu đàn nhào đến làm nàng nhắm mắt. Gã thủ lĩnh vẫn bình thản nhìn vì biết Hiệp Phong đã lao ra vùng kiếm cản con sói to bảo vệ cả hai.

“Hai người không sao chứ?”

Hiệp Phong hỏi, ánh mắt sắc bén gan dạ đối mặt với bầy sói thế mới thật là nam nhi, ai như tên thủ lĩnh khi lại vô nhẹ ngực thở phào vì được cứu rồi.

Thập đại cầu cầu cũng lao ra hơn hở bắt sói như bắt heo chạy rong vậy. Tình hình người đông hơn sói có kiểm soát hơn rồi làm Thu Yên mừng lắm. Nàng ngay lập tức xoay lại nhìn hấn ta sau đó nổi giận.

Giữa lúc sói và người đánh nhau mà cả hai vẫn còn thư thái “tâm sự”. Gã thủ lĩnh tỉnh bơ hỏi.

“Liếc ta cái gì?”

“Đồ nam nhân tồi!” – Nàng bị đem ra làm lá chắn sói cho hấn như vậy không nổi khùng cũng lạ. Hấn ta hơi tức nói lại.

“Hay thật, dám chửi ta sao? Cô thì chắc tốt đẹp quá ha hồ ly tinh?”

Cả hai trừng mắt nổi sát khí nên chẳng chú ý bầy sói chạy tán loạn có một con non vô đến.

Thu Yên phút chốc thấy con sói lao lại không biết phản ứng gì ngoài sợ run lên. Hiệp Phong xoay lại thấy thủ lĩnh gặp nguy hiểm nhưng khoảng cách quá xa không kịp đến gần. Gã thủ lĩnh chán nản, lúc này là không có ai bảo vệ cho hấn rồi nên giờ tay về phía vai Thu Yên.

Nàng cứ tưởng hấn ta lại đem mình ra làm bìa chắn sói cho hấn nữa nhưng thật ra tay hấn kéo mạnh nàng về phía hấn để tránh cú vô đến của con sói. Nàng chới với ngã nhanh vào người khiến hấn cũng mất thăng bằng nghiêng theo.

Con sói nhảy qua cản huyệt lập tức Tứ cầu ra một kiếm giết chết.

Nàng lúc này không thấy kịp kết cục của con chó sói hay gì cả. Tay gã thủ lĩnh vẫn giữ vai nàng khi cả hai té xuống. Thu Yên chưa từng gần gũi nam nhân nào ngoài cha cả. Hấn ta tuy ốm hơn cha nàng nhưng vòm ngực thật lớn, khi té xuống má nàng tì vào người hấn cảm nhận rõ cơ ngực nam tính mạnh mẽ.

Tên thủ lĩnh đó lớn miệng ghét nàng nhưng lúc té đỡ hết cả người xuống nền đất cứng che chỗ cho nàng. Thu Yên không thấy đau gì cả chỉ cảm thấy từ người hấn có thoảng chút mùi trầm hương cao cấp hoà vào mùi riêng của hấn ra một cỗ hương thơm nhẹ dễ chịu không lẫn với bất cứ mùi nào được, hương thơm nam nhân lại không uỷ mị như mùi nữ nhi.

Cả lưng hấn va xuống đất, còn đỡ thêm người nàng đè thêm một khoảng lực nặng. Thu Yên vẫn còn đang ngỡ ngàng cảm nhận mùi từ người hấn thì từ trong vòm ngực rộng gầm nhẹ, mặt hấn kéo nàng ra khỏi người mình ngay lập tức.

Thu Yên bị đẩy đi mới hoàn hồn nhận ra cả hai đáp đất rồi. Gã thủ lĩnh ngồi lên hung dữ ngay...

“Tại cô cả con hồ ly đáng ghét, hại ta té đau như thế!”

Thu Yên bối rối vẫn ngồi giữa hai chân hần nhìn hần chửi thật gần. Tên đó đang diên tiết lên, hung hăng chửi là thế nhưng không hiểu sao giây phút này nàng chỉ nghe tim mình đập trề mấy nhịp nhìn hần. Gương mặt hần cau có la như thế thật cuốn hút đến giờ nàng mới nhận ra.

Thật ra té cũng không đến nỗi song hần nhăn mặt nhịu mày thật thê lương lắm. Bọn nhỏ mau lại đỡ hần vội vã. Hần đang đứng lên thấy Hiệp Phong cũng vội lại đỡ Thu Yên chứ không phải mình liền run lên tức.

Thu Yên cười cảm ơn Hiệp Phong thì run run vì thấy gã thủ lĩnh lao qua kéo Hiệp Phong đi. Hiệp Phong cũng nhanh chóng đỡ thủ lĩnh của mình. Hần ta làm như lưng đau lắm cố quàng vai đưa Hiệp Phong tránh xa nàng càng xa bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Các huynh hỏi thăm nàng nhưng mắt nàng chỉ nhìn theo gã thủ lĩnh đi vào với Hiệp Phong, nàng thật không hiểu sao tim mình vẫn cứ đập thật là nhanh.

Thế là đám cướp đem sói vào nướng mật ong giữa sân đầy khoái chí còn hơn bắt được heo rừng. Nàng nhìn con sói nướng chín thơm phức cũng không biết nói gì nữa vì bọn này vô nhân đạo thật. Nhưng giờ không ăn thì đói bụng còn khổ hơn nên Thu Yên cũng đành ăn với mọi người.

Hiệp Phong đi ra nhìn thập đại cầu cầu thi nhau hát múa om xòm rất vui, rồi cùng ngồi xuống trên thân cây gỗ gãy giữa sân cạnh nàng. Thu Yên cười, đang cố gặm miếng sườn sói nướng nghe Hiệp Phong hỏi dụi dàng...

“Chắc hồi trưa muội sợ lắm hả?”

“Dạ... ở trong rừng thế này cũng nguy hiểm thật. Muội không ngờ mấy con thú lại cả gan tấn công người đó!” – Thu Yên vô tư nói với Hiệp Phong. Thật sự ở đây nàng thích Hiệp Phong nhất nha.

Hiệp Phong nghe cũng cười, tay cầm miếng thịt sói nhưng cũng chưa ăn vội, mắt nhìn nàng, hỏi tiếp: “Nhưng... lúc đó muội và thủ lĩnh đang làm gì ở sau nhà vậy?”

Hiệp Phong hỏi làm nàng xém mắc nghẹn. Lúc đó quả là chỉ có nàng và tên thủ lĩnh đó ở sau thôi. “Tình cảm” của nàng và hần ta tốt quá, đi chung không cãi lộn đã mừng hỏi sao lại cùng ra sau nhà như vậy ai cũng phải khó hiểu thôi.

Thu Yên mà hé chuyện gã thủ lĩnh hăm dọa, bắt nàng tránh xa Hiệp Phong thì thế nào cũng bị xử lí. Nàng thật đâu có muốn chen ngang phá hoại tình cảm của hai người bọn họ đâu.

Hiệp Phong vẫn đang chờ nàng trả lời, ánh mắt thật nôn nóng muốn biết lí do nhưng vẫn giữ sự điềm tĩnh. Nàng mím môi định nói bữa đại một lí do thì vừa nhất đến hần ta cũng xuất hiện rồi.

Tự dưng tối nay gã thủ lĩnh đó cũng ở trần giống mấy thằng nhóc còn lại, thân người tuy ốm nhưng cũng có chút cơ bắp mạnh mẽ. Lại thêm tóc cột cao lên thắt dây vải sồn làm gương mặt càng nam tính bớt uỷ mị như hàng ngày.

Chết thật, tự dưng Thu Yên thấy hần tuần tú hơn người một cách đột ngột như vậy. Nàng thật sự bị cú té cùng hần làm cho đầu óc không được bình thường nữa. Ai chứ hần ta biến thái, lại còn tồi tệ như vậy sao có thể thấy hần đẹp chứ.

Thu Yên không dám nhìn lúc hần ta trông lại phát hiện nàng và Hiệp Phong dám ngồi chung nha. Thế là thủ lĩnh hiên ngang lao ào ào đến.

Tim Thu Yên lại càng loạn nhịp nhìn hần ta cứ thế chen giữa ngồi xuống thân cây cản trở nàng và Hiệp Phong ngồi gần. Hiệp Phong chỉ thở dài vì hiểu ý tứ của hần. Còn nàng thì run lên vì bây giờ người đang ngồi cạnh chính là hần ta.

Gã thủ lĩnh ngồi gần quá, tim nàng không thể kiểm soát, nàng vội khom đầu cấn-cấn sườn sói thì hần còn nghiêng khê sang vai nàng. Mặt nàng nhanh chóng không còn một hột máu cảm nhận hơi thở nam tính phủ nhẹ bên tóc, thân người ở trần hấp dẫn của hần cũng dọa mắt của nàng...

“Ta biểu cô tránh ra Hiệp Phong mà!” – Hấn gầm gừ dọa nàng nhưng Thu Yên không còn sức cảm nhận sự hung dữ của hấn.

“Chỉ... chỉ là ngồi ăn thôi!” – Nàng không hiểu sao mình lại có chút thẹn thùng khi trả lời hấn ta nữa. Nhưng gã thủ lĩnh chỉ nhú mày lên giọng thật khế

“Cũng không được! Từ giờ ta sẽ giám sát cô kĩ mới được đồ hồ ly tinh!”

Hấn chỉ muốn đe dọa khiến nàng tránh xa Hiệp Phong của hấn thôi nhưng Thu Yên không sợ lắm. Nàng len lén nhìn hấn cạnh bên mình, hấn cũng ăn sổi nướng rồi dựa Hiệp Phong lâu lâu cười lớn vì mấy trò múa lửa của đám kia.

Nụ cười tươi của hấn không chút che đậy, cảm giác con người hấn ta rất ngay thẳng, tuy tệ hại nhưng không thủ đoạn hèn hạ, hấn cười thật rất cuốn hút. Chỉ là hấn cười khi bên Hiệp Phong thôi.

Nàng không hiểu sao mình lại trở nên để ý hấn ta như vậy?

8. Chương 8

“Thủ lĩnh, có bọn sơn tặc mới đến chúng ta cướp nhé!” – Mười thằng lóc chóc bu quanh hấn vô cùng hớn ha hớn hở thông báo. Hấn nằm dài bộ dạng lười biếng phe phẩy tay trả lời.

“Tuỳ các người! Ở đây thật buồn chán không có gì làm cả, đi cướp vài cuốn sách về cho ta đi!”

“Mỹ nữ khó kiếm nhưng muốn cướp về cũng có, còn sách thì vô phương đó thủ lĩnh! Sao người không xuống thị trấn mà tìm mua”

“Woa, sao hôm nay các người thông minh dữ vậy? Đi mua sách thôi Hiệp Phong!”

Thập đại cầu cầu tranh thủ đi cướp rồi nên hấn gọi Hiệp Phong đi cùng. Dĩ nhiên thủ lĩnh đây đi đâu cũng phải cùng Hiệp Phong yêu dấu rồi.

Hiệp Phong đang chế củi cũng thôi làm và đi vào bếp. Thu Yên loay hoay bận rộn nấu cơm thì nghe huynh ấy vào nói.

“Xuống trấn mua đồ nè tiểu Yên!”

“Ồ... dạ!” – nNng nhanh chóng rửa tay chạy theo ra thấy ngay gã thủ lĩnh cẩu mày không vui.

Hấn chỉ ngay vào cái mặt của nàng, nói với Hiệp Phong thiếu điều nhảy dựng lên không chịu...

“Ta rửa người thôi mà sao còn rửa cả cô ta là sao?”

Nghe thế nàng mím môi tủi thân như mình thấp kém lắm không thể đi cùng. Hiệp Phong chán nản nói ngay...

“Thu Yên ở lại một mình lỡ có sói nữa thì sao? Người bớt kì cục đi!”

Rõ ràng Hiệp Phong làm hấn uất ức chỉ biết liếc nàng. Nàng lặng thinh, bản thân không làm gì cứ bị hấn ta ghét càng ngày càng nhiều. Nàng phải làm sao cho hấn thôi hiểu lầm và ác cảm với mình chứ?

Thế là ba người cùng nhau đi xuống trấn. Đương nhiên gã thủ lĩnh không cho Thu Yên đi gần Hiệp Phong của hấn rồi. Nếu có đi ngang hàng thì hấn cũng chen giữa cản trở chỉ khiến nàng hồi hộp vì đi cạnh hấn.

Hiệp Phong tuần tú, mạnh mẽ còn hấn ta như thư sinh eo lả trói gà không chặt vậy. Không hiểu sao nhìn bộ dạng “ông ẹo” của gã thủ lĩnh đó nàng thấy thích thích hơn mới khó hiểu.

Hấn ta làm gì nàng cũng thấy rất tinh tế từ cách hất nhẹ tóc, cười sảng khoái với Hiệp Phong hoặc cả liếc mắt hung dữ nhìn nàng.

Thu Yên đi sau tự ôm má. Cha đang bị nhốt trong ngục như thế mà nàng còn nghĩ ngợi vớ vẩn nữa. Vả lại hần còn không phải là một nam nhân “xem được”, loại người biến thái thế kia sao nàng không thoát nỗi ý muốn nhìn hần mãi.

Hiệp Phong đang đi được thủ lĩnh choàng vai xoay lại nhìn nàng hết ừ rừ cũng thở dài liền hỏi dịu dàng.

“Muội không khoẻ hả?”

“Dạ không!” – Thu Yên vội ngẩng lên trả lời thì gã thủ lĩnh liếc nàng đầy hần học ngay làm nàng càng mím môi buồn hơn.

Xuống đến trấn nhỏ, cả ba đi một vòng cuối cùng không đạt được mục đích đi xuống tận đây. Gã nọ làm bầm chửi rủa...

“Nơi khỉ ho cò gáy này chẳng có lấy một nơi bán sách vậy mà dân chúng cũng sống được hay thật!”

Thu Yên nhìn hần cảm thán. Hần là cướp mà có sở thích đọc sách y như chú tiểu tu trong chùa thích đi thanh lâu vậy, phải nói quá quái lạ.

“Huynh là cướp còn đi đọc sách mới lạ hơn ở đây không ai bán sách!”

“Êh, cướp cũng phải có trí tuệ chứ mới cướp giỏi. Cái đó gọi là mưu trí! Mưu trí đó biết không đồ hồ ly tinh!” – Hần nói chưa đủ còn lấy tay chỉ chỉ tàn bạo vào trán nàng sỉ vả tàn nhẫn nhất. Nàng đau nên ôm trán chun mũi nói.

“Lại nữa rồi! Sao chửi tui hoài vậy?”

Hần vênh cái mặt không quan tâm nàng bất mãn với mình. Cả hai thật làm Hiệp Phong không biết là cả hai có phải hơi bị “thân thiết” quá không nữa.

Sẵn tiện xuống trấn Hiệp Phong định mua thêm ít gạo vì cả bọn ăn quá nhiều. Gã thủ lĩnh chỉ đứng nhìn xung quanh “cưỡi ngựa xem hoa” không phụ giúp gì Hiệp Phong cả. Thu Yên cũng đứng chờ thì thấy ở hẻm gần đó có hai đứa bé ăn xin tội nghiệp.

Chúng còn nhỏ như thế mà phải đi ăn xin rồi chắc là bị bỏ rơi. Lòng nàng vốn tốt bụng muốn giúp nhưng trên người không có một xu.

Thu Yên rất muốn giúp hai đứa trẻ, nàng loay hoay thì thấy gã thủ lĩnh rảnh rang chỉ đứng nhìn trời nhìn đất nên bạo gan đi lại nỉu áo. Bị nàng nắm nhẹ, hần nhú mày phỉ đi còn hơn bị con trùng đu bám.

“Giả hồ ly?” – Hần ta hung dữ như thế làm nàng sợ sệt nói lí nhí.

“Cho tui xin ít bạc lẻ cho hai đứa trẻ tội nghiệp kia được không?”

Nàng nói hần cũng đảo mắt nhìn thử, sau đó môi nhướn cười nhìn nàng đầy khi dễ, khinh bỉ nha.

“Không có tiền còn bày đặt cho ăn xin nữa. Ta thấy tội cho cô hơn nha há há!” – Tên này hình như không phải xấu xa tâm thường làm nàng nhú mi nhện không nổi.

“Nè, tui cố vui vẻ, nghe lời huynh rồi tại sao cứ tỏ ra như có thù hận mấy đời với tui vậy?”

“Còn ở đó giả ngây! Cô dụ dỗ Hiệp Phong!”

“Tui không có!... mà nếu huynh không cho thì tui đi xin Phong ca!” – Nàng bước qua tiến đến chỗ Hiệp Phong. Biết thế từ đầu xin ngay Hiệp Phong là có rồi. Nhưng gã thủ lĩnh chỉ run lên rít lại lời nàng một cách không chịu nổi.

“Phong caaaaaa ???”

Thu Yên giương mắt nhìn hần như thách thức một là hần phải cho tiền còn hai là nàng đi dụ Hiệp Phong. Dĩ nhiên hần không thể để nàng sang bày trò xin tiền Hiệp Phong nên ngậm lệ kéo nàng qua rút túi tiền cho nàng.

Hiệp Phong đang mua gạo cũng không chú ý hai đứa đó làm trò mờ ám. Gã thủ lĩnh rất miễn cưỡng nhưng biết làm sao bây giờ? Hần phải bảo vệ Hiệp Phong nha.

Thu Yên chỉ cười vì có tiền rồi. Cầm 4 hào lẻ của tên thủ lĩnh keo kiệt, nàng lại nhìn hai đứa bé đến cho tiền. Chúng giương đôi mắt to tròn đồng thanh nói.

“Cám ơn tí tí!”

Thu Yên cười nhẹ, lúc nàng làm ăn xin thật rất cực khổ, thậm chí chúng còn bé như thế nếu giúp được chúng một chút cũng nhẹ lòng. Vả lại nàng mong muốn làm thật nhiều điều tốt đẹp để được ông trời phù hộ cho cha vượt qua hoạn nạn này.

Thu Yên định đi thì trong hẻm tối sau hai đứa bé có một người cầm dao giơ ra túm kéo áo nàng đến...

“Cướp đây, đưa hết tiền cho ta!”

Nàng sững ra sợ hãi nhìn hai đứa nhỏ im ru không la lên giúp nàng thì nàng nhận ra chúng là đồng bọn của nhau. Thì ra hai đứa trẻ chỉ là dàn cảnh dụ những người có lòng hảo tâm mà thôi.

Nàng cảm thấy mình thật quá xui xẻo nha vì tốt bụng lại nhận quả báo liền. Lòng người bây giờ thật khó đoán không thể lường trước được chuyện gì. Dẫu sao nàng ở chung cả bọn cướp thì cũng không mấy sợ hãi, thêm nữa trên người nàng cũng trắng tay nên nói tỉnh bơ...

“Tui chỉ có 4 hào đó thôi!”

Không có tiền thì còn gì để mất chứ nên nàng cứ nhiên không sợ lắm nhưng tên cướp không tin càng gắng mạnh con dao bén gần cổ nàng. Với góc khuất này, người qua lại không ai thấy hoặc chú ý nên hấn thoải mái đe dọa...

“Không đưa tiền đây muốn bị rạch nát mặt hả?”

Giờ thì nàng hơi run nhìn con dao sắp cắt lên má mình. Chợt từ sau có bàn tay nam nhân với tới nắm lấy cổ tay gã cướp đang cầm dao đó. Thu Yên mừng rỡ may mà Hiệp Phong cứu nàng kịp.

Song nàng nhìn lên bờ ngỡ vì không phải là Hiệp Phong lại chính là gã thủ lĩnh đó. Tim nàng run lên nhìn hấn sắc diện thoải mái giật luôn con dao sau đó vỗ vỗ cán dao vào tay bên kia. Hai đứa trẻ và gã ta xanh mặt nhìn hấn thư thái đến “đáng sợ”...

“Con nhỏ này không có tiền đâu sao cò kè lâu như vậy hả? Đây tớ của ta đó, ngốc lắm nên tha nha hảo đại ca!”

Hấn cười cười nói nói làm tâm trạng lâng lâng của nàng sớm biến mất tiêu. Hấn có cần ra tay cứu nàng cầm động như thế rồi nói sĩ nhục nàng trước mặt thiên hạ ngay vậy không chứ?

Hấn trả lại dao một cách lịch sự tao nhã rồi kéo nàng đi. Hai đứa nhỏ dờ dẫm nhìn lên hỏi.

“Sao cha để chúng đi dễ vậy?”

“Tay ... tay cha!”

Ông ấy run run buông con dao, cổ tay bị lệch khớp nhìn từ ngoài đã thấy xương nhô ra sưng đỏ. Hấn ta chỉ nắm nhẹ cổ tay, lấy con dao chốc lát, đến khi trả lại thì mới nhận ra cổ tay bị bẻ lệch xương đau đớn.

Thu Yên được loại nam nhân như hấn ra tay nghĩa hiệp, trong lòng thấy chẳng vui vẻ gì. Hấn ta cứ nói bằng quơ chữ nàng.

“ Cho chừa cái tội không có tiền còn vờ tốt bụng!”

“Làm sao tui biết hai đứa trẻ đó là đồng bọn chứ. Còn huynh thì hay lắm sao hả cái thứ máu lạnh!”

“Cô dám chửi ta sao? Ta mất 4 hào còn cứu cô nữa đó cô nương?” – Hấn than thở còn hơn mất 4 vạn lượng không bằng. Nàng chun mũi vì tức nên không sợ.

“Tui dám chửi đó! Lần trước dám đem tui ra làm bia đỡ sỏi, mới cứu tui có chút xiu là tưởng tui sẽ biết ơn tôn sùng huynh hay sao?”

Cả hai găm gờ liếc nhau hận không thể nhào vô cắn xé đối phương ngay giữa phố. Hiệp Phong vác bao gạo xoay lại nhìn nhứ mày hỏi.

“Hai người lại sao nữa vậy?”

Cả hai không ai thèm trả lời, mạnh ai nấy đi, dù sao quan hệ cả hai vốn “quá tốt đẹp” rồi nên không cần nói thêm tổn công bực bội hơn. Cuối cùng Thu Yên cũng không hiểu nổi bản chất của gã thủ lĩnh đó là tốt hay là xấu nữa.

Nhưng lúc hấn cứu nàng, Thu Yên cảm thấy hấn thật đáng tin cậy. Có lẽ hấn sẽ giúp được nàng cứu cha như mọi người đã nói.

9. Chương 9

Hấn bước ra ngoài gãi đầu gãi cổ nhìn trời đêm nhưng không thể buồn ngủ do cả ngày ngủ quá nhiều. Nếu cứ ở đây rảnh rang chỉ sợ ban ngày và ban đêm sẽ bị đảo lộn mất thôi.

Hấn định bụng đi gọi Hiệp Phong dậy uống rượu với mình thì nghe tiếng khóc thút thít vọng từ phía giếng.

Gã thủ lĩnh này vốn cũng không phải anh hùng chính nghĩa gì nên hơi run, bước qua đó xem thử. Và Thu Yên mặt lem nhem nước mắt vội vã nhìn lên làm hấn hú hồn vỡ ngực may là không phải ma chứ nếu không hấn bị dọa té xỉu luôn rồi.

Tên đó nhăn mặt nhíu mày với nàng...

“Đêm hôm ra đây ngồi khóc muốn hù chết người ta hả?”

“Xin lỗi...hic”

Nàng vội rửa mặt cô không khóc nữa. Nửa đêm nàng không ngủ nổi vì lo lắng và nhớ cha. Thu Yên chỉ còn cha thôi nên thật không muốn cha gặp chuyện gì bỏ rơi mình.

Hấn ta nhìn bộ dạng của nàng, không cần hỏi lý do gì cả cũng đủ hiểu.

Chợt sói trên núi tru lên vang âm thanh vọng cả một vùng. Thứ âm thanh dễ sợ đó khiến hai đứa đều sợ nha. Hôm nọ ở chung bị dọa rồi, nay cả hai mặt mày tái mét không cần nhìn cũng hiểu ý nhau vội đi vào không muốn bị sói tấn công nữa đâu.

Thu Yên bước từ từ vỗ lau má ướt, mắt nhìn khe hấn đi chấp tay sau lưng, cước bộ chậm rãi có phần ung dung tự do tự tại ngắm sao trên cao.

Nhìn hấn làm gì tim nàng cũng có chút xao xuyến kì lạ. Giờ lại được hai người, nàng thật muốn nói chuyện với hấn...

“Huynh khó ngủ hả?”

“Ừm... ban ngày rảnh quá ngủ hơi bị nhiều!” – Vừa nói hấn vừa kê tay giữ sau cổ xoay đầu uể oải mấy vòng.

“Vậy còn mấy ngày chuyển hàng huynh chờ sẽ đến vậy?”

Gã thủ lĩnh nhìn lại, nàng co rúm trước sợ hấn sẽ chửi mình nhưng hấn chỉ nói bình thường có phần nhẹ nhàng hơn mọi ngày nữa có lẽ vì hấn biết lòng nàng rất lo lắng nên nửa đêm ngồi khóc như thế.

“Còn 9 ngày!”

“... 9 ngày lận sao?”

Thu Yên hơi ừ ừ còn hơn phải chờ đợi thêm 9 năm nữa mới đi lên Kinh cứu cha. Hấn lại lên tiếng trấn an kiểu của hấn...

“Đừng lo quá! Cha cô bị oan chắc chắn sẽ có cách tìm ra sự thật thôi. Cáo trạng của cô viết rất hay, nếu đến tay người xét xử vụ án chắc chắn sẽ sáng tỏ mọi việc thôi!”

Gã thủ lĩnh này mà có thể nói ra những lời an ủi làm nàng tưởng mình đi đêm bị mộng du nữa. Trong lòng nàng buồn lo rối như tơ vò không hiểu sao nghe rồi thấy dễ chịu, nhẹ nhõm hẳn.

Quả là lời nào từ miệng hắn cũng có một uy lực khó tả. Song Thu Yên ngạc nhiên hỏi lại...

“Sao huynh biết cáo trạng là tui viết?”

“Nhìn nét chữ đoán thôi. Hẳn cha cô dạy con rất chu đáo. Ta chưa từng thấy nữ nhân nào viết được cáo trạng cả.”

Vừa nói hắn vừa gật gù nhận xét không biết Thu Yên vui lắm cảm giác như đó là một lời khen. Tuy hắn chỉ là cướp nhưng nghe thế nàng cũng hãnh diện lắm.

“Mẹ tui mất sớm, cha dạy tui cả những thứ nam nhân mới được học. Cha nói nữ nhi không phải lúc nào cũng cam chịu, nhận thiệt thòi. Con người sống trên đời chỉ có một lần, ai cũng có thể làm bất cứ việc gì mình thích!” – Nàng thật rất hạnh phúc vì có người cha tốt nên nhất định phải giải oan cho cha.

Hắn nghe rồi nhướng chân mày tỏ ra hứng thú lắm.

“Cha cô suy nghĩ hay thật! Ta thật muốn gặp qua!”

“Huynh giúp tui cứu cha sẽ có cơ hội gặp thôi!”

“Ừh ha... nhưng dù nữ nhi biết nhiều thì ta cũng cảm thấy... chỉ là hồ ly tinh mà thôi!” – Tự dừng cuộc nói chuyện êm ả hiếm có của cả hai lại bị hắn phá hỏng mất tiêu. Thu Yên nhăn mặt nói.

“Dù huynh có hiềm khích với nữ nhi nhưng không thể gôm mớ cả đóng, còn có người này người kia khác nhau mà!”

Từ ngày biết hắn nàng chịu oan ức làm hồ ly tinh lắm rồi hôm nay muốn đòi lại công đạo ình và những nữ nhân tốt trên đời. Gã thủ lĩnh nhăn cả mặt, giọng điệu bôi bác lời nàng mà trả lời.

“Xi... ta đi nhiều nơi gặp nhiều người rồi, cô tin ta đi sâu thẳm nội tâm mọi nữ nhân dù bề ngoài tốt hay xấu thì cũng là một con hồ ly gian xảo, nham hiểm. Họ mà hết cách sẽ lộ đuôi xấu xa thôi!”

Nghe hắn nói cứ như kinh nghiệm đầy mình. Nàng tò mò, bèn lên hỏi...

“Chẳng lẽ huynh đó giờ chỉ ở gần những nữ nhân xấu xa nên mới có ác cảm hả? Hay là có cô nương nào đó đã làm tâm huynh tổn thương?”

Nàng hỏi thật lòng muốn thay đổi cách suy nghĩ áp đặt cho toàn bộ nữ nhân trên đời đều xấu xa của hắn. Nàng không muốn cứ bị làm hồ ly đầu khi nàng cả con gián còn không dám giết làm sao mà xấu xa chứ.

Sắc mặt hắn không biến đổi vì câu hỏi chỉ cười nhạt một cái. Một nụ cười như khẳng định cho những phỏng đoán của nàng có hơn nửa phần chính xác.

Thu Yên bỗng thấy lòng cồn cào nghĩ nếu hắn ghét nữ nhi vì từng có một chuyện tình cảm không tốt đẹp, tâm tổn thương đến mức ghét tất cả nữ nhi thì thật sốc.

Hắn không thể vì một cú sốc tình cảm mà biến thành loại nam nhân biến thái thích nam nhân chứ?

Hắn lại nhìn trời, nói băng quơ tự ý đổi chủ đề.

“Trên núi sao nhiều thật đó!”

“Nè, nói tiếp về hồ ly và nữ nhi đi!” – Thu Yên càng lúc càng tò mò nhiều hơn về hắn. Nhưng hắn như bé hư chơi chán không thèm chơi nữa trả lời nàng.

“Không thích nói. Ta đi ngủ đây, cô cũng đi về ngủ đi đừng có mà khóc lóc như ma nữa!”

Ban nãy nghe tiếng khóc làm hắn bị dọa xém tè ra quần vì sợ ầy chứ. Thu Yên chun mũi bực mình vì tính cách hắn quả là thất thường.

“Ai biểu tui khóc huynh ra nghe làm chi còn nói tui!?”

“Cô dám nói lại với ta sao?”

Hai đứa đang chuẩn bị trừng mắt liếc nhau thì Hiệp Phong bước ra. Cả hai xoay qua nhìn đều giữ lại ý tứ không xung đột nữa. Hiệp Phong nhìn trời nửa đêm, hai người vốn ghét nhau, cãi lộn cả ngày mà lại ở chung như thế không giấu nổi câu hỏi.

“Hai người nửa đêm ra đây làm gì vậy?”

Thu Yên ú ớ ngượng không biết nói làm sao. Nữ nhi đoan trang nửa đêm đi với nam nhân là không tốt huống chi là cùng với gã thủ lĩnh này càng không – không tốt.

Hắn ta chỉ cười, không có gì phải “thẹn thùng” khi đi đêm với một con chồn như nàng cả. Hắn bước lên ôm vai Hiệp Phong.

“Giờ thì có thêm người mất ngủ đó. Đi uống ít rượu với ta rồi đi ngủ nha!”

Hắn kéo Hiệp Phong vào đi vào phòng. Thu Yên cũng đi sau đó chân ngừng khẽ trên sân. Nàng xoay lại nhìn căn phòng đó. Có Hiệp Phong hẳn nhất định sẽ cười vui vẻ, không hiểu sao nàng có tí chạnh lòng như thế.

Thu Yên nhìn lên bầu trời đêm thật nhiều sao. Đêm nay tự dưng có thể nói chuyện nhiều với hắn, hiểu thêm một tí. Từ đầu nàng thấy hắn kì lạ, nay càng tự khẳng định hắn ta không phải là cướp bình thường. Gã thủ lĩnh và các huynh chắt chẩn còn che giấu điều gì đó.

Giờ có tò mò thật nhưng nàng cũng không quá bận tâm tìm hiểu vì chỉ muốn cứu cha về đoàn tụ với mình. Chỉ là còn chuyện vì sao hắn ta ghét nữ nhi nàng thật muốn biết... nàng không muốn gã thủ lĩnh đó ghét mình nữa một cách kì lạ.

10. Chương 10

Thập đại cầu cầu đi cướp bóc về dành cho nàng toàn bộ số trang sức làm Thu Yên chỉ biết cười cười không biết có nên dùng chúng hay không. Tuy bọn này đi cướp của bọn cướp nhưng số trang sức này vẫn không mấy tốt đẹp.

Nàng dù sao cũng biết lòng mọi người quan tâm tốt với mình nên nấu chè chiêu đãi. Cả đám chụm đầu ăn khen miết...

“Thu Yên là tiểu thư con quan mà rất giỏi nha. Làm việc nhiều như tì nữ lại không kêu ca, than thở gì cả.”

Được khen nàng hơi mắc cỡ, cười thẹn. Cả Hiệp Phong còn đồng tình với đám kia vì nàng làm tì nữ rất giỏi.

“Cha muội tuy là tri huyện nhưng cũng đâu giàu có gì lắm. Ở phủ muội chỉ có một tì nữ thôi, công việc nấu ăn, dọn dẹp hằng ngày đều do muội tự làm cả. Hi vọng cha muội ở trong ngục không quá khổ cực khi chờ muội trong khi muội được ngồi ăn chè sung sướng thế này!”

Thu Yên tự nói tự buồn làm cả đám cũng chột dạ theo. Họ biết nàng tỏ ra vẻ tươi tỉnh phần chần chừ lòng lại lo lắng đứng ngồi không yên.

Một tiểu thư tốt bụng, xinh đẹp lại hiếu thảo như nàng không trách có câu hồng nhan bạc phận mới gặp cảnh này.

Mọi đang người cổ vũ cho nàng làm Thu Yên mất vương lệ nhưng cũng cố cười thì chợt gã thủ lĩnh chê không thêm ăn chè của hồ ly cũng đi ra vội vã. Tay hắn cầm con chim bồ câu trông nó bị gã ta cầm đến thật đáng thương. Nét mặt của hắn làm cả bọn biết ngay là có chuyện không tốt.

“Sao vậy thủ lĩnh?” – Hiệp Phong hỏi ngay.

“Chúng lo qua vùng này nổi tiếng có cướp nên thay lộ trình mua thuyền đi đường sông dài hơn nhưng an toàn mà đi. Các người nhanh chóng dọn đồ đi. Còn 5 ngày nhất định phải kịp đến cướp ở Lĩnh Giao.”

Các huynh nghe lập tức nuốt cho hết chè đang ăn đang dở rồi nhanh chóng thu xếp trông không giống hàng ngày ăn chơi lười nhác nữa. Thu Yên vẫn chưa rõ tình hình lắm cũng loay hoay rồi lên hỏi.

“Vậy là chuyến hàng huynh chờ sẽ đi đường khác hả?”

“Ừh! Cô cũng nhanh lên ta bỏ lại bây giờ!” – Hấn nhú mày nói, tuy hấn thật muốn bỏ nàng nhưng đảm bảo bọn nhỏ không cho hấn làm thế rồi.

Thu Yên cũng cố suy nghĩ mình nên thu xếp gì nhưng nàng vốn đâu có đồ đạc gì để mang theo. Hiệp Phong và thập đại cầu cầu chỉ cầm vũ khí và túi đồ là xong đi ra. Thu Yên cũng nhanh chóng đứng theo mấy huynh. Gã thủ lĩnh nhìn khắp lượt rồi nheo mắt nhìn nàng sau đó gọi lại.

Nàng hơi xanh mặt cũng bước lên nghe hấn nói.

“Ở đây trấn nhỏ ven núi không sao, ra đến Lĩnh Giao thành lớn chắc chắn có binh lính truy nã cô!”

“Áh, phải rồi! Vậy làm sao bây giờ!” – Gã này lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo những chuyện nàng không bao giờ nghĩ đến nổi. Nếu nàng bị bắt thì làm sao cứu cha nữa. Hấn nhanh chóng nói.

“Đứa nào có áo cho cô ta cải trang đi!”

Hấn ra lệnh rất nhanh chóng quyết đoán. Song tính toán đều ngoài dự tính làm cho hấn thật sự muốn bốc hỏa khí trên đầu không vui. Đám kia ở dơ quá áo quần không đem cho nàng giặt đã “ủ mùi” mấy ngày nên nàng mượn áo của Hiệp Phong sạch sẽ.

Dĩ nhiên nàng biết mình mặc áo của Hiệp Phong chắc chắn gã thủ lĩnh sẽ diện tiết lên cho xem nhưng biết làm sao bây giờ.

Nàng cột chặt đai áo bằng rộng cho ôm sát người mình nhỏ hơn Hiệp Phong nhiều, tóc búi cao cột lại, đội thêm nón vải nhìn như một tiểu tử mười mấy tuổi xinh xắn trong “áo của Hiệp Phong”.

“Muội trông ổn không các huynh?”

“Được! Được! Giống tiểu tử lắm, giờ muội là tiểu cầu cầu nhập bọn với bọn huynh luôn cho đủ bầy cầu háh!”

Cả đám cười ha hả xoa đầu nàng đầy bạo lực. Cả Hiệp Phong cũng cười làm gã thủ lĩnh tức chết đi được vì cứ như nàng dụ dỗ hết đám người của hấn.

Nàng mím môi thấy hấn liếc mình chỉ im ru có chút buồn bã. Thu Yên đâu có cố ý chọc hấn đâu tại chỉ có hấn vô cớ ghét người ta thôi.

Khi đến chân núi thì nàng lại gây ra rắc rối, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng cũng là phiền phức ọi người là vì không biết cưỡi ngựa. Nữ nhi không biết cưỡi ngựa có thể thông cảm vậy mà hấn ta chửi nàng không thương tiếc.

“Ngựa cũng không biết cưỡi thật là vô dụng. Sao cô nói cha cô dạy cô nhiều thứ hay ho lắm mà!”

“Cha tui chỉ cho đọc binh pháp, kinh thư thôi chứ có dạy cưỡi ngựa hay múa kiếm gì đâu!”

Nàng thật tức nghẹn với hấn, hấn đối xử với nàng không ra gì cả. Trông cả hai lại tranh cãi mọi người không có lời nào để nói thêm.

Hiệp Phong cũng thở dài vì hai người này đụng việc gì cũng hét ầm lên với nhau...

“Tiểu Yên là nữ nhi mà thủ lĩnh. Muội đi chung ngựa là ổn thôi!”

Nàng nghe có lí nhưng mím môi lại nhìn quanh. Thập đại cầu cầu đã trên ngựa hết rồi hưng phấn tranh nhau giành đi chung với nàng. Nhìn sơ thấy thẳng nào cũng nổi đầy vẻ tà đạo, xấu xa với nàng rồi.

Tuy bình thường cũng thân thiết nhưng đi chung ngựa thì còn đụng chạm cơ thể nữa không được. Hiệp Phong nhìn ánh mắt ngăn ngừa, e dè của nàng mới nói...

“Sợ bọn đó thì đi với huynh nè!”

Thập đại cầu cầu ử rữ. Hiệp Phong nho nhã, lịch sự, đường hoàn hơn hẳn mọi người thì ăn chắc rồi có thể đi chung với Thu Yên.

Nàng thì nghe đi với Hiệp Phong cũng có chút an tâm đỡ sợ hơn nhưng sớm có chút bất an. Sau lưng có sát khí. Thu Yên len lén xoay lại thấy quả là gã thủ lĩnh trừng mắt nhìn nàng một cách dễ sợ.

Thu Yên dám ngồi chung ngựa với Hiệp Phong thì cũng là biết chết vẫn dám làm. Hắn ta bực mình nhanh chóng lên tiếng.

“Cô đi với ta. Đừng hòng đi với Hiệp Phong!”

Hiệp Phong thở dài vì hắn lại “ghen tuông” rồi. Đám nhỏ nhú mảy, nhãn mặt âm ức xâm xì nói thủ lĩnh ghét nữ nhi còn giành hưởng phước ôm Thu Yên trên ngựa.

Nàng biết thật sự hắn ta chỉ miễn cưỡng làm thế để ngăn nàng gần gũi Hiệp Phong thôi. Nhưng không hiểu sao tim nàng vẫn đập nhanh có chút hồi hộp.

Nàng sẽ chung ngựa với gã thủ lĩnh đó thật. Ngồi với đám kia thì sợ, với Hiệp Phong thì có chút ngại nhưng an tâm... nhưng còn với hắn ta thì nàng thấy căng thẳng ghê gớm.

Dáng vẻ hắn ngồi trên ngựa đen cũng không tệ xúu nào, mắt nàng ngẩn nhẹ thấy hắn sáng chói, tóc bay thật cuốn hút, cả người toát lên sự phong độ vô cùng tuyệt vời. Đảm bảo mắt nàng cũng có vấn đề rồi song không thể thoát khỏi sự mù mịt quái lạ đó.

Thu Yên bước đến, chân hơi run, má hơi nóng có chút thẹn thùng ẩn giấu mà hắn cốc thềm để ý.

“Ngồi sau xa ta ra không được đụng chạm vào người ta có biết không?”

Thu Yên đờ ra hết căng thẳng luôn. Tất nhiên hắn không có ý định cho nàng ngồi trước trong lòng mình để ôm ấp như bọn kia rồi. Chỉ vì Hiệp Phong yêu dấu thôi chứ hắn không đời nào đi chung ngựa với nữ nhi đâu.

Nàng cảm thấy mình ngốc quá khi cứ hồi hộp trong khi hắn ta thờ ơ như thế. Thậm chí, hắn còn không giúp nàng lên ngựa cao nữa khiến nàng treo lên thật khổ sở.

Bực mình, cuối cùng cũng ngồi được sau lưng tên thủ lĩnh chết tiệt đó nàng lằm bằm chửi trong miệng.

“Đồ ác nhân xấu xa!”

“Êh, ta nghe thấy đó con chồn hôi!” – Mặt hắn co quắp lại vì nghe nàng dám chửi sau lưng mình. Nàng hậm hực không sợ cũng trả lời.

“Nếu nghe thì tốt!”

Gã thủ lĩnh thở hắt ra tức chết không ngờ nàng lại dám to gan như vậy “bất kính” với thủ lĩnh đây chứ.

“Cô té ngựa rồi bị đâm vài cú đi cho ta cười vui mấy ngày!”

“Sao huynh có thể ăn nói như thế với nữ nhi chứ?” – Nam nhân như hắn hình như chẳng biết chút gì về lễ nghĩa hay lịch sự gì cả làm nàng tức điên lên.

“Ta như vậy đó!? Làm gì được ta?”

Hắn ta thật khó ưa và rất là ghét nàng không che giấu điều đó đi chút nào. Nàng chỉ là nữ nhi thôi có tội tình gì đâu lại bị ghét, chuyện này phải đổ lỗi do hắn ta biến thái quá mà.

Mọi người lắc đầu vì hai người xung hữu tử địch này cùng đi chung ngựa thì chắc con ngựa đó cũng xui xẻo tám kiếp rồi.

Thu Yên cố kiềm chế lí trí để không cãi nhau thêm vì dù sao hắn ta cũng giúp nàng đến Kinh thành. Song khi ngựa vừa phi nhanh đi thì nàng chói với nhào ôm vào tấm lưng lớn của hắn.

Mùi hương của hắn vẫn có thoảng trầm hương vô cùng dễ chịu sọc vào mũi nàng. Má Thu Yên lập tức nóng rang lên, trái tim cứ nhảy nhót không ngừng.

Người của tên thủ lĩnh này cũng khá to lớn vững chắc có phần mạnh mẽ đúng là cơ thể nam nhân khác biệt khiến cho tiểu thư như nàng chưa có kinh nghiệm không run cũng lạ.

Nhưng hắn ta nhanh chóng lấy tay phe phẩy ra sau, mặt nhăn mày nhíu chữ ột trằng...

“Cấm đừng chạm vào người ta mà!”

Tâm trạng lâng lâng thẹn thùng của nàng sớm bị ngựa đạp xuống nát biết do hắn ta. Thu Yên sao lại phải thấy bối rối, hồi hộp khi gần loại nam nhân tệ như hắn chứ?

“Không núu huynh tui té thì sao?”

“Tự nghĩ cách ngồi yên chứ?” – Nữ nhi đừng chạm là hắn thấy gớm kinh khủng tất nhiên không cho phép nàng mạo phạm thân thể tuyệt vời của hắn nha.

“Đồ xấu xa! Tui qua đi với Phong ca ngồi trước dựa vào người huynh ấy còn sướng hơn!” – Thu Yên rất tức cổ ý nói ngay trọng tâm yếu điểm của hắn khiến hắn không đợi mà la lên.

“Cô... Đồ hồ ly tinh!!!”

Hai đứa cười chung ngựa ở sau không thôi cãi lộn ầm ĩ thật là oan gia không tránh khỏi ngộ hẹp. Cứ ghét mà phải đi chung mãi thế này có ai thương cho con ngựa hay không!?

11. Chương 11

Đi gấp rút rông rã hai ngày chỉ ngừng lại ăn và thay ngựa, giờ thì gã thủ lĩnh đó có chữ thì nàng cũng mặc kệ cứ uể oải, sụi lơ cả người dựa vào lưng hắn. Gã đó cũng chẳng còn sức để chữ nàng mãi nên tạm thời không quan tâm luôn.

Mọi người vì chuyến hàng cần cướp đó nhất định phải đến Lĩnh Giao trước. Khi huyện Lĩnh Giao ở ngay tầm mắt, người hạnh phúc nhất chắc chắn là Thu Yên và con ngựa rồi.

Quả đúng như hắn ta tính trước, đây là huyện lớn nên người dân ra vào đều có quan binh kiểm tra gây gắt. Tình hình có vẻ tạo phản triều đình cũng đang lan truyền xôn xao nên quan phủ càng cho nhiều lính làm việc đề phòng có biến.

Thu Yên nghiêng đầu nhìn qua lưng hắn trong lòng có chút lo lắng ình bị lính bắt. Mấy thằng kia cũng hỏi hắn...

“Sao hử thủ lĩnh?”

Ánh mắt hắn sắc xảo lướt nhìn một lượt thành huyện phủ phía xa trước và địa hình sông lớn chảy qua mông trái, bên mông phải chỉ có đồng lúa và rừng cây. Hắn nói sau khi suy xét kĩ kế hoạch vạch ra nhanh chóng trong đầu.

“Hàng của Thừa Tướng Gia thì phải cướp đằng hoàn một chút. Chúng ta vào thành nghỉ ngơi tối nay, mai ra căng tìm vị trí phục kích sau!”

“Dạ thủ lĩnh!” – Mọi người cũng mệt lắm rồi nghe vào thành nghỉ thì lập tức phi ngựa còn hơn bay.

Thu Yên nhíu mày vì nghe đến Thừa tướng – người trực tiếp đổ tội hại cha nàng nên nhồm cao người lên núu vai hắn định hỏi. Hắn hết hồn vì nghe Thu Yên dám dựa hết cả người vào mình còn nói gần nghe rõ hơi thở nhẹ bên tai.

“Huynh cướp hàng của Thừa tướng hử? Sao không nói cho tui nghe sớm chứ!? Cướp cái gì dzậy? Có liên quan gì đến việc lão ta tạo phản không?”

Nàng nôn nóng hỏi một tràng chỉ khiến hắn “lạnh người” cảm giác cơ thể bé nhỏ mảnh khảnh cứ tì lên vai mình; hơi thở, lời nói cứ sát bên tai bằng chất giọng trong vắt.

Hắn không để hồ ly tinh “tấn công” mình nên bực mình, trả lời nàng.

“Hỏi nhiều quá!” – Vừa nói hắn vừa có ý làm nàng tránh xa người mình nên hất nhẹ bả vai đầy khó chịu.

Thu Yên bất ngờ bị cú hất vai của hắn, cả người cứ thế chới với, ngựa lại đang lao nhanh nên theo đà nàng tuột ngã khỏi ngựa về sau. Tên thủ lĩnh đầu có nghĩ sẽ đến mức ngã như vậy vội nhanh như chớp níu lại tay nàng và kéo mạnh như lôi một đứa trẻ không bị té khỏi ghế.

Thu Yên nhú mi mắt nhắm, nghĩ rằng té chết rồi thì cảm giác bàn tay hắn chụp lấy kéo nàng về khiến cả người nàng như nhẹ tênh bay ngược vào vòng tay hắn.

Dây cương bị buông, con ngựa đi từ từ chậm lại bỏ xa đám kia đi trước.

Thu Yên vừa tưởng té giữa khỏi ngựa khác trước thì khác sau lại lọt thỏm trong tay gã thủ lĩnh.

Nàng sợ, người vẫn còn run tay bấu áo hắn.

Hắn cũng hú hồn tưởng không giữ nàng kịp nên thở có chút nhọc nha. Và đang tự điều chỉnh lại nhịp thở hắn lại không thể thở vì nhìn thiên hạ đang trong lòng mình.

Thu Yên cũng giật mình nhận ra mình ngồi ngang trước người hắn. Tay hắn ôm vòng lấy người nàng, ôm không quá siết nhưng rất chắc chắn. Vị trí này phải nói dễ chịu vô cùng khiến nàng run rẩy ngẩn lên phát hiện tên thủ lĩnh ấy cũng đang nhìn mình có chút bối rối.

Lúc này hắn giữ nàng lại không té với sức lực nam nhân rất mạnh mẽ, cả lúc này vòng tay hắn cũng mạnh mẽ không kém khiến nàng không kiểm soát nổi nhịp tim mình và gương mặt nóng ran lên.

Nàng là lần đầu tiên được một nam nhân lạ ngoài cha ôm chặt như thế.

Mà hình như gã thủ lĩnh này cũng như nàng, lần đầu ôm nữ nhi – “cái thứ” hắn ta dị ứng và ghét nhất.

Tay hắn có chút run lên khi ôm nàng. Dù cho nàng có đang giả nam trang thì cơ thể mềm mềm, nhỏ nhắn, còn có chút hương thơm dịu nhẹ đâu có thể nào giả được. Hắn ta nuốt khan một cái, cảm giác này như ôm... con chó của hắn.

Có lẽ hơi tàn nhẫn nhưng ôm con chó cưng cũng không khiến hắn ta “rợn người” như thế này.

Cơ thể nàng có cái gì đó toát lên sự nguy hiểm từ sự mềm mại, thơm tho, ôm rất vừa tay đánh thức lí trí của hắn. Thế là gã thủ lĩnh nhíu mày, nét mặt căng thẳng chẳng những buông tay còn lần nữa đẩy nàng khỏi người mình.

Nàng bất ngờ, chưa kịp hét lên đã té từ cao xuống đường may mà ngựa đã dừng hẳn rồi nhưng hậu quả vẫn nghiêm trọng...

“Ahh...” – Thu Yên la lên hắn mới thôi run rẩy cả người và nhìn qua người mình vừa cứu không té lại bị mình làm té. Con ngựa cao như thế, nàng bị té thẳng xuống nửa phần lưng và mạnh xuống một cú thật nặng.

Thu Yên không thể tin nổi mình bị đối xử như vậy.

Nửa người nàng chấn động đau liên, tay trúng đá bên dưới cùng chân đều bị xước da chảy máu.

Gã thủ lĩnh cắn răng nhảy xuống ngựa ngay nhìn nàng “nằm té một đống” thật không biết phải làm gì. Bản thân hắn quá bất ngờ vì tự đứng lại ôm con chồn này, đây chỉ là hắn nhất thời phản xạ ‘tự vệ’ thôi chứ không hoàn toàn cố ý làm cho nàng bị té đau như thế.

Thu Yên cố ngồi lên, vì đau và tức chứ chỉ uất ức dồn ra khoé mắt đầy nước chẳng kiềm chế nổi nữa.

“Đồ ác nhân, ác đức! Sao huynh có thể để cho tui té từ đó xuống hả?”

Mất nàng tràn lệ, không xét về nhan sắc nhưng luận về giới tính mềm yếu, cần ôn nhu đối xử của nữ nhi thì hắn ta thật rất, rất và rất là quá đáng rồi.

Gã thủ lĩnh cứng đờ nhìn nhìn nước mắt rớt xuống như mưa nhanh lem nhem hai má hồng. Đó chính là tuyệt chiêu “độc-hại” nhất của nữ nhi và hắn cũng đang thấy sự lợi hại của nước mắt rồi. Nàng khóc như thế làm hắn trở nên ngu si, lúng ta lúng túng không biết làm gì.

“Đau không?” – Gã này thật không biết nên nói gì ngoài câu này chỉ khiến Thu Yên gào lên khóc lớn hơn.

“Đau quá trời này chứ sao ‘không’ đau!? Tui bị té từ trên đó xuống lận đó!” – nàng chỉ con ngựa vô tội đang đứng thờ phì phèo thật chán hai người cười mình.

“Cái này... là do cô tự làm tự chịu!”

Nàng đờ ra nghe hắn nói mà cục tức cứ trào lên càng nhiều hơn. Nàng té rõ ràng hắn đã giữ lại vậy mà lại hất tay cho nàng té một cú nhớ suốt cả đời.

Thu Yên vì thế càng khóc bù lu bù loa tệ hại hơn...

“Hic hic... huynh rõ ràng đã ôm tui rồi hất tay làm tui té mà!”

Mặt gã thủ lĩnh nhanh chóng tái nhợt vì tay vẫn còn cảm giác vừa ôm lấy người Thu Yên. Thật sự là sự việc xảy ra trong khoảnh khắc quá nhanh nên hắn hoàn toàn không cố ý làm thế với nàng nhưng cũng đã làm rồi còn đâu.

Nhưng hắn là ai mà ôm một con hồ ly tinh, chuyện này tóm lại chỉ là tai nạn ‘cưỡi ngựa’ chứ không phải là ôm... chắc chắn là thế rồi...

“Ta ôm hồi nào chứ? Cô tự té!” – Hắn cố biện hộ cho sự ‘thanh bạch’ của mình nha khiến nàng ầm ức hơn.

“Huynh làm mà không nhận, cái đồ nam nhân xấu xa!”

Nàng vẫn khóc oà làm cho hắn vừa lúng túng sợ, vừa ớn lạnh không hiểu nàng lấy đâu ra mà lấm nước mắt như thế.

Tình hình đang rất căng thẳng không biết phải xử lí ra sao thì đám nọ đi trước không thấy cả hai đã trở lại. Mấy thằng ai cũng nâng niu Thu Yên như trứng, giờ thấy nàng ngồi dưới đất bị thương khóc lóc đều đồng loạt ai nấy cũng hết hồn.

Hiệp Phong nhảy xuống ngựa vội lại nhìn tay chân nàng bầm dập, te tua liền ôn nhu hỏi.

“Có chuyện gì xảy ra!?” – Tuy là hỏi nàng nhưng rõ ràng mắt Hiệp Phong liếc nhìn thủ lĩnh của mình. Gã thủ lĩnh đỏ mặt hơi lạnh khi nàng uất ức nắc nhen kể ra tội của hắn cho Hiệp Phong nghe.

“Hic... huynh ta...”

Thu Yên chưa kịp nói thì gã thủ lĩnh lấy tay bịt ngang miệng nàng. Mấy thằng kia nhú mày nhìn hai người này lại làm trò quái gì nữa đây không biết.

12. Chương 12

“Hic... huynh ta...”

Thu Yên chưa kịp nói thì gã thủ lĩnh lấy tay bịt ngang miệng nàng. Mấy thằng kia nhú mày nhìn hai người này lại làm trò quái gì nữa đây không biết.

Thu Yên khóc không nổi cố gở tay hắn đang giữ mặt mình một cách bạo lực, mắt nàng giận dữ nhìn lên vẫn rưng rưng đầm lệ làm các sợi mi cong dài cứ bết lại với nhau thật đáng yêu như một tiểu oa nhi không nhều.

Hắn vì không muốn lộ ra chuyện nhục nhã mình ôm con chồn này thôi nên mới bịt miệng người ta, sau đó lại thấy nàng đang cố “dụ dỗ” mình bằng cái miệng nhỏ. Tay hắn giữ lấy gương mặt mềm mịn phấn nộn, thêm cái môi đang cố chống đối lại hắn cứ như muốn gặm nhắm hết từng ngón tay một.

Nàng khiến hấn “sợ quá” nhất thời nói năn cũng không hoạt bát.

“Cô... cô ta ngồi không yên nên té thôi!”

Gã thủ lĩnh giải thích nhưng có vẻ mấy thằng kia hoài nghi liền. Còn nàng có thể tức chết hôm nay cũng cam nếu như cha không không bị oan cần nàng đến cứu. Nàng dồn hết sức, kéo tay hấn ra khỏi mặt mình, ản hận gào lên.

“Huỳnh hất tay cho tui té mà!”

Nói xong, Thu Yên giận quá lại khóc oà như mưa.

Ngay lập tức 11 thằng – 22 con mắt liếc ngay thủ lĩnh một cách sắc lẹm. Rõ ràng tình hình này không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết thủ lĩnh đây không có người cùng phe với mình rồi khi Thu Yên té và khóc như thế.

Quả là hồ ly tinh, hấn chịu thua, chơi không lại nàng rồi.

“Thủ lĩnh có ghét nữ nhi cũng không thể làm vậy chứ?”

“Thật là đáng thất vọng vì độ tệ hại quá sức chịu đựng của người!”

“Thủ lĩnh tàn nhẫn, vô lương tâm!”

Hấn bị một trận chỉ trích vẫn nín thinh “cam chịu” không nổi nóng lại dù chỉ một lời. Không phải hấn thấy có lỗi nên để cho bọn đó vô lễ với mình chỉ là chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau khi ôm ‘hồ ly tinh’.

Mắt hấn ngằn ngừ lên nhìn nàng còn khóc chưa dứt, tay nàng tự quẹt má lem nhem như mèo có chút nhăn nhó vì đau. Khuỷu tay, đầu gối đều xước máu và bầm tím cả lên.

Khiến cho nữ nhi bị thương có sẹo thì đảm bảo gã thủ lĩnh này cũng sẽ ghi danh vào tội nhân thiên cổ tàn ác nhất rồi.

Hiệp Phong thở dài nhìn thủ lĩnh nhưng không nói gì như bọn kia chỉ nói với nàng thật là hiền.

“Đi với huynh! Đến chỗ trọ sức thuốc sẽ mau hết đau thôi”

Thu Yên nhú mi không khóc nữa gạt nhẹ đầu thấy dễ chịu hơn vì lời nói ngọt nhẹ, dịu dàng của Hiệp Phong.

Còn gã thủ lĩnh dờ ra, miệng xém chút há lớn khi thấy Hiệp Phong ẵm Thu Yên lên. Mặt Thu Yên vì bất ngờ có chút đỏ thẹn nhưng không dám phản đối vì Hiệp Phong hành động rất nâng niu nàng sợ trúng vết thương làm nàng đau thêm, lại còn giúp nàng ngồi lên ngựa.

Giờ đi với Hiệp Phong không những nàng được đỡ lên còn ngồi trước trong lòng huynh ấy che chở.

Gã thủ lĩnh cứ nhìn cảnh hai người trên ngựa như tranh minh họa kim đồng ngọc nữ, hấn cứ nhiên thành cổ ven đường nên muốn hoá đá cả người ngay.

Thập đại cầu cầu cũng trở lên ngựa hết rồi không nỡ để hấn đứng chôn chân giữa đường mãi như tiểu tử trì độn nên nói.

“Đi thôi thủ lĩnh! Trời chiều rồi không được vào thành nữa đó!”

Hấn thật không hiểu nổi, có lẽ hôm nay là ngày xui xẻo nhất khi “bị ôm” con nhỏ đó như thế, lại còn chứng kiến cảnh Hiệp Phong “bị dụ dỗ” mù quáng. Sau này nhất định hấn không xem thường loại hồ ly giáo hoạt như nàng nữa đâu.

Thu Yên ngồi trong lòng Hiệp Phong nhưng vẫn cố ngóng gã đi tụt ở sau cùng... thơ thẩn một mình. Nàng mím môi lau nước mắt vươn trên mi thật không hiểu vì sao hấn đã ôm rồi lại buông cho nàng té như thế.

Đến thành mọi người tản ra không đi vào cùng một lúc vì sợ gây chú ý sẽ lộ. Thu Yên thấy các cáo thị truy nã có vẽ hình mình thì cả người run lên rất sợ. May mà Hiệp Phong luôn bình tĩnh và nàng cũng giả trai khéo, nhìn sao cũng không khác một kẻ tiểu tử non nớt mới khóc đáng yêu dễ dàng lọt qua thành.

“Ahh... đau... đau quá Phong ca! Muội không muốn nữa...”

“Chút sẽ hết đau mà! Ngoan chút đi tiểu Yên, đừng nhúc nhích huynh không làm được!”

Tiếng nữ nhi vừa la vừa rên, giọng nam nhân vừa cứng rắn vừa ôn nhu thuyết phục làm cho Thập đại cầu cầu cách đó mấy phòng mà dục hoả rạo rực không thể ngủ, trong lòng thầm chửi Hiệp Phong tốt phước được... sức thuốc cho Thu Yên.

Dĩ nhiên, thủ lĩnh của chúng ta làm sao mà để yên cho nàng dụ dỗ Hiệp Phong yêu dấu của hần nên trèo ra cửa sổ, chòm nghe ngóng phòng kế bên hai người đó “đến đâu rồi”.

Nàng lúc này chùi nước mắt nhìn tay vừa được sức thuốc cho, thuốc bột của Hiệp Phong rắc vào có rất đau buốt nhưng từ từ quả đó khuyên giảm. Hiệp Phong đưa nàng cái lọ nhỏ mà dặn dò...

“Vết thương trên chân muội tự làm nhé! Thuốc này rất tốt, chắc chắn không để lại sẹo đâu!”

Hiệp Phong thật tốt và dịu dàng, ai như loại nam nhân nào đó bỏ nàng té từ ngựa cao xuống làm người nàng te tua ra nông nổi thế này. Nhưng suy cho cùng, bây giờ nàng cũng đủ bình tĩnh hơn để ngẫm nghĩ, do hần ghét nữ nhi mới làm vậy...

....chỉ là tàn bạo thế thì tức quá không tin nổi, dù sau nàng cũng là con người chứ có phải cái bao vô tri đâu mà quăng đi như thế!?

Thu Yên nói lí nhí có chút uất ức...

“Sao huynh ta ghét muội như vậy chứ?”

Hiệp Phong nghe ra một thoáng cũng không biết làm sao an ủi nàng và biện hộ cho thủ lĩnh xấu xa của mình. Huynh ấy cố gắng nói gì đó nhằm làm tình hình khá hơn.

“Không phải ghét muội mà là ghét hết tất cả nữ nhi!” – Hiệp Phong nói càng làm nàng nhăn mặt nhíu mày.

“Cũng vậy thôi mà!... Muội đâu có làm gì đâu! Huynh ấy chịu giúp muội không cần đền công gì thì muội xem là ân nhân rồi... thật sự bị ghét như thế muội buồn lắm, Phong ca!”

Nàng nói như than thở với Hiệp Phong nhưng có kẻ nghe lén “vắt vèo” ngoài cửa sổ tầng hai này bỗng dưng run lên. Giọng điệu hồ ly của dụ dỗ nam nhân này là muốn “ám” vào Hiệp Phong nhưng không hiểu sao hần lại bị động.

Nàng buồn vui vì hần ra sao hần cóc cần quan tâm nha.

“Muội đừng trách thủ lĩnh! Người có đó là khuyết điểm nhưng nói chung chung ‘tận sâu’ trong nhân phẩm vẫn là người tốt!”

“Tốt mà uội té sao?” – Vừa nói nàng vừa hậm hực chỉ cái tay bị trầy. – “Hần ta xấu xa thì có huynh nhầm lẫn rồi đó!”

Gã thủ lĩnh tức điên vì nàng dám bêu xấu hần, huỷ hoại tình cảm của hần với Hiệp Phong. Nhưng Hiệp Phong trong phòng, nhìn nàng tức giận thủ lĩnh của mình như vậy chỉ cười thật hiền đáp lại lời nàng.

“Có tốt có xấu nhưng tốt chính là bản chất thật của thủ lĩnh. Đối với huynh thủ lĩnh là người tốt nhất trên thế gian này!”

Tên thủ lĩnh cười khoái chí vì Thu Yên dụ không được Hiệp Phong đâu. Chẳng có ai có thể làm đổ vỡ hình tượng ‘tuyệt mỹ’ của hần trong tim Hiệp Phong yêu dấu được.

Nàng thì hơi ngó ra vì trong lời nói của huynh ấy tràn đầy tình cảm, bình thường chỉ thấy gã thủ lĩnh chủ động ‘làm trò’ và ghen tuông lung tung. Hôm nay lần đầu mới biết Hiệp Phong thì ra cũng rất nặng lòng với hần không thua gì nhưng do ít biểu hiện ra thôi.

Giữa hai người có cái gì đó thật khấn khít, lớn lao cùng nhau. Thu Yên cũng biết họ như thế rồi nhưng vẫn không khỏi có chút buồn bã, chua xót ngổn ngán.

Hiệp Phong đứng dậy có ý đi về phòng mình còn không quên dặn dò nàng như trẻ con.

“Sức thuốc rồi ngủ sớm đi!”

“Dạ! Cám ơn huynh!”

Hiệp Phong đi ra, nàng kéo nhẹ ống quần xem vết thương nhưng đầu óc cứ mãi suy tư. Thật sự giữa Hiệp Phong và gã thủ lĩnh như ý trung nhân là thật hay sao? Nghĩ việc đó thấy họ biến thái thì ít, nàng có chút ganh tị với Hiệp Phong là nhiều mới điên thật chỉ biết gục mặt rên hừ hự.

Hiệp Phong đi về phòng thấy hắn ta ngồi uống trà ngoạn ngoạn trên ghế, bộ dạng ‘vô tội’ như chẳng đi đâu nghe lên rình mò người ta cả. Hắn vẫn đưa nhẹ trà lên gửi nhẹ nói.

“Người không bị cô ta dụ chứ?”

“Thu Yên là một cô nương tốt, người đừng có như vậy nữa!” – Hiệp Phong bước đến nói làm cho hắn có chút không vui, đặt ly trà xuống bàn, nét mặt nhăn nhó, chân gác tay kê má hậm hực trả lời.

“Xấu xa nhất là lòng dạ đàn bà. Người không nên chỉ nhìn bề ngoài mà suy đoán sai!” – Gã thủ lĩnh này nói thế cũng là không xem nhẹ nhan sắc của ‘con chồn hôi’ đó lắm rồi. Đa số nữ nhi càng đẹp càng độc, Thu Yên như thế phải độc trong độc nữa.

Hiệp Phong nhìn thái độ của hắn chỉ hỏi nhẹ nhàng.

“Có thật người cố tình làm Thu Yên té không?”

Nghe câu hỏi tự dưng trong đầu hắn ta nhớ ngay cảm giác ôm “con chó ở nhà”. Chết tiệt là giữa chó và người, hắn cố ghép làm một nhưng không được cứ nhớ như in sự mềm mại kinh khủng, cả đôi mắt tròn ngẩn lên nhìn hắn, thêm má hồng đỏ ửng thẹn thùng mắc cỡ khi trong tay hắn.

Hắn thật sự là không thể quên và rất muốn quên nên không muốn nhiều lời, thế là chẳng nói chẳng rằng mặc kệ Hiệp Phong mà trèo lên giường trước tỏ ra muốn ngủ.

Hiệp Phong thấy hắn dám “trốn” nên nhanh bước đến giường giật trước cái chặn hắn tính đắp che cả đầu, nhẹ giọng giận mặt hắn một cách lãnh đạm ép hắn khai.

“Vương gia!!!”

“Mệt quá! Là ta làm, ta cố ý đó có chịu chưa? Người không ngủ thì ta ngủ trước một mình àk!”

Hắn bật dậy giật lại cái chặn, phải mau chóng ngủ để quên hết sự việc xui xẻo đó nếu không Hiệp Phong cứ hỏi tới thế nào cũng sinh nghi. Nhưng Hiệp Phong chỉ ngồi xuống tay giữ vai hắn rồi dựa ôm khẽ một nửa thân người hắn.

Hành động này của Hiệp Phong làm hắn cảm thấy có chút kì lạ thật nên hỏi.

“Người sao dzậy?”

“Người là tự sợ mà né tránh chứ chưa từng thực sự tiếp xúc với nữ nhân... nô tài sợ chính người mới là người bị dụ dỗ đó!”

Lời nói nhẹ nhàng của Hiệp Phong khác chi lời cảnh báo cho hắn. Hắn có chút bối rối khi thấy ánh mắt rất kiên định khẳng định của Hiệp Phong. Cực khổ, gã thủ lĩnh cũng có thể cười phá lên vỗ nhẹ cái mặt tuấn tú lạnh ngắt của Hiệp Phong.

“Ta là ai mà bị dụ hả? Ngủ đi!”

Hắn kéo Hiệp Phong cùng nằm ra. Hiệp Phong cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hắn ta nghiêng người đi, tự dưng Hiệp Phong nhắc nhở thấy có sợ một chút. Tiếc là không biết lúc này biết sợ mà đề phòng thì đã bị dụ dỗ rồi hay chưa.

13. Chương 13

Hôm nay vì trà trộn trong thành ở trọ nên Thu Yên không cần phải dậy sớm nấu nướng gì vào buổi sáng phục vụ đám nam nhân cả. Cũng may là thế vì người chứ nàng vẫn còn ẽ ảm vì cú té ngựa khác cổ ghi tâm

ngày hôm qua.

Vừa hay, tên hung đồ hại nàng tươi tỉnh bước ra với Hiệp Phong. Nhìn thấy nàng hấn có chút sợ hãi nhưng thật may nàng phản ứng theo “chiều hướng tốt” không khiến hấn run thêm vì nàng nổi nóng chứ ngay.

“Đồ xấu xa! Không đáng mặt nam nhi!” – Nỗi uất hận này có uống sạch nước sông hoàng hà còn chưa rửa sạch nữa nha.

“Mới sáng muốn té nữa từ lầu cao này xuống dưới tầng trệt không hả, hồ ly tinh?” – Gã thủ lĩnh không ngại dọa nạt nàng khiến Thu Yên run lên.

“Huynh dám lần nữa... tui kêu Phong ca xử huynh nè!”

Nàng sợ, co ro chạy sang núm áo Hiệp Phong để có người che chở. Tên thủ lĩnh nhìn cảnh mà tức điên càng muốn ném nàng ra khỏi cửa sổ ngay nếu thật có gan làm.

Hiệp Phong ở giữa đương nhiên không để hai người xung đột rồi nhưng thật nhứt đầu theo nha.

Lát sau cả bọn cướp tụ tập trong phòng bàn kế hoạch. Thu Yên chỉ ngồi ngoan ăn bánh vì mình cũng có trong hội cướp này đâu, vả lại không giúp được gì nên không dám tò mò vào. Tuy nhiên gã thủ lĩnh muốn cướp gì của Thừa tướng gia nàng cũng rất muốn biết.

“Thủ lĩnh ơi! “Đội hồ ly sơn” đủ mặt chúng ta rồi thì ai vào bắt “cọc con” hả? “ – Đại đầu hỏi làm hấn nhìn lại kế hoạch.

“Ủa? Đủ người rồi sao!? Vậy Thập đầu giả trang vào lấy đồ đi, người giả nữ nhi giống nhất đám mà!”

“Cũng là giả. Sao không dùng đồ thật luôn đi thủ lĩnh?”

Gã thủ lĩnh nghe liền đơ ra nhìn sang Thu Yên. Nàng đang ngồi nhìn vết thương trên tay, phát hiện mấy gã đó nhìn mình cười ghê rợn mà sợ muốn chết a. Thế là không biết gì, nàng cũng bị cuốn vào phi vụ cướp này của họ rồi. Thật sự có chết nàng cũng không muốn làm việc xấu nhưng cướp đồ của thừa tướng – kẻ hại cha nàng thì cũng xem như ngoại lệ.

Trong lúc Hiệp Phong và mọi người ra cổng xem tình hình để chuẩn bị, Thu Yên ở lại để thủ lĩnh “hướng dẫn riêng” nhiệm vụ của nàng.

“Chiếc thuyền ngày mai đến bến là của Lục Khưu, tiểu đệ của Lục thừa tướng. Lão ta mang danh thương nhân nhưng lần này có nhiệm vụ mang đồ về cho Lục thừa tướng. Ta cần cô nhân lúc bọn ta làm loạn, giả làm tì nữ trà trộn lên thuyền đó lấy đồ về cho ta”

Thu Yên chăm chú nghe, còn nhìn cả lược đồ như một học viên chăm chỉ nhưng thích hiếu kỳ, tò mò hỏi làm hấn nổi khùng...

“Vật đó có gì quan trọng không? Có liên quan thừa tướng tạo phản hả? Có giúp gì cho cha tui giải hàm oan không?”

“Không quan trọng ta cướp làm gì?” – Hấn ta nạt lại thật ghét cái kiểu hỏi tới tấp của nàng.”

“Làm gì chứ dữ vậy? Tui thấy huynh giống trộm hơn cướp. Mà thứ đó là gì ít ra phải nói cho tui biết hình dạng thì tui mới lấy được chứ?” – Thu Yên thật bức mình vì nói chuyện với hấn không thể nào không lớn tiếng nha.

Hấn ta chán nản, mình nói chưa hết tại nàng nhảy vào hỏi lung tung khiến hấn loạn theo giờ mới bổ sung...

“Nó để trong khoang thuyền, là một mảnh “mộc thư” gần giống cái của cô mà ta đang giữ.”

“Mộc thư? Dzậy còn mộc thư của tui là sao?”

“Nói nhỏ thôi cô nương, người ta nghe thì sao? Cô làm như chỉ mình cô có mộc thư không bằng!?” – Giọng hấn khi dễ người cực kỳ làm nàng thật là ầm ỨC nha.

“Tui còn không biết mộc thư đó là cái quái gì, hỏi sao mà biết còn nhiều miếng nữa?” – nàng chun mũi nói cho bỏ tức ngay.

“Nói chung nó quan trọng... có lẽ cũng giúp cứu mạng cha cô đó nên làm cho tốt vào!”

Nghe thế Thu Yên khẩn trương ngay lên...

“Thật sao? Nếu là vì cha có chết tui cũng quyết lấy!” – Có cách gì cứu cha nàng cũng muốn làm, chẳng hạn như theo bọn cướp này chịu sự đầy đoạ của hần thế này nè.

“Vậy hồi nãy không vì cha, cô làm qua loa thôi sao?”

Gã thủ lĩnh hơi tức nha, cứ như nàng dám không hết mình làm theo lệnh của hần. Thu Yên thì mặc kệ hần đang tức chỉ nhú mi suy nghĩ hồi.

“Tui có chút không hiểu, huynh lấy mộc thư của tui, còn cố cướp thêm một cái mộc thư nữa. Cướp thì phải thích tiền chứ? Hay là mộc thư chứa bảo tàng gì hả?”

Nàng nhìn hần làm hần trơ ra. Gương mặt giả nam trang vẫn rất đang yêu. Mắt to tròn, mi cong cong, môi hồng mọng, hai má mịn hồng.

Cái giờ phút này mà hần còn có thể phân tâm bị hồ ly dụ sao? Ngay lập tức gã thủ lĩnh nhìn ngay xuống bàn cố giữ vững tinh thần của mình không sa ngã làm Thu Yên ngốc nghếch cũng nhìn theo xuống bàn... chẳng có gì hết cả.

Cứ như bị hần trêu, nàng cau giận...

“Tui là đồng bọn rồi cũng không nói cho tui nghe sao?”

“Thì cô cứ nghe lời ta làm tốt là được, thắc mắc làm gì?”

“Kêu tui làm việc nguy hiểm như thế mà không cho thắc mắc hả?” – Nàng là người trực tiếp lên thuyền lấy đồ, xem như quan trọng nhất rồi mà hần vẫn coi thường. Gã thủ lĩnh nhún mắt nói còn phe phẩy tay.

“Không có gì nguy hiểm đâu, ta tính toán hết rồi nếu có gì bất trắc cùng lắm ta cứu cô.”

Hần vỗ ngực nói đảm bảo việc bảo vệ nàng, sau khi ngắm lại cũng rùng mình không ngờ mình lại nói thế với một “con chồn”. Còn nàng nghe xong chỉ nhún mắt lại rõ ràng không tin lời nói của hần chút nào.

“Huynh đem tui ra che sói cho huynh, hất tui té ngựa rồi còn dám nói sẽ cứu tui thì thà tui tự liều chết cho xong!”

Giọng điệu nàng thật là quá đùng chạm sự vô nhân đạo của hần. Phút chốc hần nhận ra mình tội tệ hơn mình nghĩ nhiều nên cố cười cười nói.

“Chuyện cũ bỏ đi. Mai cô là con cờ của ta thì ta sẽ lo à!” – Lấy được đồ hay không nhờ cả vào nàng, hần không lo cho nàng cũng phải lo ọc thư nàng lấy chứ.

Thu Yên nghe hần nói lập tức trong lòng lại có chút ảm ức, mặt giận hờn thêm chút đỏ hồng e thẹn...

“...có phải chuyện gì huynh cũng dễ dàng cho qua như ôm tui rồi chối đúng không?”

Nghe nàng hỏi hần muốn nhảy dựng, tim đập lung tung trong lòng ngực. Nhìn mặt nàng càng khiến hần “sợ hãi” hơn, hồ ly tinh đội lớp người không hiểu sao nhìn thật khả ái, đáng yêu.

Gã thủ lĩnh đứng bật lên làm nàng ngẩn nhìn.

“Ôm thì đã sao!? Cô như tiểu Hoa nhà ta thôi không có gì trầm trọng cả!”

Hần biết mình đang nói nhảm gì chết liền nhưng run quá do nhớ chuyện mình ôm người ta. Nàng ngây ngô hỏi lại.

“Tiểu Hoa là ai? Cui tui như tiểu Hoa là sao?”

“Đó ... đó là con chó của ta. Sau này cấm cô nhắc lại việc đó nữa!”

Nói rồi hần chạy lẹ không thể ở lâu hơn cùng nàng trong phòng. Thu Yên thoáng sững ra, nàng giống tiểu Hoa, tiểu Hoa là chó, thành ra ý hần là nàng giống chó. Dù có là thực nữ dụ dỗ đến mức nào nàng cũng không còn kiềm nổi cơn giận gào lên...

“Huynh coi tui là chó hả đồ ác nhân? Đứng lại đó!”

Thu Yên không thể nhịn được khi bị ghét, bị đối xử tàn nhẫn rồi lại còn bị xem là chồn hôi sang chó nữa chứ. Hắn ta bỏ trốn rồi vỗ trán, gần đây hắn điên thật rồi toàn làm chuyện không giống ai.

14. Chương 14

Ngày hôm sau kế hoạch làm theo dự tính, gã thủ lĩnh thuê hẳn một chiếc thuyền và bày tiệc đàn đúm. Mọi người có vẻ giống vui thật hơn là giả vờ.

Hắn ta đến sau cùng làm Thu Yên đơ ra. Hắn ăn mặc sang trọng, râu giả, tóc phủ lấm tấm bạc trắng nhìn chẳng khác một đại lão gia. Nhưng hắn vẫn là người xem nằng như “cẩu cẩu ở nhà” nên nằng hậm hực đứng một xó không quan tâm. Hắn ta đi đến dặn dò nằng.

“Tươi tỉnh chút đi, thất bại ta xử cô ngay!” – Cái kiểu dọa nạt này của hắn nằng nghe quen quá rồi nên chun mũi trả lời.

“Lấy trộm đồ thôi cần vui về sao?”

“Giờ này mà còn dám tỏ ra chống đối ta hả Hồ ly tinh?”

“Ừh, tui dám đó, ai biểu coi người ta là chó?”

“Tiểu Hoa của ta là chó ngao Tây vực * hiếm có, ta so sánh như thế cũng tội nghiệp chó cưng của ta lắm rồi mà cô còn la!”

Mọi người nhìn chỉ biết lặng thinh, giờ tác chiến đã đến nhưng Thu Yên và thủ lĩnh vẫn còn rảnh rỗi cãi lộn về chó nữa.

Thu Yên rất tức nhưng cũng phải cố nuốt vào bụng chờ phục thù sau cũng không muộn. Hắn cũng thôi mất tập trung tiếp tục vờ mở tiệc trên thuyền cạnh bên thuyền lớn vừa tấp vào cảng.

Thu Yên lên đứng nhìn một lão gia đi ra hẳn là Lục Khuru – tiểu đệ của Lục thừa tướng. Thuyền vừa đến cảng Linh Giao, chắc lão ta sẽ nghỉ chân lại một ngày. Trên thuyền có nhiều người canh gác rất cẩn mật.

Bên đây mọi người vẫn om xòm tiệc tùng làm lão ta cũng có chút để mắt đến. Đại cẩu, nhị cẩu trên bờ giả vờ làm người ở bến neo thuyền cho lão ta nhưng cố ý kéo mạnh một chút cho hai thuyền va mạnh vào nhau tạo cơ nói chuyện như theo kế hoạch của thủ lĩnh.

Hắn ta đi ra trước mạn thuyền của mình chửi trước cả Lục lão gia...

“Hai người không biết làm thì cút đi!”

“Mong nhị vị đại gia tha tội!”

Hai thằng nhỏ xong nhiệm vụ rút nhanh, gã thủ lĩnh xoay qua vui vẻ cung kính nói...

“Thật thất lễ quá!”

“Không có gì!? Ta cũng định bụng mắng chúng đây!”

“Tại hạ là Lý Tam, thương nhân từ vùng phía nam đến, nay trùng hợp gặp nơi đây không biết cao danh quý tánh của lão gia mang phong thái hơn người đây là gì?”

Miệng gã thủ lĩnh dè dặt đến mức Thu Yên còn khen thầm trong bụng thấy năm huynh còn lại chuẩn bị tấn công bên thuyền của lão già họ Lục. Lão ta chẳng may nghĩ ngờ mình đang nhằm vào cạm bẫy của một lũ cướp vui vẻ nói chuyện.

“Lý Tam có tiếng ở Diên An đúng không?”

“Tại hạ có tiếng tăm gì đâu lão gai, buôn bán nhỏ thôi!” – Lục Khuru là thương nhân, dĩ nhiên gã thủ lĩnh này đã có tính toán trước nên cố tình giả mạo Lý Tam giàu có nổi tiếng hồng dụ lão ta.

“Ta là Lục Khuru cũng là thương nhân!”

“Chúng ta có duyên thuyền cũng va vào nhau chi bằng mời Lục lão gia qua dùng chén trà. Hôm nàng tại hạ cùng vài bằng hữu có mời vài cô nương thanh lâu rất mặn mà!”

Mấy cô gái khiêu gợi cầm rượu uốn éo mà hấn ta rủ uống trà. Vậy mà lão già đó đồng ý qua “uống trà” ngay chứ.

Thấy lão ta nhập bẫy theo đúng kế hoạch, gã thủ lĩnh liếc nhẹ ra hiệu cho nàng chuẩn bị qua thuyền bên kia lấy mộc thư. Song nàng cầm bình rượu cùng khay bánh chưa kịp sang bên kia thì có một công tử tướng người nho nhã, cao quý bước ra từ trong thuyền họ Lục, nét mặt cau có gọi...

“Nhị thúc!?”

Thu Yên run lên, mím môi lại núp vào không dám thốt lên tên vị công tử đó dù chỉ trong đầu mình.

Gã thủ lĩnh cũng giật mình nhìn thấy còn có người khác đi chung với Lục Khuru ngoài dự tính. Hiệp Phong núp chờ bên bên thuyền cũng thấy thủ lĩnh nhìn khẽ ra hiệu kế hoạch sẽ có chút thay đổi không như ban đầu tính toán.

Lục Khuru ôm cô kĩ nữ ra nói với cháu đứng bên kia thuyền...

“Hoà Khánh, bên đây có Lý đại gia mời dùng chút ‘trà’, con cũng qua đáp lễ chút đi!”

Lục Hoà Khánh nhìn ồn ào vui vẻ, kĩ nữ toàn là hàng tuyển cực chuẩn mỹ nhân. Gã thủ lĩnh nhanh chóng đi ra có chút khúm núm hơn lúc ban nãy sợ bị nhìn trực diện...

“Công tử cũng qua ‘dùng trà’ cho vui. Trà thơm còn nhiều lắm!”

Hoà Khánh nuốt nước bọt, vốn hấn ta là một tên háo sắc thì mời qua chỗ vui vẻ dễ gì từ chối. Thu Yên thấy Lục Hoà Khánh là sợ run lên rồi thiếu điều không dám thở nữa.

Nếu nàng không lọt vào con mắt cú vọ háo sắc của Lục Hoà Khánh thì cha cũng đâu bị hãm hại, nàng cũng không có đến nước đường này.

Khi có thêm người lên thuyền “thưởng trà”, Thu Yên mang rượu và bánh lên thuyền bên họ Lục như thay Lý Tam gia tiếp đãi nô bộc của Lục lão gia. Khi nàng lên thuyền thì năm huynh trong Thập đại cầu cầu chờ nãy giờ nhẹ nhàng xử êm hết mấy tên lính gác.

Bên kia Lục Khuru và Lục Hoà Khánh mãi mê tửu sắc không chú ý thuyền nhà mình. Thu Yên quan sát thấy ổn nên nhanh chóng đi tìm mộc thư để khi nàng ra báo hiệu thì Hiệp Phong và năm huynh còn lại sẽ làm kế rút quân cho cả đám giả thưởng trà.

Gã thủ lĩnh cố ngồi cười uống rượu nhưng né tránh Hoà Khánh. Hấn mong Thu Yên nhanh tay lẹ chân một chút chứ không khéo kéo dài không lâu vì Lục Hoà Khánh cũng phút sinh chút nghi ngờ...

“Lý đại gia đây nhìn rất quen mặt!”

“Vậy sao, công tử?”

Hấn cười cười muốn đánh lạc hướng. Lục Hoà Khánh tuy cảm thấy rất quen mặt nhưng thật sự cũng không nhớ đã gặp người này ở đâu nên cũng thôi suy nghĩ lo ôm mỹ nữ.

Nhưng loáng thoáng Hoà Khánh chú ý lại bên thuyền không có ai đi gác. Tên đó tuy háo sắc nhưng làm việc cũng không phải dễ lừa. Mắt thấy Hoà Khánh mà phát hiện có biến thì coi như thất bại nên gã thủ lĩnh vội nâng chung rượu....

“Mời Lục công tử một chung!”

“Ta về thuyền chốc lát sẽ trở lại tiếp rượu Lý gia sau!” – Lục Hoà Khánh xoay cười nói rồi đi.

Thất sách, mọi người run lên kể cả đám trong thuyền ăn chơi và bọn mai phục chờ bên ngoài. Thủ lĩnh không giữ chân Hoà Khánh kịp xem ra sẽ bại lộ ngay. Nhưng gã thủ lĩnh vẫn bình tĩnh giơ tay ra hiệu mọi người giữ nguyên vị trí.

Thu Yên vào bên trong thuyền liền sững sốt vì gã thủ lĩnh không có nói trước trong thuyền rất lớn, bày trí nhiều phòng ốc làm sao nàng biết một thư chứa ở đâu chứ. Thu Yên mím môi đành làm liều dù run rẩy do lần đầu trong đời làm chuyện xấu.

Nàng vào từng căn phòng bên dưới thuyền, có bốn phòng hai bên chỉ là phòng ngủ không chứa đồ đạc gì cả, chắc chắn chỉ ở căn phòng lớn sâu nhất bên trong thôi nên nàng nhanh chóng đi đến.

Trong phòng đầy các rương lớn nhỏ, nàng cố mở ra xem thấy là trái pháo và vũ khí nằm độn dưới tơ lụa, sâm quý bên trên thật không khỏi kinh ngạc. Những thứ này dùng cho kế hoạch tạo phản của Thừa tướng, xem ra tình hình nghiêm trọng hơn nàng nghĩ nhiều.

Thôi suy nghĩ lung tung, Thu Yên cô tìm một thư kéo gã thủ lĩnh “chém” chết nàng. Nhưng có tiếng bước chân làm Thu Yên giật mình ngẩn lên. Hình như có người trở lại thuyền, nàng sợ quá cuống quýt cố tìm thì va vào kệ tủ làm một cuộn da dê rơi ra. Trên đó có hoạ lược đồ, nàng mới chỉ nhìn sơ thì thấy kệ tủ là một cơ quan.

Trên kệ có thể mở ra như một cánh cửa sổ nhỏ giả ngăn sách, nhờ ban nãy mảnh da dê này rơi ra mới để lộ. Thu Yên mở ra nhìn thấy ngay một thư gỗ đen có khác một thư nàng có nhưng chắc chắn đúng là nó.

Lục Hoà Khánh sắp bước qua mạn thuyền. Gã thủ lĩnh nhìn, Thu Yên quá chậm rồi không kịp nữa không kéo sẽ lộ nên hần phất tay cho Hiệp Phong báo không chờ nữa.

Nếu để Hoà Khánh phát hiện ra còn rồi hơn cho cả bọn. Thế là Hiệp Phong cùng năm thằng còn lại lao ra sinh sự giả làm bọn đầu gấu ở bến thuyền chuyên bảo kê các tiểu thuyền nhằm ăn tiền...

“Đây là địa bàn của đại ca chúng ta mà các người đến vui chơi như thế này coi được sao? Phá đi bọn bây!”

Lục lão gia đang mê mải “thưởng trà” cũng dơ ra vì đám người vào sinh sự. Hoà Khánh nghe động nên xoay lại nhìn. Thuyền của Lý Tam gia đang vui vẻ tự dưng náo loạn. Thập đại cầu cầu chia hai phe hùa đánh nhau trông dữ dội khiến ai nhìn cũng sợ né xa, thuyền vì thế cũng bập bênh muốn lật.

Hoà Khánh xoay bước có ý trở lại qua bên thuyền Lý gia thì đúng lúc Thu Yên ngốc nghếch chui đầu ra.

Nàng thất kinh run ngay nhìn nam nhân trước mặt, Lục Hoà Khánh kinh ngạc còn hơn cả nàng còn thấy trong tay nàng có một thư. Gã ta cười nhẹ đáng sợ...

- Liều Thu Yên! Tưởng nàng trốn ở nơi nào thì ra tự biết đến tìm ta!

Thu Yên sợ nhất là người này. Từ lần đầu vô tình gặp nơi kinh thành thì gã ta luôn muốn chiếm đoạt nàng rồi. Thu Yên dồn hết can đảm nắm chặt một thư trong tay liều mạng chạy thì Hoà Khánh vươn tay giữ lấy.

Nàng vùng ra, hết đường chạy đành thoái lui xuống dưới hầm thuyền. Hoà Khánh nhìn nàng ánh mắt háo sắc, tà đạo nhờn nhờn tiến tới ép nàng vào góc. Thu Yên thật sự rất sợ, tay chân run rẩy...

“Người không được bước tới!” – Lời nói của nàng xem ra vô dụng, yếu sức cản lại hắn.

“Vậy sao? Ta thấy có lẽ nàng nên ngoan một chút bỏ thứ đó xuống để chúng ta còn tiện vui vẻ. Lâu quá rồi ta thật nhớ nàng phát điên đó, lẽ ra nàng nên chịu làm thiếp của ta thì chuyện cũng đâu tới mức này đúng không? Giờ ta thưởng thức thân thể trắng trẻo của nàng thoả thích sau đó đem giao Hình Bộ cho cha con nàng đoàn tụ cũng chẳng muộn.”

Lời lẽ dâm tà, đáng khinh từ miệng hắn muốn làm ô nhục nàng khiến Thu Yên kinh hãi, khiếp sợ. Ánh mắt Lục Hoà Khánh dâm dăng, chỉ nhìn đã thêm thôn xuyên thấu qua hết các lớp vải áo rồi.

Thu Yên không thể hần làm nhục mình được, tay ôm một thư, cả người dán sát vách phòng gỗ trên thuyền sau lưng.

“Người... người mà dám đụng đến ta thì ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn ngay!”

“Cẩn lười cũng không chết ngay, đến lúc đó nàng và ta ân ái ân ái ân dĩ phải nghe tiếng nàng kêu cứu còn sướng hơn!”

Lục Hoà Khánh quả là háo sắc, dâm tà danh bất hư truyền, hắn đã quyết có mỹ nhân như nàng lâu lắm rồi nhưng hận cha con nàng tính cách ngang bướng, không biết trời cao đất dày từ chối hắn. Thường hoa xong rồi cũng là hoa nát, lúc đó nàng có chết gã ta cũng mặc.

Hoà Khánh sẵn đến, Thu Yên thấy bản thân tiêu chắc rồi không những không cứu được cha, không giữ được mạng mình còn bị làm nhục như thế.

Nhưng tay Hoà Khánh mới vươn đến áo lụa tì nữ nàng đang giả dạng, Thu Yên thì nhắm mắt phiến lệ thì có người từ sau “quăng” mạnh Lục Hoà Khánh vào góc tường gỗ.

Thu Yên nghe động vội mở mắt, lập tức nước mắt càng tuôn chạy ra sau lưng gã thủ lĩnh. Thật may hắn ta giữ lời bảo vệ nàng như đã nói chứ nếu không nàng tưởng mình đã bị xâm hại.

Hắn đã bỏ râu giả, xoay nhìn nàng, cảm nhận tay run rẩy đang níu áo mình mà hỏi...

“Có sao không?”

“Hic... không sao!!!” – Thu Yên tém nước mắt trả lời, dù mừng nhưng nét mặt vẫn tái xanh do đã quá hoảng sợ. Gã thủ lĩnh nhìn thế, bất giác co chân đá thêm vào bụng tên công tử một cước. Hoà Khánh đau như lộn ruột ôm bụng không còn sức nhúc nhích nhìn bóng hai người chạy khỏi đó rồi ngắt đi.

Lục Khưu bức mình vì đang “thưởng trà” vui vẻ tự dưng bị phá ngang đành về lại thuyền thấy ngay hai đứa mới chạy lên.

Thu Yên hoảng lên không biết làm sao thì hắn đã đột ngột túm lấy nàng cùng nhảy khỏi thuyền. Lão ta nhanh chóng chạy xem không thấy bóng người ngoi lên khỏi mặt nước. Vài tên lính đi tìm quanh phát hiện số lính ở lại giữ thuyền đều bất tỉnh, kể cả Lục Hoà Khánh cũng không thoát.

Chiếc thuyền cạnh bên của Lý Tam giả im ắng không người vì đã xong vỡ tuồng hay. Kế hoạch trót lọt, đại công cáo thành đúng như đã tính toán... trừ việc uống nước sông mà thôi.

15. Chương 15

Kế hoạch trót lọt, đại công cáo thành đúng như đã tính toán... trừ việc uống nước sông mà thôi. Thu Yên ho sặc, lạnh run ngồi bệt xuống bờ sông bên kia bến thuyền.

Quả là một con sông lớn nước thật siết nên bơi qua được đến đây cũng nhờ gã thủ lĩnh lôi nàng theo nếu không Thu Yên chìm giữa sông rồi nhưng cả hai cũng dạt xa cả một đoạn dài theo dòng nước.

Gã thủ lĩnh cũng thở mệt, bộ dạng của hắn khi không có Hiệp Phong bảo vệ cũng không đến nỗi ẻo lã yếu đuối trôi gã không chặt thường ngày. Hắn vượt nước khỏi mặt nhìn bờ bên đây còn là rừng thưa vắng vẻ chưa được con người khai hoang.

Hắn cất một thư vào người sau đó nhắm hướng phải đi. Thu Yên vẫn còn mệt lắm, ngồi thở nghe hắn nói...

“Tốt rồi! Hiệp Phong và đám nhỏ sẽ chờ ở khúc quanh đoạn sông cách đây 10 dặm. Chúng ta đi bộ phải nhanh thôi để tranh thủ về Kinh sớm!”

Nghe về Kinh thành, Thu Yên dù có yếu sức vẫn tự khoẻ ngay nha. Chờ cả tháng dài, giờ nàng mới đến cứu cha đây, dù không biết hắn dùng cách gì giúp nàng nhưng hắn cũng đang dẫn nàng đến Kinh thành như đã hứa rồi.

Thu Yên cả người ướt đẫm, bơi qua sông rất mệt nhọc đứng lên có chút khó khăn mà hắn ta cứ nhìn nhìn thôi không thèm giúp nàng, sau đó còn đi lao lao đúng tác phong “coi thường” nàng của hắn.

Trời thì trưa nắng, có bước trong bóng cây nhưng cả người từ ướt lạnh vẫn bị không khí làm cho khô khốc. Thu Yên rên rỉ khi vẫn cố bước theo sau hần cách cả đoạn dài, chân nàng vẫn còn đau vết thương té ngựa ...

“Tui khát nước...Đau chân nữa!”

“Đi mới một canh giờ đã than rồi! Hồi nãy dưới sông uống nước chưa đủ hả Hồ ly?” – Cái giọng hần thật đáng ghét không có chút cảm thông chia sẻ gì với người khác cả làm Thu Yên tức run la lên.

“Nước đó mà tính gì?”

“Chịu đựng đi! Ở đây không có quán trà cho cô vào uống nước đâu!”

Thu Yên âm ức cố lê bước theo hần. Nếu được cùng đi với Hiệp Phong hay các huynh khác thì nàng đã được nâng niu, trân trọng rồi. Nói chung do nàng xui khi phải đi chung với loại nam nhân như gã thủ lĩnh này làm chi.

Thu Yên thật sự thấy hơi choáng, cổ họng khát khô đau rát, thở bắt đầu khó nhọc. Bên cạnh phải là sông có biết bao nhiêu nước nhưng không thể uống mới thật đầy đoạ con người. Chợt mắt nàng loé sáng nhìn vào trong rừng thấy có dòng suối nhỏ mừng rỡ reo lên...

“Có suối kìa, chúng ta uống tí nước đi!” – Nghe thế gã thủ lĩnh cũng nhìn sang rồi nhăn mày nhíu mắt.

“Nước suối cũng không sạch sẽ gì đâu, uống rồi đau bụng đó!”

“Tui muốn UỐNG NƯỚC !!!” – Thu Yên hét âm lên như trẻ con hư hỏng, hần ta có khó chịu cũng không thể can.

Vậy là cả hai nghỉ lại chút xíu. Hần đương nhiên không uống nước bậy bạ chưa nấu nên chỉ rửa mặt át. Nước suối từ khe đá ra trong vắt mát lạnh như thế, nàng khát gần chết chẳng lo chuyện đau bụng. Thu Yên hạnh phúc lấy mảnh da dê từ trong túi nhỏ làm vật để hứng nước uống.

Hần ta ngẩn lên nhìn tấm lược đồ lập tức giật cái phách tàn bạo, nước đổ ướt cả người nàng khiến Thu Yên lại cáu lên.

“Nè, huynh thật không có ý tứ!!!”

“Ồ đâu cô có cái này!?” – Hần nhìn lược đồ trên da dê, vẻ mặt thoáng nở nụ cười tươi tỉnh. Nhìn gã nam nhân biến thái cười, trông thật là sáng chói rạng ngời khiến cơn tức của nàng lặng mất tăm, ngoan giọng trả lời.

“Hồi nãy trên thuyền họ Lục tui thấy nên lấy luôn!”

“Giỏi lắm! Không cần dặn nhưng lấy được thứ còn hơn ta mong nữa!” – Trông hần thật sự đang rất hứng khởi.

“Nó là gì thế?” – Thu Yên tò mò hỏi.

“Lược đồ các điểm cất vũ khí của Thừa tướng ở khu vực nội – ngoại Kinh Thành. Phải nhanh về Kinh thôi!”

Hần nói rồi đứng dậy có ý đi ngay. Thu Yên cũng uống nước rồi nhanh chóng đứng dậy đi theo kéo hần ta bỏ nàng ở lại luôn, ai chứ gã này dám làm thế thật nha. Nhìn hần, câu hỏi trong đầu nàng từ lúc đầu cho đến tận bây giờ càng mãnh liệt hỏi...

“Huynh không phải cướp binh thường đúng không? Tui thấy huynh làm toàn mấy trò gì đâu không à!”

“Gì mà trò không đâu! Cái này cũng là giúp cô đó cô nương. Đi nhanh lên đi ta bỏ bây giờ!”

Thu Yên ủ rũ, nàng thật tò mò quá mà hần cứ làm ngơ mặc kệ nàng. Đầu nàng càng lúc càng nặng trĩu có chút choáng váng khó chịu cố lê từng bước theo sải chân vừa dài vừa nhanh của gã thủ lĩnh.

“Huynh ... tên gì vậy?” – Thu Yên dốc hết cam đảm hỏi ra lí nhí làm hần giật mình, xoay lại nhìn nàng. Nàng thấy có chút mắc cỡ còn hần lại tỏ ra khi dễ nha...

“Có cần hỏi tên ta sớm thế không hả hồ ly?”

“Tui có hỏi các huynh nhưng không ai nói hết!” – Nàng giải thích cố không nói toẹt ra là mình thật vô cùng muốn biết tên hắn. Suốt ngày chỉ biết hắn là thủ lĩnh hoặc gã biến thái thì nàng thật nhứt cái đầu nha.

Hắn nhìn gương mặt có chút ửng hồng của nàng, lập tức thấy hơi sợ nói lạnh giọng đáng ghét: “Vậy thì khỏi biết luôn đi!”

Thu Yên nhú mày lại, cả cái tên mà hắn cũng khinh thường không thèm nói cho nàng biết hay sao thật là nam nhân biến thái ác ôn.

“Sao mà được!? Nếu huynh giúp tui cứu cha thì tui phải biết tên ân nhân chứ, chẳng lẽ cứ cho huynh là gã biến thái mãi hả?”

Giờ thì sự bình tĩnh của hắn biến mất ngay thế bằng cơn thịnh nộ. Hắn ta tuy quái đản, không giống ai nhưng cư nhiên chưa người nào dám nói ra trực tiếp hai từ bất kính đó trước mặt hắn.

Thu Yên trơ ra nhận ngay cú đánh lên đầu đau điếng từ hắn.

“Đau!!! Huynh còn dám đánh cả nữ nhi sao?” – Mắt nàng phẫn lệ, tay cố ôm đỉnh đầu đang nhứt như có người đóng đinh thật mạnh lên trên vậy.

“Ta đánh đó! Cô dám nói ai biến thái hả?” – Gã thủ lĩnh gầm gừ không ngại bắt nạt nữ nhi nha làm nàng tức điên lên.

“Huynh chứ ai cái đồ biến thái ác nhân ác đức, không thích nữ nhi chỉ đeo bám nam nhân thì còn gì không chịu là biến thái hả?”

“Hôm nay ta phải đánh chết cô thôi con hồ ly kia!”

Ai chứ tên khốn này sẽ không thương hoa tiếc ngọc, hắn mà đánh quăng xác nàng trôi sông cũng có khả năng nha. Nàng biết do mình đi chọc hắn trước làm chi giờ phải gánh hậu quả nên chỉ co ro ôm đầu chờ chết.

Hắn giơ tay đến định đánh thật nhưng bàn tay chạm lên trán nàng không dùng nhiều lực gây đau, thậm chí hắn khựng lại để sờ trán nàng.

Thu Yên hết hồn, bối rối mở mắt nhìn nam nhân trước mặt đang dùng tay chạm lên trán nàng, có thể nói từ lúc biết gã thủ lĩnh này, đây là hành động ôn nhu nhất hắn từng dành cho nàng.

Nhưng thật sự tên đó không cố ý làm thế, hắn thu tay lại kết luận quả quyết.

“Cô sốt khi nào vậy, trán nóng như thế!?”

“Vậy sao? Nãy giờ tui hơi mệt xịu thôi!” – Nàng ôm vội hai má đỏ, nóng rang của mình. Hắn chỉ mới quan tâm chút xịu xiu mà nàng đã thấy rất là vui rồi. Hắn thấy người ta bệnh rồi nên tạm không đánh, xoay đi lạnh ngắt như cũ.

“Vậy thì đi nhanh lên, đến nơi nghỉ ngơi uống thuốc.”

Thu Yên nhìn dáng hắn đi trước, giọng điệu lúc nào cũng ra lệnh trên đầu người khác cả thật khó ưa. Nàng chờ đợi được gì ở một nam nhân như hắn ta chứ.

Trước đây có nhiều công tử mền mộ nhưng Thu Yên chưa từng thấu hiểu thế nào là rung động, thế nào là tâm có ý cả. Vậy mà nay đối với một gã cướp biến thái thích nam nhân, đối xử tàn bạo với nàng nhưng tìm nàng lại loạn nhịp.

Thu Yên tự mắng mình vì cha trong ngục chưa biết ra sao lại bị cảm xúc vớ vẩn lấn chiếm tâm tư.

Chân nàng bước loạng choạng vấp ngay rễ cây té dài xuống. Gã thủ lĩnh xoay lại thấy thế thay vì chạy lại đỡ ngay như người bình thường, hắn lại mắng ngay vào mặt nàng...

“Đi có như thế cũng té? Cô là trẻ con hay sao, có cần ta dạy đi lại không hả?”

Thu Yên lúc này không có đủ sức chửi dù có tức lắm. Tay chân nàng vẫn còn bị thương, sốt cao nên phờ phạc, bộ dạng như con cún nhỏ cố đi bằng hai chân nhưng vô vọng.

Hắn ta nhìn thấy đây là “sự nguy hiểm” của hồ ly tinh nhưng muốn tàn nhẫn như bình thường thật không đành.

Hôm trước khiến người ta té đau như thế, lương tâm xót lại trong tấm lòng vô nhân đạo của hắn còn cào lăm.

Thu Yên bất ngờ khi hắn đỡ nàng lên lưng công nhẹ nhàng. Tim nàng đập không kiểm soát, đang sốt lại thêm đỏ mặt cảm giác thật choáng váng vì tấm lưng rộng mạnh mẽ.

Còn hắn ta hồi hận ngay lúc làm, cả người nàng mềm mềm nhỏ nhắn trên lưng làm hắn muốn phát run. Nhưng hắn không thể lại hất người ta đi như hôm nọ được, bữa nay là hắn chủ động, xem như hắn công tiểu Hoa vậy.

Gã thủ lĩnh bước nhanh, Thu Yên rụt rè rồi cũng nín lấy vai hắn. Được gần hắn như thế này nàng cảm thấy lòng vui kì lạ. Con đường phía trước có lẽ còn xa, nàng muốn được hắn công mình quan tâm mình mãi như thế.

“Vậy huynh tên gì thế?” – Vì sốt cao, giọng nàng càng thều thào. Hắn công người ta cũng đủ căng thẳng lắm rồi nên không suy nghĩ phức tạp trả lời luôn.

“Thiếu Thẩm Nhiên.”

“...tên gì ngộ vậy?” – Thu Yên nhú mi nói ngay, thật sự tên của hắn xấu hơn nàng đoán nửa nha. Hắn bực mình vì bị chê tên nên cần nhẫn nói.

“Chứ tên Thu Yên không ngộ hay sao?”

“Đâu có, mẹ sinh tui vào một ngày mùa thu rất yên tĩnh nên cha đặt tên thế đó! Vậy sau này tui gọi huynh là Thẩm Nhiên nhé!”

Giọng nói trong veo đang thốt ra tên hắn bên tai khiến tên đó thoáng rung mình. Trong số hồ ly tinh hắn Thu Yên là con đầu đàn rồi, quá lợi hại đến hắn còn thất kinh hồn vía.

“KHÔNG ĐƯỢC!” – Gã thủ lĩnh phản đối như thể hét lên sợ lại bị nghe tên mình từ miệng Thu Yên thốt ra.

“Thế thì tui gọi là Nhiên ca nhé!?” – Nàng lại hỏi, muốn gọi tên hắn thật thân thiết như Hiệp Phong vậy nhưng càng khiến hắn sợ thêm nhiều nhiều.

“Không luôn! Cô còn nói nhiều ta cho té nữa bây giờ.”

Tên đó không biết làm sao đành dọa nàng cho bớt lộ ra mình đang run. Thu Yên tức quá la lên.

“Huynh là tự công tui còn làm tui té thì tui mét Phong ca nè!”

“Uy hiếp ai vậy hả hồ ly tinh kia?”

Cả hai cãi nhau suốt con đường rừng ven sông. Hắn ta quả xấu xa và tàn nhẫn nhưng gần hắn thế này cũng đủ với Thu Yên rồi. Nàng nhắm mắt lại tựa lên tấm lưng rộng nghe nhịp tim, hơi thở đều đều cùng mùi hương lẫn chút trầm hương dễ chịu của hắn. Thu Yên cảm thấy rất an tâm ngủ quên không thôi cầu mong cha sẽ bình yên chờ mình.

Lục Khuru đỡ Lục Hoà Khánh ngồi dậy. Công tử bị ăn một cước kinh lực khiến nội tạng tổn thương, cả bụng bầm tím.

“Con nói là ai?” – Lục Khuru run rẩy hỏi lại làm Hoà Khánh nheo mắt nói.

“Hắn chắc chắn là Thất vương gia, lúc trên thuyền đeo râu giả nên con nhìn mãi không ra. Hắn lấy được một thư rồi sẽ bắt lợi cho cha con! Thúc mau cho bồ câu báo tin trước cho cha đi!”

Hai năm trước, Lục Hoà Khánh có dự tiệc trà trong cung từng gặp qua Thẩm Nhiên. Ông thúc nói thật cũng không tin nổi mình đã trúng kế mà không hay.

“Không ngờ Thất vương gia lại có thể bày mưu lấy trộm đồ như thế!?”

“Hắn còn được gọi là hắc vương gia mà Nhị thúc. Hành tung mờ ám, ít khi ở tại Kinh thành chỉ làm tay chân bên ngoài cho hoàng thượng. Hắn muốn gì con nhất định sẽ ngăn lại và có cả Liễu Thu Yên nữa.”

Lục Hoà Khánh ôm bụng vẫn đau đớn nhớ càng tức giận hơn. Hắn muốn Thu Yên một phần này lại muốn thêm thập phần vì bị đánh đau. Chắc chắn thù này Lục Hoà Khánh nhất định sẽ trả thật đắt cho cả hai.

16. Chương 16

Thu Yên mơ màng tỉnh giấc thấy mình nằm trong một căn phòng nhỏ có chút lắt lư dường như là trên một khoang thuyền. Mọi thứ mơ hồ vì trận sốt nhưng nàng biết mình đang trên đường đến Kinh thành cứu cha là an tâm rồi.

Thay áo, chải tóc lại cho tươi tỉnh nàng mới đi ra ngoài thấy các huynh đang nhón nhờ ngồi câu cá câu mực trên mạn thuyền. Chiếc thuyền lớn đang vì vụ vượt con sông lớn xuôi dòng nước về phía đông bắc.

Thấy nàng cả bọn hơn hở quan tâm...

“Khoẻ hơn chưa tiểu Yên? Muội sốt cao hơn hai ngày trời luôn!”

“Muội thấy khoẻ rồi cảm ơn các huynh!” – nàng cười tươi khi được mọi người quan tâm như thế. Thật sự Thập đại cầu cầu đối xử với nàng như một tiểu công chúa vậy.

“Ăn chút bánh đi tiểu Yên!” – Hiệp Phong bước từ sau đến với đĩa bánh bao làm nàng hơn hở ngay vì thật rất là đối rồi.

Nàng gặm bánh cười, Hiệp Phong cũng cười với nàng bộ dạng ôn nhu quan tâm. Nhưng nàng nhìn vẫn còn thấy thiếu một gã không thể thiếu.

“Thẩm Nhiên đâu rồi các huynh?”

Nàng chỉ hỏi thôi chứ trên thuyền này hắn ta cũng không thể chạy đi xa. Nhưng cả Hiệp Phong còn trơ ra bất ngờ, có huynh còn làm rơi cả cần câu ra ngoài sông luôn. Tất cả đều nhìn nàng một cách quái lạ khiến Thu Yên có chút sờ sợ. Nàng không dám ăn nữa hỏi.

“Sao vậy các huynh? Muội nói có gì sai sao?”

Cả Hiệp Phong còn chưa từng được thốt ra tên của thủ lĩnh hỏi sao không sưng sốt. Mà việc Thu Yên biết tên hắn chỉ có thể do chính Thẩm Nhiên nói cho biết thôi.

Và một gã ở trần, uể oải hình như cũng mới ngủ dậy cầm vỏ bình rượu rỗng đi từ thuyền trước ra sau thấy Thu Yên và cả đám họ.

Hắn không chú ý mọi người đang ngơ ngác khó hiểu, hắn nhìn nàng, hôm trước nàng vì sốt đã mê mang không biết gì trên vai hắn. Tuy có chút để tâm đến người ta song hắn vẫn nói ra vẻ lãnh đạm thờ ơ...

“Khoẻ chưa hồ ly tinh!?”

“Khoẻ rồi! Cảm ơn huynh!” – Thu Yên vui lắm khi được hắn hỏi trước. Thẩm Nhiên thấy nàng sắp cười với mình chưa chi đã đề phòng trước xoay người kéo Hiệp Phong đi.

Thu Yên chỉ thấy hắn lạnh lùng như bình thường đối với mình nên ỉu xiu ăn bánh nhìn theo hai người đó.

Nhìn cảnh, Thập đại cầu cầu hơi run nha vì sự việc lại đột nhiên diễn biến “phức tạp” đến mức này.

Trên thuyền có giới hạn, đi lòng vòng một hồi cũng gặp dù mỗi lần thấy Thu Yên hắn “sợ” trốn đường khác rồi. Giờ cả hai gặp riêng thì đám lóc chóc cũng cố chen lấn xem lén tình hình. Hiệp Phong không nói hay biểu hiện gì nhưng cũng lặng lẽ nhìn.

“Đến Kinh thành tui phải làm gì nữa? Huynh giúp tui trà trộn đi gặp người đáng tin cậy để dâng cáo trạng hả? Hay là chúng ta phải tìm hiểu kẻ nào là tay sai của Thừa tướng?”

“Cô hỏi kiểu đó ai trả lời kịp hả?” – Hắc nỏ khùng nạt vào mặt nàng.

Thấy thủ lĩnh lại chửi bới um xùm, đám nhỏ thôi nghi ngờ cả hai có gì đó bất thường. Dù sao thủ lĩnh biến thái lâu năm như thế không thể thay đổi nhanh như vậy lại thích nữ nhi đâu.

Hiệp Phong vẫn đứng nhìn Thu Yên vì bị la nên ử rữ, ỉu xiu, khi nàng như thế, ánh mắt Thẩm Nhiên cũng có chút xao động ăn năn như lỗ nói quá nặng lời. Hắc nỏ thế chính hắc còn không nhận ra.

“Tui chỉ vì bối rối không biết làm sao khi lo cho cha. Tui cần huynh hướng dẫn mà!” – Thu Yên nói mắt phẫn chút lệ long lanh, môi nhỏ mím mím bộ dạng đáng yêu vô cùng.

Nhìn nàng như thế hắc lại vội nhìn đi đâu đâu ra ngay bờ sông làm nàng lại tưởng hắc nhìn gì cũng vội nhìn theo... vẫn là hắc nhìn vợ vẫn không có gì cả.

Người ta né nhìn nàng như thế nhưng nàng ngốc nghếch cứ bị lừa nhìn theo. Thẩm Nhiên ho khan khù khụ nói.

“Đến nơi là được rồi để hết ta lo cho!” – Nghe hắc nói thế nàng càng khẩn trương hơn nữa.

“Huynh lo làm sao? Huynh nộp cáo trạng giúp tui hả? Tui đang bị Hình bộ truy nã có cần trốn không? Tui ngồi yên chờ không nổi đâu, Hình bộ truy án cha tui ngay rồi!”

Nàng vì lúng túng con đường giải quyết trước mắt nên tặc cữ hỏi loạn tới tấp khiến hắc ta nổi khùng.

“Ta đã nói ta lo cho rồi còn ở đó ồn ào, thật là muốn đem cô quăng khỏi thuyền cho uống nước im miệng luôn!” – Hắc không thể không bực mình, mà đã bực mình ăn nói lại thô lỗ, tàn bạo với nữ nhi.

Thu Yên chỉ vì hắc mờ mờ ám ám, thân là cướp mà tự tin phơi phới như thế nên thắc mắc xiu thôi, hắc đã không giải thích sơ dù chỉ sai lại còn hung dữ. Chiếc thuyền nhanh chóng đầy tiếng cãi lộn.

“Huynh mà cứ đối xử như thế với nữ nhi thế nào cũng chỉ có toàn con gái, không có ai nổi nổi luôn, tuyệt tự tuyệt tôn!”

“Cô... Giờ thì lộ đuôi hồ ly rồi nha! Miệng lưỡi độc ác dám trù ẻo ta!? May mà ta đây không tính lập gia thất nên cốc sọ cô trù ẻo há há...”

Hắc cười phẫn khích chẳng hiểu sao nàng trở ra thẩn thờ. Hắc không lập gia thất là việc của hắc liên quan gì đến nàng chứ? Hắc vốn không ưa gì nàng, toàn do bản thân ngốc nghếch giờ thấy buồn lại càng đại ngốc.

Biến thái như hắc phải cùng Hiệp Phong ngao du sơn thủy, phiêu diêu tự tại mới đúng làm gì cùng một nữ nhân lập gia thất.

Thu Yên không nói gì nổi bỏ đi luôn giấu nỗi buồn thâm kín. Gã thủ lĩnh hết hồn vì chưa cãi nhau đến đâu nàng đã bỏ cuộc rồi sao?

“Muội khó ngủ hả?” – Giọng Hiệp Phong làm nàng xoay lại cười. Hiệp Phong cũng ngồi xuống nóc khoang thuyền cùng với nàng nhìn cảnh đêm. Thu Yên ôm chân nghe gió thổi lộng, cảnh sông phía trước tối như mực không thấy gì nhiều.

Cứ hễ gần Hiệp Phong thì nàng thoải mái tâm tình trút giận ngay. Nàng nhanh chóng chun mũi ca cằm.

“Muội lo cho cha mà hắc ta không nói rõ ra khiến muội không an tâm tí nào!” – Giọng nàng đầy bực tức thiếu điều lôi cả tên họ vừa biết của gã thủ lĩnh ra chửi. Hiệp Phong chỉ cười nhẹ nói.

“Muội tin đúng người rồi yên tâm đi!”

“Nhưng huynh ấy sẽ làm cách gì?”

“Đến nơi muội sẽ biết ngay thôi!” – Hiệp Phong nói chắc nịch như đánh cược vào thủ lĩnh của mình cũng không khiến nàng tin tưởng thêm dù chỉ một chút.

Dù có tin tưởng Hiệp Phong nhưng hắn ta thì nàng cũng không thể tin như thế. Thấy Thu Yên có vẻ chưa tin mấy Hiệp Phong nói, giọng ấm áp gần gũi diu dàng nhưng nội dung lại làm nàng lạnh toát cả người.

“Muội có ghét thủ lĩnh không?”

Đây là dạng câu hỏi dễ trả lời ‘có’ hoặc ‘không’ thôi nhưng sao tim nàng đập trề nhịp nói năn không hoạt bát, không lẽ Hiệp Phong nhìn ra chút gì rồi sao?

“Cũng ghét chút chút... bị người ta ghét thì tự động cũng phải ghét ngược lại!” – Trả lời xong nàng mím môi không biết nói thế có ổn không nữa. Hiệp Phong cười phì như nhớ gì đó lại cười.

“Đúng rồi, nhưng nếu thủ lĩnh không ghét nữ nhân thì ắt hẳn cũng có cả chục thê thiếp rồi vì không nữ nhân nào ‘cưỡng lại’ nổi sức hút người cả!”

Thu Yên nghe mà hết hồn ngay. Sao Hiệp Phong tối nay nói chuyện có chút quái lạ đến vậy, nói toàn chuyện nàng đang cố tống khỏi đầu đây. Nàng cố cười gượng thành ra xấu hoắc nói...

“Vậy sao? Muội thấy huynh đáng được nữ nhi mến mộ hơn huynh ta chứ!”

Nàng cố điều chỉnh lại tình hình tránh khỏi xoay quanh gã thủ lĩnh kia nữa. Hiệp Phong mắt có chút liếc khê sau cột buồm rồi lại vui vẻ nói tiếp với nàng....

“Cám ơn muội! Huynh sẽ xem đó là lời khen!”

“Muội khen thật mà! Hi vọng muội mau cứu được cha rồi về nhà sống bình yên như trước. Còn các huynh sẽ làm gì hả? Đi cướp tiếp sao?”

“Cái đó còn tùy ý thủ lĩnh nữa. Muội lạnh không sao mặt tái mét thế?”

Hiệp Phong lấy áo khoát của mình choàng cho nàng, tay còn ân cần vỗ nhẹ đỉnh đầu Thu Yên như trẻ con. Thu Yên cười toe toét không ngại choàng áo của Hiệp Phong.

Có gã trốn sau cột buồm nhìn cả hai, nụ cười tươi nàng dành cho Hiệp Phong mà bỏ đi không theo dõi nữa.

Tất nhiên thủ lĩnh đây ghét người ta, làm trò tàn bạo thì bị nàng ghét cũng là lẽ thường không hiểu cảm giác có chút mất hứng không thêm canh “bảo vệ” Hiệp Phong khỏi bị hồ ly dụ dỗ.

Hiệp Phong biết Thẩm Nhiên đã đi chỉ cười khê nói tiếp với nàng...

“Huynh cũng có một tiểu muội nếu còn sống chắc cũng tầm tuổi muội bây giờ!”

“Muội rất tiếc Phong ca!” – Thu Yên biết cảm giác mất đi người thân ra sao từ khi mẹ qua đời nên rất cảm thông với Hiệp Phong bằng cả tấm lòng. Hiệp Phong lại vỗ đầu nàng nói dịu dàng.

“Không sao!? Huynh xem muội như tiểu muội của huynh, muội có phiền không?”

“Đâu có! Muội thích lắm! Muội luôn muốn có đại huynh, Phong ca lại tốt như thế muội mừng còn không kịp sao lại phiền!?”

Cả hai vui vẻ cười với nhau ngắm cảnh đêm tiếp. Người ta bên nhau như huynh muội, hoàn toàn trong sáng thế mà có người ngủ không được khi thấy Hiệp Phong vẫn chưa về ngủ.

Thật sự Hiệp Phong cũng đến tuổi có vợ rồi nếu bị “dụ dỗ” thì cũng như bao nam nhân bình thường khác thôi. Chỉ là đối với con “hồ ly tinh” đó đối với hắn ra sao hắn cũng không hiểu sao mình lại rất nhọc tâm để ý không muốn bị ghét.

Hai bên bờ sông bắt đầu có bến gỗ và các nhà thừa thớt, xem ra sắp đến nơi rồi. Nàng cùng các huynh nhìn cảnh. Càng gần Kinh thành tráng lệ thì càng đông dân cư, bến thuyền hai bên cũng xây bằng đá khối vững chắc, đẹp mắt.

Thẩm Nhiên uể oải đi ra lừ đừ do cả đêm ngủ không ngon nhìn thấy bộ dạng cải nam trang của Thu Yên. Các huynh cũng thắc mắc hỏi nàng...

“Sao muội lại giả trang rồi?” – Lần đến Lĩnh Giao vượt cổng thành có lính gác nên nàng cần giả trang còn nay tình hình rất ổn. Nhưng thật sự chỉ có mình nàng thấy không ổn .

“Muội sợ bị bắt lắm!” – Đám đó là cướp xem ra còn tự do tự tại hơn nàng nhiều.

“Không sao đâu. Đến đây là ổn rồi!”

Thập đại cầu cầu cũng nói giống hệt Hiệp Phong nhưng chẳng ai nói cho nàng hiểu làm sao mà nàng thấy ổn được? Dù sao giả nam trang khiến nàng an tâm hơn, nàng không muốn mình bị bắt, ảnh hưởng đến việc cứu cha đâu.

Khi thuyền cập bến chính, Thu Yên lo lắng nhìn quanh thấy bến thuyền trọng yếu của Kinh thành dĩ nhiên có binh lính tuần tra cẩn mật. Hiệp Phong ra trước đưa một tấm thiếp bài lập tức cấm vệ quân gần đó dồn lại sắp hai hàng ngay ngắn quỳ xuống dọn đường cho cả đám đi qua.

Mặt Thu Yên ngơ ngác không hiểu cái chuyện gì đang xảy ra...

“Lính bị sao thế các huynh?”

Nàng hỏi chỉ làm đám nam nhân cười rần lên. Thẩm Nhiên nhìn cái mặt ngu của nàng không nén nổi một câu trêu chọc.

“Lát về đến phủ các người có muốn cá với ta rằng cô ta sẽ hét âm lên không?”

“Mọi người rút cuộc giở trò gì vậy?”

Họ có vẻ đồng lòng trêu nàng, cả Hiệp Phong cũng có vẻ khoái chí với chuyện này. Chẳng lẽ nàng theo họ cả tháng trời là bị lừa đảo sao? Thu Yên run run nói lắp bắp...

“Chẳng lẽ mọi người đem giao muội lấy tiền thưởng truy nã hả?” – Ai chứ đám cướp ham tiền cũng có thể làm chuyện đó đối với Thu Yên nha.

“Ý đó hay lắm tiểu Yên!?”

“Muội ngây thơ như thế đi cứu cha, gặp được đúng thủ lĩnh thật là may mắn lắm đó!”

Nàng nhú mi không biết chuyện này là thế nào vì cả chuyện hấn giúp nàng bằng cách gì nàng còn không biết làm sao hiểu mình may mắn ra sao. Nhưng khi hấn ta bước ung dung lên thêm phủ mặt Thu Yên tái xanh hẳn đi. Lính gác cổng đến tận mười sáu người ra cung kính đón chủ nhân đi xa đã về.

“Vương gia cát tường!!!”

Thu Yên không còn hột máu hồng hào nào trên mặt nhìn lính quỳ trước gã thủ lĩnh bọn cướp. Cả người nàng cứ nhiên có chút run run không thể nào tin nổi nhìn lên trên cổng đề tên “Thất Vương Phủ” mà chẳng khép nổi miệng mình lại vì quá sốc.

Nhìn nàng bơ cái mặt ngốc dã man khiến hấn cười phì không thể nhịn nổi đi vào trong phủ của mình luôn. Thập đại cầu cầu hơn hờ đồng thanh.

“Ngạc nhiên chưa?”

“Các... các huynh không phải là cướp sao?” – Nàng nói nghẹn ngào, không ngờ mười hai gã này dám giấu nhem chuyện động trời như thế.

“Nghề phụ thôi, chính thức bọn huynh là Mật Thám Đại Nội ăn bổng lộc triều đình, Hiệp Phong chính là Hình sử thị lang – quan cai quản cấm vệ quân của Hình bộ. Còn thủ lĩnh thì muội thấy rồi đó!”

Nàng nghe rồi vẫn sốc là sốc. Nàng đi với họ cũng thân thiết cuối cùng nhận ra mình bị lừa. Hèn gì bọn cướp này mờ ám làm trò quái đản. Và Thu Yên ôm má thốt lên.

“Nhưng người nhận lệnh truy án vụ của cha muội là Thất Vương Gia – giờ là huynh ta... không lẽ từ đầu huynh ta lấy cáo trạng của muội là vì thế hả?”

“Đã nói thủ lĩnh làm gì cũng có lí do và tính toán cả mà!”

Thu Yên run lên, nàng ngày đêm lo không biết nên tin ai có thể giải oan ức cho cha không ngờ hấn chính là người xét xử vụ án, xem như đã nhận cáo trạng của nàng nhưng không nói gì khiến nàng ăn ngủ không yên. Cứ lừa này thật khiến người ta phải nổi khùng.

“MỌI NGƯỜI THẬT LÀ QUÁ ĐÁNG MÀ!!!”

Thu Yên chịu không nổi cũng gào lên y đúng lời Thẩm Nhiên tiên đoán. Tự dưng sự việc trở nên đảo lộn thế này không là không hết cũng là lạ nha.

Nhưng dù sao công sức thượng kinh cáo trạng cho cha cũng thành công tốt đẹp rồi, chỉ chờ xem vương gia “biến thái” sẽ giải quyết ra sao giải oan cho cha nàng thôi.

17. Chương 17

Thu Yên đứng run run khi ba cô cung nữ cứ muốn lột sạch áo nàng ra, chờ hầu hạ giúp nàng tịnh thân. Họ nói có chút hồi thúc nàng.

“Nước ấm sẵn sàng rồi, tiểu thư cứ để bọn nô tì giúp người thay xiêm y!”

“Tự ta tắm được rồi!!!”

Nàng tuy có là tiểu thư con quan tri phủ thật nhưng chỉ có một tì nữ riêng, chưa đến mức hầu hạ quá mức đáng sợ thế này kiểu những người hoàng tộc. Chợt cửa mở vào, một đại thẩm tuổi khoảng trung niên, thân người to cao đầy đà, gương mặt xem ra cũng khó tính đến xem tình hình.

Bà ấy nhìn bộ dạng khả ái, mỹ lệ của nàng, đảo mắt nhìn kĩ càng thân thể tóc tai từ trên xuống dưới không khác đi lựa trái cây ngoài chợ cần xem xét chu đáo sau đó nói.

“Tiểu thư đây là người của vương gia mang về mà các người hầu hạ kiểu gì thế hả?”

“Bửu nương tha tội!” – Ba cô cung nữ có vẻ rất sợ bà ấy.

Cả Thu Yên nhìn cũng sợ sợ rồi. Vả lại cách nói nàng là “người của vương gia” hình như hơi bị trầm trọng quá mức. Thế là nàng bèn lên lễ phép nói ...

“Con chỉ mang ơn vương gia thôi không cần thế này đâu. Đại nương cứ coi con là tì nữ có lẽ sẽ tốt hơn!”

“Vương gia căn dặn hầu hạ tiểu thư cẩn thận. Ta là Bửu nương – nhũ mẫu của vương gia không cho phép ai cãi lại ý chỉ của vương gia cả!”

Nàng tái mét sợ vì bà ấy thân là nhũ mẫu thôi nhưng xem ra quyền hành cũng cao ngất trong Thất vương phủ này rồi. Buộc lòng Thu Yên đành ngoan ngoãn cho họ giúp mình tịnh thân chải tóc dù không thoải mái xịu nào.

Nhìn dáng vẻ mỹ nhân, bề ngoài đoan trang khuê cát của nàng Bửu nương gật gù không nén nổi cảm xúc trong lòng.

“Cuối cùng vương gia cũng chịu mang về phủ một nữ nhân chân chính rồi!”

Nàng cười không nổi, rõ ràng bà ấy cũng rất hiểu hấn ta biến thái, bất bình thường nên nàng có mặt nhiệm nhiên thành thứ bình thường đáng quý.

Thật sự vào trong Thất vương phủ rồi nàng còn không tin nổi gã thủ lĩnh lại là vương gia nữa. Trước đây nàng có nghe về Thất vương là tiểu đệ cùng thân mẫu với hoàng thượng nên được giữ lại ở kinh thành không đi các huyện xa như các vương gia khác.

Suy ra, Thẩm Nhiên có mẹ là Hoàng Thái Hậu, đại huynh là Hoàng Thượng, số nàng đúng là may mắn gặp trúng quý nhân rồi, cha sẽ được cứu thôi.

Bửu nương dẫn nàng đến thư phòng của vương gia, nàng có chút hơi run. Giờ người ta là vương gia cao quý, nàng không biết đối diện ra sao. Song bà ấy lại nhìn nàng kì lạ hỏi sao nàng có thể trấn tĩnh đây.

“Ta thật mong chờ vào tiểu thư!” – Dịch nghĩa ra ý của bà ấy có lẽ là : mong tiểu thư làm cho vương gia yêu dấu hết biến thái thích lại nữ nhân như người bình thường giùm ak.

“Ồ... là sao hả Bửu nương!?”

Nàng bị bỏ lại không hiểu ý tứ sâu xa của bà ấy. Thu Yên nhìn cửa gỗ hoa văn tinh tế, cao sang rồi hít một hơi dừng khí gỗ nhẹ bước vào lập tức xém té ngã hoảng loạn chạy trở ra ngay vì thấy phải “cảnh xuân”.

Hắn cư nhiên thoải mái nằm gối đầu lên chân Hiệp Phong, Hiệp Phong cũng đang vuốt nhẹ tóc hắn nhìn thật là rất, rất, rất tình cảm. Thấy nàng, Hiệp Phong cũng không ngại gì gọi lại.

“Vào đi tiểu Yên!”

Nàng lại hé cửa vào nhìn Thẩm Nhiên ngồi lên uể oải. Hiệp Phong cũng đứng dậy qua một bên, trên người huynh ấy vận y phục cấm vệ quân vải nỉ đen nhưng đai lưng bản rộng màu xanh lam cấp cao hơn hẳn các cấm vệ đai lưng đỏ bình thường, tôn lên dáng vẻ cao lớn cường tráng của Hiệp Phong.

Nhìn Hiệp Phong thật là tuần tú nha, nhưng hắn ta còn khiến nàng kinh ngạc hơn muốn gạt thở. Hắn mặc áo gấm, họa tiết thêu dành cho vương tôn quý tộc vừa vận thân người cao của hắn không sộc sệt, lồi thoi như lúc làm cướp khiến hắn thật toát lên vẻ cao sang uy quyền.

Chưa kể tóc búi bằng lụa vàng thêu bạch long cột gọn càng làm gương mặt tuần mỹ bất phàm, nhìn vào biết ngay là hoàng tộc rồi. Thẩm Nhiên thật là vương gia chứ không phải giỡn, Thu Yên cảm thấy có chút hoang mang lạc lõng.

Nhưng chỉ có mã ngoài có chút “phong độ” hơn chứ hắn vẫn là hắn lúc nhanh chóng cau mày nhăn mặt chửi nàng.

“Thay áo hay ngủ vậy khiến ta chờ cả nửa ngày trời thật là bực mình àk!”

Thu Yên nín thính, bình thường đã tức giận nhưng giờ đâu dám cãi lại vương gia. Thẩm Nhiên nhìn nàng cuối gằm mặt, mím môi im lặng có chút sợ sệt mình. Áo lụa hồng nàng mặc hôm nay khiến nàng còn đẹp hơn lúc ở trong ổ cướp, dáng vẻ mỹ nhân áp đảo con mắt nam nhân khiến hắn lại thấy “ma lực” của hồ ly sắp ám mình nên vội đứng dậy không dám nhìn.

“Đi thôi!”

“Đi đâu?” – Nàng ngẩng lên hỏi hắn.

“Đi gặp cha cô chứ đi đâu?”

Nghe được gặp cha sau bao ngày cách biệt nàng vui sướng cùng cực, lệ nhan nhanh chóng tươi lại như hoa nở bám theo ngay.

“Thật sao? Vậy tui không bị bắt lại hả vương gia? Cha tui có được thả ra hay không?”

Thu Yên mừng quá hỏi tới thì hắn liếc ột cái lập tức nàng nín thính. Thẩm Nhiên thật ghét cái thói quen hỏi không chờ ai trả lời của nàng. Hiệp Phong cười nhẹ giúp nàng trấn an bình tĩnh lại, dù sao giờ cũng sẽ đi gặp cha rồi nên nàng tự biết bớt nôn nóng.

Cả ba đi khỏi phủ hắn mới giải thích từ từ cho Thu Yên hiểu.

“Hôm nay chỉ gặp thôi, vụ án đó ta tạm chưa truy án đâu. Cô thân vẫn là tội phạm bỏ trốn nhưng không liên can chính coi như giam lỏng trong phủ của ta đến khi xét tội cha cô đã!”

“Cha tui bị oan, huynh nhất định phải lập lại công đạo cho cha tui nha vương gia!”

Thu Yên nín áo hắn nói lung tung vì oan ức của cha. Hắn ta biết nàng cũng vì hiếu thảo nhưng vẫn lạnh nhạt phẩy tay nàng ra khỏi áo đẹp của mình nói thật dễ ghét.

“Ta làm việc không có thiên vị, tự ta biết suy xét mọi việc đừng có năn nỉ vô ích. Sự thật thế nào không phải do cô nói là đúng hết!”

Thu Yên sững ra vì tự dưng hắn nói chuyện rất có tri thức, trang nhã, kiểu cách không như cướp nữa. Tuy nhiên nàng vẫn bực mình nhàu mày chê môi.

“Làm như huynh công chính liêm minh hay ho lắm không bằng!”

“Êh, con chồn hôi này biết ta là ai rồi mà vẫn dám vô lễ sao?” – Thẩm Nhiên nói cũng quên xem lại chính hần lúc làm cướp và vương gia chỉ khác trang phục thôi.

“Khi nãy tui lễ phép rồi do huynh chọc tui mà!”

Hiệp Phong đi sau nín thinh không dám xen vào tiếng nào sợ mình cũng bị cả hai làm cho vạ lây. Thu Yên và hần cãi nhau suốt từ phủ cho đến Hình bộ, nghe thôi cũng điếc tai rồi Hiệp Phong nào dám nói thêm.

Đến nơi vào trong địa lao, nàng chưa chi đã cuốn quạt lệ nhòa vội vã chạy vào nhà lao vừa được lính có lệnh mở.

“Cha!!!”

“... Yên nhi!?”

Trong nhà ngục chỉ có rơm rạ dơ bẩn, cha nàng mặc áo trắng tử tù nhìn ra mà không dám tin thật sự là tiểu nữ của mình hay lại nằm chiêm bao. Nàng khóc như đứa trẻ nhào vào lòng cha, hai cha con gặp nhau cùng mừng cùng khóc.

Thu Yên sờ mặt cha, nước mắt cứ tuôn như mưa...

“Mặt bánh bao của cha, cả bụng bị nữa mất tiêu rồi hic... có phải cha bị nhốt trong này rất cực khổ lắm đúng không?”

“Cha không sao, thấy con bình yên cha khoẻ ngay. Nhưng con bị bắt sao?” – Ông cha cũng rất lo cho nàng.

Con gái có hiếu, cha thì thương con, ai thấy cảnh này cũng không kiềm nổi xúc động thế nhưng ...Thẩm Nhiên lại thấy buồn cười muốn chết. Cha nàng mặt tròn, mắt nhỏ, cảnh đoàn tụ của họ chỉ khiến hần nghĩ đến có lẽ nàng là con của lão hàng xóm nào thôi.

Hiệp Phong có chút thở dài thực vào người vương gia cho hần nghiêm túc lại. Hần cũng cố nén cười, trang nhã bước vào để còn làm chuyện chính sự. Hiệp Phong cũng có việc phải làm nên đi, có chút lo lắng hi vọng bỏ vương gia và Thu Yên lại với nhau sẽ không có thêm chuyện ầm ỉ nào.

Thu Yên đang kể lại sơ cho cha nghe chuyện đi thượng Kinh cáo trạng của mình thì hần đi vào. Cha nàng nhìn hần, dáng vẻ y phục cao quý vẫn phong độ như lão từng nhớ lập tức nhận ra là ai vội quỳ sụp xuống hành lễ...

“Tiểu nhân tham kiến Thất vương gia!”

“Miễn lễ! Cô đi ra ngoài chút đi, ta muốn nói chuyện riêng với cha cô!” – Thẩm Nhiên nhìn nàng nói ra lệnh. Nhưng nàng lập tức không vui, ôm khư khư cha mình ngang bướng, không ngoan chút nào trả lời.

“Tui nhớ cha lắm, cực lắm mới gặp sao huynh dám biểu tui đi ra!?”

Cha nàng hơi run sợ nàng phạm tội vô lễ với người hoàng tộc. Nhưng Thẩm Nhiên lại nhìn hai cha con không có chút nào giống nhau y như con hà mã và con chó lai nhỏ vậy, không thể kiềm lại cười lén lẩn quay trong bụng. Song đang làm việc nghiêm túc, hần làm như mình đang rất bình tĩnh nói...

“Ta cho cô khỏi được vào thăm cha nữa bây giờ! Còn không mau đi ra!?”

Gã đó đe dọa, với thân phận của hần bây giờ rất có uy lực, Thu Yên có không muốn cũng phải rơi lệ luyến đi ra ngoài. Cha nàng cười với con như trấn an sau đó lại khúm núm trước hần.

Thẩm Nhiên cao hứng, ngồi ngay xuống đóng rạ trên sàn ngục cạnh ông ấy rồi hỏi ngay...

“Cô ta chắc giống vợ ông hả?” – Hần đang rất muốn biết có phải họ là cha con nuôi không đây, vương gia dù sao cũng đang rảnh rồi mà.

“Phải, con bé giống hết phu nhân quá cổ của tiểu nhân. Nếu tiểu nhân có chết cũng không sao nhưng Thu Yên không thể có mệnh hệ nào vì tiểu nhân mà liên lụy...”

Thu Yên ở ngoài chần song gỗ nhìn thấy cha khóc lòng nôn nóng vô cùng không biết rốt cuộc hần nói chuyện gì với cha mình. Bên trong Thẩm Nhiên vỗ vỗ vai ông ấy chia sẻ.

“Yên tâm, cùng lắm ta cho hai cho con ông cùng chết chung là được!” – Hấn cười toe toét, khuyên nhủ dư thừa không có chút tác dụng còn khiến ông ấy khẩu đầu sất sất nói hơn van xin.

“Xin vương gia tha mạng cho Thu Yên, xử tội tiểu nhân ra sao cũng được nó không liên quan!” – Cha nàng cũng rất thương con, hấn kê chân, tay gác cằm vui vẻ nhìn rồi đáp lại.

“Tha được hay không phải xem đại nhân biết bao nhiêu về Mộc Thư kìa và nói hết cho ta nghe. Ta muốn biết mãnh thứ ba đang ở đâu?”

Cha nàng nghe cũng nghiêm túc bàn chuyện với hấn. Cả hai nói lâu ơ là lâu. Nàng ngồi bệt xuống chờ mòn mỏi. Thấm Nhiên còn sai người mang trà và bánh vào cứ như tâm tình cùng cha nàng trong chốn địa lao vậy.

Rõ ràng cha đang ở ngay trước mắt mà nàng không thể nào với đến thật là tức tên vương gia ác nhân ác đức đó. Sau cùng, họ cũng nói xong, hấn vui vẻ chấp tay nói.

“Đa tạ đại nhân đã tin tưởng ta!”

“Không, phải là tiểu nhân đa tạ vương gia! Tất cả đều trông chờ vào người!”

Thấy hấn xong rồi, nàng hăm hở định nhào vào với cha thì hấn nắm kéo ra nói.

“Hết giờ thăm ngục rồi!”

“Hả? Nhưng tui còn chưa nói gì được với cha cả!?” – Thu Yên khóc cổ với lấy cha mình bên trong.

Ông ấy nhìn thấy con bình yên, không sao thì an tâm rất nhiều, lòng cũng nhẹ nhõm thôi hết lo lắng.

“Ngoan đi Yên nhi! Được giải oan cha con mình đoàn tụ!”

“Cha! Hic.. con muốn ở lại với cha!”

Thu Yên mất nhold lệ bị kéo ra. Nàng xa cha bấy lâu, gặp chưa nói tròn câu thì bị hấn ta chen ngang phá hư hết. Thế mà hấn còn có thể nhớn nhọc vươn vai tràn đầy sảng khoái vì đã có chút manh mối tiếp theo.

Thu Yên giận quá đánh Thấm Nhiên, lính canh cũng không biết có nên hộ giá cho vương gia hay không khi hấn ta bị tấn công như thế kia.

“Đồ xấu xa! Hức... Hại tui không được nói năn gì với cha tui cả. Nhốt tui với cha đi, tui không về đâu!”

Nàng lại khóc, nước mắt rơi tuôn tuôn lấy chén hứng lại chắc cũng đầy cả vung. Thấm Nhiên thật hơi sợ cái kiểu khóc này, hấn đâu có cố ý chọc người ta nhưng khóc rồi chính hấn phải là người dỗ. Hấn lúng ta lúng túng trước nàng không biết phải giải quyết “phiền phức” này ra sao...

“Nín! Mai cô đi thăm cha, ta không xen vào là được chứ gì!?”

Nàng ngớ ra, mặt hồng ửng nước ngơ ngác hỏi lại: “Mai được đến nữa hả?”

“Được! Ta dặn người đối xử chu đáo với cha cô rồi. Vụ án sẽ nhanh xong thôi!”

“Thật sao... Mai được gặp cha!”

Thu Yên cười mỉm, tay lau nước mắt bộ dạng như mèo đáng yêu đến khiến hấn ngẩn ngơ ra. Hấn chưa từng thất hành động của bất cứ ai dễ thương, đáng yêu như thế.

Giật mình. Thấm Nhiên lại nhìn ngay lên trần nhà không muốn bị hồ ly mê hoặc, nàng thật đáng sợ quá thiếu chút hấn si dại lợt bấy rồi. Bỗng từ sau, một vị công công già đi đến hành lễ.

“An Lộc tử bái kiến vương gia! Thất vương gia cát tường! Thái hậu đã biết người về nên đặc biệt cho thần triệu người đến vấn an Thái hậu!”

18. Chương 18

Một vị công công già đi cùng vài tiểu công công trẻ xem ra là một người có chức vị trong cung đến hành lễ cung kính với Thẩm Nhiên.

“An Lộc tử bá kiến vương gia! Thất vương gia cát tường! Thái hậu đã biết người về nên đặc biệt cho thần triệu người đến vấn an Thái hậu!”

Thu Yên ngó ra nhìn thấy rõ ràng hắc đang giấu cái mặt nhăn nhó, sầu thảm vô cùng. Thẩm Nhiên hình như rất không muốn nhưng vẫn đáp lại vị tổng quản già.

“Ta đến cung Diên Thọ ngay!”

“VẬY NÔ TÀI VỀ TRƯỚC BẮM LẠI Ạ!” – Vị công công già cười mang chút ám muội xem ra cũng hiểu hắc khó chịu ra sao.

Thẩm Nhiên lắc đầu thở ngắn thở dài ngay, nàng ngơ ngác hỏi...

“Giờ huynh đi gặp Thái hậu hả?”

“Ừm... nếu ngày mai ta còn muốn sống sót thì phải đi ngay!”

“Còn tui thì sao?”

Thật sự ở đây nàng chỉ biết đi theo hắc mà thôi. Hiệp Phong cũng là mệnh quan triều đình nên đi lo công sự rồi không ai đưa nàng về lại vương phủ cả. Thẩm Nhiên nhăn nhó suy tư chút xíu nhưng cách gì thì hắc cũng không thể để nàng đi lang thang tự về được nên dắt theo luôn coi như cho nàng tham quan hoàng cung một lần ở rộng tầm mắt.

Thu Yên nhìn cảnh hoàng cung hoa lệ, lộng lẫy sáng chói càng run run mang chút lạc lõng nên nín áo hắc nói rụt rè.

“Tui là tội phạm có sao không?” – Người mà hắc sắp đi gặp là Hoàng Thái Hậu đó nha không phải là một nữ nhân tầm thường.

“Thì cô ở phủ ta cứ coi như là cung nữ đi, ta cũng không muốn dây dưa ở đây lâu đâu nên về nhanh thôi!”

Thu Yên mím môi bớt lo, dù sao Thái hậu cũng triệu gặp hắc thôi chứ đâu có gặp nàng đâu không cần lo sợ dư thừa.

Đến cung Diên Thọ – tấm cung riêng của Thái Hậu có vườn mẫu đơn khoe sắc, có hồ thủy cảnh hương sen lan tỏa. Thủy đình bên hồ có một nữ nhân trung niên xinh đẹp nằm trên ghế trường tựa đệm lông trắng tinh êm ái.

Thái Hậu mang nét đẹp sắc xảo nên có chút vẻ đáng sợ, hung dữ, phong thái xem ra cũng cao quý và “không coi ai ra gì” hệt như thằng con của bà ấy. Hắc nhanh chóng nặn ra nụ cười gượng xấu chưa từng thấy khi đi lại.

“Nhiên nhi tham kiến mẫu hậu!”

Thái hậu nhìn rồi hờn giận xoay đi, hai mẹ con này đang làm trò thì phải. Hắc nhanh nhẩu chạy lại hết nắm tay xoa xoa rồi còn cười cười nịnh bợ.

“Mẫu hậu không nhớ thần nhi sao? Con thì nhớ mẫu hậu lắm đó. Mấy ngày thời tiết chuyển trời, Nhiên nhi đêm ngủ không yên lo cho phong thấp làm ảnh hưởng đến ngọc thể của mẫu hậu!”

Thu Yên đứng cố không cười nhưng quá sức chịu đựng của nàng rồi. Không ngờ hắc ta còn có lúc mang vẻ mặt nịnh bợ, “sợ chết” như thế. Thái hậu nghe cũng biết hắc nói toàn xảo nhưng cũng mát lòng không hờn nữa quay nín mặt Thẩm Nhiên “hun” má và trán liên mấy cái như trẻ con.

Thẩm Nhiên cứ nhiên chịu đựng và chịu đựng.

Cung nữ thái giám hầu hạ Thái hậu quen cảnh rồi mới bình tĩnh không cười, chỉ có mỗi Thu Yên cắn môi căm lặng, hận không có giấy mực ngay lúc này hoá lại cảnh xấu hổ của hân ta dành lại cho sau này chọc tức hân.

“Con đó, đi luôn bốn năm tháng trời àk! Cả người đen thui ốm nhom như thế này rồi. Mẫu hậu bắt Bửu nương nhốt lại cho ăn để con lại trắng trẻo bụ bẫm như hồi xưa.”

“Mẫu hậu.... Con đâu còn là con nít!’ – Hân dài giọng còn hơn than thở nhưng không biết cái mặt cư nhiên đang giốg trẻ con khi trong tỵ mẹ.

“Phải rồi! Lúc này thì không còn là con nít, lúc ép lập trắc phúc tấn thì nói con còn nhỏ. Con 24 tuổi rồi, nhìn hoàng huynh của con xem, hơn con vài tuổi đã có đến cả trăm vợ thấy không?”

“Hoàng huynh là vua sao mẫu hậu so sánh gì kì vậy!?”

Thu Yên chứng kiến cảnh này thấu hiểu phần nào sao hân ta lại tỏ ra ghét nữ nhi như thế, thật sự chính do “sợ quá” mà ra thôi.

Thái hậu quả là một nữ nhân đáng sợ đúng nghĩa, xem hân bình thường hống hách ra sao lại co rúm ầu hậu ôm hôn âu yếm như thế đủ hiểu rồi. Thêm đó nữa mẫu Bửu nương của hân cũng không thua kém là bao nhiều.

Sống trong cảnh này hân cũng có chút đáng thương nha. Chợt thái hậu mãi nựng con mới phát hiện ra Thu Yên.

“Ai vậy?”

Thẩm Nhiên nhìn lại nàng đứng đó cũng có chút lúng túng chưa định sẽ giải thích ra sao thì nàng đã nhanh chóng hành lễ.

“Nô tì tham kiến Thái hậu. Nô tì là cung nữ đi theo hầu vương gia thôi!”

Bà ấy nghe rồi có chút vui mừng hơn, hai tay giữ cứng cái mặt bơ phờ của hân nói một câu khen ngợi nhưng không khác chọc vào điểm tòi tệ nhất của hân.

“Con mà cũng có cung nữ riêng theo hầu chứ hết quần lấy gã cầm y vệ kia rồi hả? Cố lên Nhiên nhi, bản chất nam nhi trời dấy con sẽ hết bị người đời bêu xấu thôi!”

“Mẫu hậu có chắc là mẹ ruột của con không vậy?” – Dù có là mẹ mình nhưng chọc đến mức này Thẩm Nhiên cũng điên lên nha. Thái hậu ra chiều đau lòng ôm chầm lấy hân ngạt thở với bộ ngực của mẹ, tay chân không thôi quờ quạng chẳng ai cứu.

“Nếu không phải là mẫu hậu của con thì ta có lo chuyện con thích nam nhân làm gì cho đau lòng thế này. Ngày 15 tháng này mẫu hậu tổ chức tiệc trà kén vợ cho con đó!”

Nghe quyết định động trời, hân ngoi đầu ra còn chưa kịp thở đã vội la lên.

“Con không chịu! Con không muốn lấy vợ!”

“Lần này con trốn không thoát đâu Nhiên nhi của ta. Nếu thành thân ngay tháng sau thì xuân tới con đã có người nối dõi hoàng tộc họ Mạc rồi!”

Cái bà mẹ uy quyền này tuyệt đối đã nhúng tay làm thì không ai cản nổi. Hân vốn đi lung tung để tránh chuyện này, giờ vườn vụ án chưa xét xử khó lòng chạy thoát.

Hân không biết hân buồn một, nàng buồn bã đến mười. Nếu hân gần Hiệp Phong nàng cảm giác vô vọng nhưng cam chịu, còn nếu như hân bên một nữ nhân khác thì làm sao nàng chịu đựng được chứ.

Thất vương phủ chẳng có bao nhiêu người do chủ nhân cũng không hay ở lại thì cần chi nhiều người. Đặc sắc nhất phải nói đến đại cầu cung của vương gia – tiểu Hoa. Nó là một giốg chó Tây vực cực to lớn có lông xù dài màu trắng xám, xuân nay đã tròn 6 tuổi, nếu đổi ra tuổi chó cũng đang độ tuổi thanh niên sung mãn nha.

Phải nói đó là con chó cảnh chọi nhất Thu Yên từng thấy thật giống hệt chủ nó, ai đến nó cũng xoay vòng lại, nhổng đuôi, chân đá đá bụi đất xuy xòa không tiếp. Chỉ có chủ nhân nó mới hớn hởi vui vẻ cho ôm thối.

Nàng nhìn, không biết hẳn ta nghĩ sao mà nói nàng giống tiểu Hoa. Nàng có nằm lăn trên đất như thế đâu chứ. Song bây giờ nghĩ đến hẳn ta làm gì cho nàng thêm đau lòng.

Thẩm Nhiên sau khi gặp hoàng huynh – tức đương kim hoàng thượng về liền “đổ bệnh”. Hỏi ra mới biết cả hoàng thượng cũng không thể ngăn được tiệc trà chọn vợ của thái hậu bày ra. Giờ thì hẳn lập trắc phúc tấn là chuyện sớm muộn thôi.

Hắn có vợ.... Gã nam nhân biến thái như hẳn có vợ... nàng rầu rĩ, nỗi lòng này ai thấu cho chẳng?

Đang đi lung tung vì không còn lòng để nghĩ chỉ do hẳn, Thu Yên hết hồn thấy ngay hẳn đang ngồi “nhỏ cây nhỏ cỏ” trong vườn, một mình, canh ba khuya khoắt ... đích thị hẳn rất biến thái mà.

Nàng run run bước đến Thẩm Nhiên nhìn lên, hẳn chỉ vì cũng khổ tâm quá mới hái lá giải sầu. Giờ chỉ có hai người, hẳn đứng dậy phui tay tỉnh táo như mình không vừa mới làm trò quái lạ.

“Hôm nay có đi thăm cha cô không?” – Hẳn tùy tiện hỏi đại với chủ đề đó, nếu cứ không nói gì đứng nhìn con hồ ly này hẳn sợ mình mau gục ngã mất.

“Có, ngày nào cũng đi! Bao giờ mới xét xử vậy vương gia?”

“Nôn nóng vô ích, đó là chuyện của ta... Giờ ta đang chán đời lắm đây có thể nghĩ thêm chuyện khác nữa sao?”

Hắn ngồi xuống bộ bàn đá ngăn mặt nhìn vầng trăng non chưa đủ tròn thật không biết phải than trời hay than đất nữa. Thu Yên cũng ngồi, lén nhìn hẳn vì ánh trăng mờ thật là tuần mỹ, hoàn toàn hút mất cả hồn nàng. Nàng lấy can đảm bên lên hỏi.

“Huynh ghét nữ nhi đến mức không thể chấp nhận luôn hả?”

Câu hỏi của nàng làm hẳn có chút thơ thẩn, nhìn nàng đang tự rứt rứt hẳn trả lời...

“Tất nhiên. Thí dụ như cô ghét ăn cay thì có muốn ăn không?”

“Miễn cưỡng nhắm mắt ăn cũng được mà... Nhưng sao huynh ghét nữ nhi dữ vậy?”

Thu Yên hỏi nhưng đoán rằng Thẩm Nhiên không thèm trả lời mình đâu. Nhưng hôm nay tâm trạng hẳn đang rất sầu đời, thê thảm thành ra dễ chịu thất thường không nổi nóng với nàng. Hẳn chống tay lên bàn kê má trả lời như kể lại đời hẳn.

“Phụ hoàng ta nổi tiếng háo sắc có hơn ngàn cung tần mỹ nữ. Mẫu hậu ta từ một tài nhân bé nhỏ lên được vị trí như bây giờ nếu nói là do sủng ái thì không ai tin đâu.... Tóm lại cả mẫu hậu của ta tuy hết lòng vì ta và hoàng huynh nhưng đối với người ngoài lòng dạ xấu xa, đập người khác để vươn lên quyền lực. Nữ nhân trên đời không ai tốt hết!”

Thu Yên hơi ngẩn ngơ vì hẳn nói với mình không chút e dè giấu chuyện cần tránh trong nội bộ hoàng thất. Song biết thêm về hẳn nàng lại càng buồn thêm.

Vốn các phi tử luôn ganh ghét hại nhau tranh sự sủng ái của vua, hẳn lại từng là hoàng tử sống từ bé đến lớn ở nơi như thế không ác cảm cũng lạ. Chỉ có điều nàng cũng không phải là một nữ nhi đặc biệt ngoại lệ trong mắt hẳn. Thu Yên muốn mình là một nữ nhân khác biệt tốt đẹp hơn nếu hẳn chịu nhìn nàng dẫu chỉ một chút.

Thẩm Nhiên giật mình hết cả sầu đời thấy Thu Yên lại “giở trò” hồ ly tinh mê hoặc người vì tự dưng khi không ngồi đó khóc. Tâm tư của nàng hẳn làm sao hiểu thấu nên trở nên si ngốc.

“Cô bị gì vậy?” – Mỗi lần thấy người ta khóc, người hẳn tê dại vô dụng hẳn ra.

“Hic... không có gì. Chỉ tại... tại rất muốn khóc!”

“Đúng là hồ ly tinh! Khóc trông lem nhem dơ như thế mà cứ khóc hoài!”

“Hic... KỆ TUI!!!”

Nàng la lên vì tức hấn quá, người ta khóc vì hấn đó cái thứ nam nhân tồi tệ, biến thái, ngu ngốc. Thấy nàng càng khóc không dứt Thẩm Nhiên bồn chồn thiếu điều đứng lên đi qua đi lại nghĩ cách ngăn lại.

Mỗi khi nàng khóc hấn đều bức mình không muốn thấy nàng cứ khóc nữa. Nàng khóc vừa phiền vừa làm ngực hấn có chút nặng nặng bất thường khó hiểu. Chịu hết nổi, hấn nói như van xin.

“Đủ rồi đó nín giùm ta đi! Cô khóc ra đủ đầy cả ấm trà rồi kia kìa!”

Thu Yên nghe hấn ví von so sánh mình khóc nhiều lại bật cười. Hấn nhanh chóng mừng rỡ khi chấm dứt được nước mắt của nàng.

Và nàng len lén nhìn sang gương mặt anh tú, tuấn mỹ mang phong thái vương tôn của hấn nói...

“Tui... tui hỏi chút chuyện được không vương gia?”

“Chuyện gì? Hỏi đi!” – Giờ nàng nín rồi muốn gì hấn cũng chiều không muốn chọc nàng nữa đâu nguy hiểm lắm.

Thu Yên nghe tim đập loạn trong lòng ngực, tay cũng lạnh ngắt run run. Trước nay nàng chưa từng làm chuyện gì tương tự thế này. Dùng hết tất cả cam đảm vốn có, nàng nói ấp úng, má đã nóng rang lên...

“Thật ra là hỏi chút việc của tui... tui thích một người nam nhân, tui chưa từng thích ai cả...”

Hấn nghe, ngồi cứng đờ khiếp sợ. Nàng đang định hỏi hấn cái chuyện gì đây?

19. Chương 19

Thu Yên nghe tim đập loạn trong lòng ngực, tay cũng lạnh ngắt run run. Trước nay nàng chưa từng làm chuyện gì tương tự thế này. Dùng hết tất cả cam đảm vốn có, nàng nói ấp úng, má đã nóng rang lên...

“Thật ra là hỏi chút việc của tui... tui thích một người nam nhân, tui chưa từng thích ai cả...”

Hấn nghe, ngồi cứng đờ khiếp sợ nhìn trên gương mặt Thu Yên phiền chút hồng hồng ửng lên. Nàng dồn hết cam đảm lẫn tâm tư của mình nói lí nhí.

“... người đó cũng rất ổn, cũng có lúc quan tâm bảo vệ tui. Nhưng ... hình như không thích tui. Huynh thấy tui có nên nói ra để hỏi xem tình cảm của người đó đối với tui thế nào hay không vương gia?”

Thu Yên nhìn hấn thật chờ đợi. Nếu Thẩm Nhiên cho là nên, nàng sẽ liều mình nói hết cho hấn một phen.

Còn hấn, cảm giác như chuông gõ vang trong đầu, thần trí bấn loạn, cảm xúc quay cuồng. Nàng có thích ai thì liên quan gì đến hấn chứ không hiểu sao hấn thấy sốc quá, khó chịu quá.

Thật sự Thẩm Nhiên thấy không ổn tí nào, giờ đây hấn không nghĩ gì nổi cả. Và gã đó đứng bật dậy, nói năn không lưu loát không khác chửi vào mặt nàng...

“Hiệp... Hiệp Phong là của ta, theo ta những 7 năm rồi, cô đừng hòng dụ dỗ!”

Nói xong hấn nhanh chóng quay đi, tay siết lại thành nắm đấm cố kiềm chế sự bức tức vô cơ. Thu Yên nhìn theo ngơ ngác, lúng túng gọi theo không được, tâm ý nói không ra chỉ biết vô vọng tự nói khi vẫn trông theo bóng hấn.

“...là tui thích huynh mà!”

Thu Yên lại khom đầu xuống bàn đá khóc. Từ đầu nàng rõ biết thời gian này không phải lúc thích hợp để động tâm, thế mà vẫn thích loại người biến thái như hấn. Trong lòng hấn ta chỉ có Hiệp Phong thôi làm sao còn chỗ cho nàng mơ mộng chứ.

Thẩm Nhiên hướng về thư phòng nghĩ lòng nàng chỉ có mỗi Hiệp Phong không hiểu sao không tức nàng sẽ dụ Hiệp Phong là lại âm ức khó hiểu. Song khi mở cánh cửa phòng ra, mọi thứ đều bị đảo lộn khỏi vị trí, các quyển binh thư tập thư yêu thích vươn vãi trên đất, chưa kể tủ bàn đều mở tung xáo trộn.

Có vẻ thừa tướng đã bắt đầu ra tay đối lại với Thẩm Nhiên rồi chỉ là lão ta thơ ngây không biết hẳn cũng đã tính toán cả rồi làm gì cất một thư trong thư phòng nên không mất gì cả.

Bữa nường vừa sáng đứng giám sát tì nữ dọn dẹp lại thư phòng của chủ nhân. Hiệp Phong thấy nên vào gặp hẳn hỏi.

“Có kẻ đột nhập sao vương gia?” – Đêm qua Hiệp Phong không có ở phủ không ngờ có chuyện thật.

Nhưng đáp lại câu hỏi của Hiệp Phong “yêu dấu”, Thẩm Nhiên chỉ nhìn lạnh nhạt không nói, ẩn chút hằn học không vui. Suốt bao năm nay, đây là lần đầu tiên. Thật sự khi nhớ Thu Yên thích Hiệp Phong là tự đứng con mắt hẳn cứ nheo lại cau có liền a.

Đến khi Thu Yên bừng lên điểm tâm ọi người, mắt thấy Hiệp Phong đang đứng cạnh Thẩm Nhiên trong lòng khó chịu cũng không thêm niềm nở vui vẻ chào như mọi khi. Chỉ cần nghĩ trong lòng “nam nhân biến thái” đó có mỗi Hiệp Phong thì rất ghen tức rồi.

Tội cho Hiệp Phong ở giữa không hiểu gì cả, đến Thập đại cầu cầu cũng ớn lạnh theo hỏi ngay.

“Huynh chọc gì vương gia và tiểu Yên vậy?” – Rõ ràng hôm nay Hiệp Phong như kẻ thù chung của hai người đó nha.

“Ta có làm gì đâu!” – Ở đây không ai hiền và trong sáng như Hiệp Phong tại sao lại thành như thế chứ.

“Hay là hai người bọn họ trúng tà nhỉ?”

Sự việc của vương gia bao giờ cũng li kì đối với đám thuộc hạ nhiều chuyện này. Từ lúc Thu Yên xuất hiện, diễn biến ngày càng phức tạp không biết đâu mà lường trước.

Thẩm Nhiên thôi vì tâm tình riêng không tốt mà làm hỏng đại sự nên nhanh chóng nghiêm túc gọi tất cả vào phòng đóng kín cửa lại làm việc. Thu Yên cũng không hiểu sao mình cũng bị các huynh lôi vào ngồi nghe cứ như nàng là thành viên hội cướp rồi không bằng, thậm chí Thẩm Nhiên có nói gì đến nàng đâu.

“Tiệc trà ngày mai tại Ngự Hoa Viên rất đông đủ người vì thế ta cần các người vào Sử thư phòng ở Quốc Viện Học tìm trên các thanh xà trần mảnh mộc thư thứ ba cho ta!”

Giờ thì Thu Yên có nghe chút chút, không ngờ một thư đó có đến 3 mảnh. Thập đại cầu cầu đồng thanh cảm thán.

“Chỗ giấu thật hay nha vương gia, sao lại có người đem giấu nơi cao như thế chứ?” – Sử thư phòng chứ kinh thư nhiều đời vua có cả tập lục bí sử lâu đời nhất nên qui mô thật rất lớn. Khối kiến trúc đồ sộ như thế có biết bao nhiêu ngàn thanh xà trần để tìm chứ.

“Đây là cơ mật quốc gia, các người tò mò làm gì sắp giống tính của con hồ ly kia rồi đó” – Vừa nói hẳn không quên liếc nàng một cái ám chỉ hồ ly hẳn nói đích thị chỉ có mình nàng nha. Thu Yên thấy hơi tức cổ cải lại.

“Êh!? Tui tò mò khi nào chứ?”

Nàng la lán như thế nhưng tuyệt nhiên hẳn xem thường, không thêm đối hoài nói tiếp kế hoạch.

“Mai Hiệp Phong phải giám sát tiệc trà, các người không cần lo có cấm vệ tuần tra quanh đó nhưng tìm cẩn thận, chắc chắn một thư sẽ ở đâu trong đó. Tìm không ra mà vác mặt về thì ta xử hết cả bọn các người đó!” – Dặn dò xong hẳn không quên thề chút đe dọa cho bọn chúng làm tốt. Cả đám theo Thất vương gia lâu rồi cũng quen.

“Bọn nô tài biết! Còn mai người sẽ ra sao?”

Cả đám hỏi thật lòng nhất khéo nối đầu của hần, Thẩm Nhiên “đau khổ”, chán đời nhìn vào lược đồ vị trí của mình trong cung đêm mai nói sâu thẳm.

“Mẫu thân ta là nữ nhân quyền lực nhất thiên hạ, các người nghĩ ta làm gì được hả?”

“Người sẽ lập trắc phúc tấn thật hả vương gia?”

“Mệt!!! Đó là chuyện của ta!”

Thu Yên ngồi ngoài buồn bã, chỉ nghĩ đến hần yêu thích nam nhân đã đau lòng lắm rồi, nói gì thấy hần bên một nữ nhi đường đường chính chính lại không thể là mình.

Chợt Hiệp Phong nảy giờ mới cho ý kiến lược đồ có sẵn các quân cờ chỉ nhiệm vụ vị trí từng người lại có một chiếc trâm ngọc đặt tại vương phủ.

“Đây là gì vương gia?” – Hiệp Phong hỏi hần mới nhìn ngay.

“Àh... là cô ta. Ta không có vật gì đánh dấu cho cô ta cả nên dùng tạm!”

Thu Yên nghe thế mới chịu chạy lại đưa mắt xem chút xíu. Cây trâm bằng ngọc hổ phách đỏ vân vàng tinh tế quý hiếm được cẩn trên thân trâm bướm bằng vàng khắc chạm điêu luyện. Nhìn sơ đã thấy thích, nàng có nhiều trâm cài tóc nhưng chưa thể sánh bằng trâm đẹp này, vả lại nhìn cũng đã biết nó rất quý giá.

Và Thẩm Nhiên giao nhiệm vụ cho khiến nàng thôi không dồn mắt vào trâm vàng nữa.

“Mai cô phải ở yên tại phòng mình, làm gì cũng được nhưng tuyệt đối không tắt đèn.”

“Để làm gì?” – Hần bắt làm chuyện khó hiểu như vậy nàng không hỏi lại cũng lạ nha. Thẩm Nhiên cộc cằn chửi.

“Ta bắt làm gì thì làm đi hỏi nhiều làm gì hồ ly tinh!?”

Gã ta ra lệnh trên đầu người ta còn hơn nàng là tì nữ cho hần thật không bằng, tuy tức giận nhưng nàng không cãi lại, tay vân vê sờ thử chuỗi dây vàng đính theo thân trâm bướm. Thập đại cầu cầu thấy thế hỏi nàng.

“Thích trâm này hả tiểu Yên? Bọn huynh uội mấy món nữ trang lần trước không vừa ý hả?” – Không phải chỉ cho vài món trang sức, đám này cho nàng cả rương ấy chứ. Thu Yên cười gượng.

“Chúng là vật cướp... muội... không dám dùng!” – Nàng khai thật, không phải từ chối thành ý của họ, chỉ là không đủ can đảm dùng.

“Có gì đâu, đồ cướp thôi mà, người ta cũng ‘tự nguyện’ giao cho bọn huynh đó! Còn cái thứ này là tín vật Thái Hậu ban cho chỉ dành cho thê tử tương lai – trắc phúc tấn của vương gia thôi còn đáng sợ hơn đó!”

Nghe cái huynh nói ra lí lịch trích ngang của trâm quý, Thu Yên giật mình nhìn cây trâm rồi nhìn lên Thẩm Nhiên sau đó nhanh chóng thu tay về có chút mắc cỡ. Tín vật tặng vợ thì rất là “trầm trọng” rồi, thân là nữ nhi có ý tứ đoan trang càng không dám đụng vào.

Hần ngồi trên ghế cầm lên tách trà nhẹ nhàng thưởng thức đồng thời cũng thăm quan sát nãy nàng cứ mãi chăm chú vào trâm vàng, tay vân vê thích ra mặt, không hiểu sao cảm thấy muốn nàng vui. Tuy nhiên hần là ai lại có thể thấy hồ ly yêu thích lại cho ngay nên sửa giọng nói thờ ơ, lạnh nhạt.

“Ta để mấy năm nay cũng không dùng đến, cũng không định sau này sẽ dùng làm tín vật như ý Thái Hậu gì đâu. Cô muốn thì lấy đi ta đây quẳng cũng vậy à!”

Cả bọn tròn mắt nhìn cả hai người này thật là có vấn đề trầm trọng rồi nha. Hiệp Phong nhìn vương gia trông có vẻ đang điềm tĩnh nhưng tay cầm tách trà có chút run run lo người ta từ chối không thêm nhận. Thu Yên lại nhìn cây trâm vàng ngọc hổ phách “xinh đẹp” kia rồi hỏi lí nhí.

“Lỡ mai huynh chọn được thê tử thì sao?” – Tiệc trà Thái hậu bày ra cũng vì thế thôi.

“Không sao.... Đó là mẫu hậu ta chọn, tín vật không có ý nghĩa. Dù sao cũng như đồ bỏ đi, cô không lấy thì ta quẳng bỏ...”

“Đừng!!! Uống lắm, quý giá như thế cho thì tui nhận ngay. Cám ơn vương gia!”

Nàng cười tươi làm hai lúng đồng tiền sâu vào má hồng đáng yêu cực kì rồi nhanh chóng cầm lấy cây trâm chạy đi. Hắn sặc trà ngay vì người ta dễ thương quá, trong lòng vui vui cứ muốn cười tươi mới thật quái lạ.

Cả đám thi nhau đoán già đoán non cũng đoán không ra. Hiệp Phong đứng khoanh tay lặng thinh quan sát biểu hiện của hắn. Hắn bối rối...

“Gì mà nhìn ta?”

“Đâu có gì!? Người uống thêm trà không?”

Thẩm Nhiên không nói gì, nhìn Hiệp Phong lòng lại mất vui. Dù Thu Yên có nhận trâm vui vẻ như thế cũng không liên quan gì đến hắn, người cô ta thích vẫn là Hiệp Phong. Nàng đã dụ dỗ Hiệp Phong tại sao còn có những hành động khiến hắn không cưỡng lại nổi sự ngớ ngẩn quái lạ.

Thu Yên tức tốc chạy về phòng, ngồi lại trước gương đồng cài trâm lên tóc mình. Trâm quý quả có khác, thật đẹp, lại là của Thẩm Nhiên cho nàng nữa. Song nàng lại thôi cười vì hắn cho nàng cũng như bỏ đi đâu chứa thêm chút ý tứ gì đâu mà nàng cứ ngớ ngẩn mơ mộng vui đến thế.

Biết người ta không có ý, tại sao nàng không thể ngăn mình rung động.

20. Chương 20

Hôm sau trước khi vào cung, Thẩm Nhiên tìm nàng dạo lòng lẩn. Nàng ngồi sấu đời ngoài hồ ôm tiểu Hoa.

Hắn đến nhìn thấy cầu cung vốn khó tính không cho ai đụng, nhất là nữ nhi lại để nàng ôm ngoan như thế, đuôi ve vẩy liên hồi rất hưởng ứng sự âu yếm của Thu Yên. Và nghe mùi chủ nhân, tiểu Hoa vực dậy sữa vài tiếng hơn hử xoay vòng vòng làm Thu Yên cũng nhìn lại.

Hôm nay hắn thật là tuần tú, cô nương nào mà không biết hắn biến thái, chỉ nhìn vẻ ngoài bắt phàm đảm bảo sẽ nằm phục nguyện theo hắn cả đời.

Hắn đến gần nhìn người và chó hỏi ngay...

“Sao tiểu Hoa cho cô ôm vậy?”

“Tui cho nó ăn. Thật sự nó cũng rất dễ tính, ôm cũng rất tuyệt nữa!”

Nàng ôm con chó nói, hắn thì nhớ ngay lúc ôm nàng ra làm sao thôi. Ngay lập tức hắn nhìn ngay lên ngọn cây cốt lấy lại bình tĩnh không bị hồ ly chiêu dụ. Lần này Thu Yên không bị lừa nhìn theo vợ vẫn nữa, nàng buồn vì hắn sẽ lấy vợ còn mình chỉ biết vô vọng ôm chó thế này.

Thẩm Nhiên sau khi bình tâm với ngọn cây, nói năn cũng không hoạt bát...

“Nhớ ở yên trong phòng không được thổi đèn biết chưa?”

“Biết rồi...”

Hắn xoay đi, nàng thật muốn níu lại không cho hắn đi dự tiệc trà tìm vợ nhưng nàng là cái gì chứ dễ cản. Nàng không có quyền, chỉ biết ôm lấy tiểu Hoa bắt lực mà thôi.

Thật sự hắn cũng có muốn đi đâu nhưng thái hậu sẽ giết hắn mất. Trong tiệc, thái hậu rất phấn khích hết lòng giúp con chọn vợ thiếu điều lột sạch hết áo các cô nương ra cho hắn để chọn nữa là.

Phải nói bà ấy vì con và quyền lực thật đáng sợ không ai chịu nổi, chỉ có hoàng huynh giống thái hậu mới chịu nổi thôi. Còn Thẩm Nhiên thâm trầm, nghĩ trong lòng lấy về đại một người vợ “để đó” cho êm cũng ổn.

Tuy tin đồn hấn yêu thích nam nhân, biến thái là thế nhưng các tiểu thư con quan đều chen nhau lại ra mắt. Giữ phong thái vương tôn quý tộc, hấn lịch sự nho nhã chào đáp nhưng không nhớ nổi nàng nào với nàng nào cứ như con gà nào cũng như con gà vậy.

Đến tận giữa tiệc rồi hấn vẫn đứng thờ ơ không làm nên “tích sự” gì khiến thái hậu nổi nóng.

“Toàn là mỹ nữ tại sao con chưa chọn được ai hả? Hoàng huynh con cũng chọn được hai phi tử rồi kìa!”

Hoàng thượng bề ngoài cũng cao cao ồm ồm như hấn, gương mặt hai huynh đệ đều tuấn mỹ mang điểm giống nhau, tuy nhiên đảm bảo máu trong người hoàng thượng chính là máu rồng có lẫn thêm máu dê nha.

Hoàng thượng yêu thích cái đẹp, không nói quá là hảo sắc giống tiên đế, còn hấn chẳng lẽ giống con của thái giám hay sao? Thẩm Nhiên nói hết nổi vì mình không bao giờ sánh kịp vụ nữ nhân với hoàng huynh.

Mắt hấn đảo quanh hỏi sang chuyện khác.

“Thừa tướng không đến hả mẫu hậu?”

“Àh... lão ta cáo bệnh do trở trời phong thấp tái phát, cũng không thiết triều 2 ngày rồi! Con không chọn được thì để mẫu hậu chọn giúp cho.”

Hấn có muốn suy tư thắc mắc lão già đó tính toán gì cũng không kịp vì thái hậu kéo đi. Hoàng hậu đương triều – Lục Hoà Minh cũng chính là trưởng nữ của thừa tướng, với thân phận Quốc Cữu của lão ấy Hoàng thượng rất khó lòng trực diện đối đầu.

Nay kế hoạch của lão ta, thập phần lộ ra hết tam tứ phần, việc tiệc trà lớn thế này không xuất hiện khác nào xem thường cả thái hậu. May thay thái hậu vô ưu vô tư, chỉ lo con trai cứng biến thái nên không quan tâm gì khác hết.

Bị kéo đến trước một tiểu thư nhan sắc diễm lệ, mày thanh mi tú hấn chỉ nghĩ đến bọn Thập đại cầu cầu lúc này không biết đã tìm ra một thư hay chưa. Tiểu thư then thùng hành lễ...

“Tiểu nữ Lưu Mộc Trân bái kiến vương gia!”

Hấn thật sự giả vờ gượng cười cũng không nổi. Thái hậu sau lưng bổ sung ngay.

“Đây là tiểu thư nhà Đại học sĩ, cầm – kì – thi – hoạ, đoan trang, hiền thực hảo xứng với con đó Nhiên nhi!”

Thái hậu “giao phó” hấn xong đi lại cùng hoàng thượng, hai người thân thật rất lo hấn biến thái cả đời nên mới tích cực quá như vậy.

Thẩm Nhiên nhìn cô tiểu thư e then nhưng ánh mắt rõ ràng muốn nhào lại “cắn” hấn rồi quả là hồ ly. Nhưng cách Thu Yên làm “hồ ly tinh” đáng yêu hơn nhiều, cả nửa phần gượng ghịu cũng không có đâu như cô nương này.

Làm sao có nữ nhân nào sánh kịp “trình độ” của Thu Yên – hồ ly đầu đàn chứ.

“Tiểu thư có biết viết cáo trạng, đọc binh thư hay không?” – Mẫu hậu khen ngợi như thế hấn cũng không ngại hỏi thử.

“Ồh... cái đó tiểu nữ chưa được học qua!”

“Vậy nếu cứu cha, trong người tiểu thư không có tiền lại cần phải đánh đổi gì đó. Tiểu thư sẽ làm gì?”

Mặt cô nương nọ tái xanh thật không hiểu nổi các câu hỏi của hấn, cũng không biết phải trả lời thế nào. Hấn nhớ Thu Yên, nhớ ánh mắt ngấn lệ sợ hãi của nàng lúc đó vẫn cố mạnh mẽ dám bạo gan đem trình tiết ra đánh đổi với hấn.

Nếu tất cả nữ nhi đối với hấn đều là hồ ly tinh, nàng sẽ là con hồ ly gây ấn tượng nhất đối với hấn.

Không có nữ nhân nào so sánh được với nàng.

Thu Yên ngồi dậy dụi mắt sau khi khóc đã ngủ quên mất. Nàng vỗ hai má, sau hôm nay nên toàn tâm toàn ý chỉ chứa mỗi cha trong đầu thôi không còn nam nhân nào khác, đặc biệt là những gã biến thái.

Nàng châm thêm dầu vào chân đèn, gần đến canh ba giữa đêm, nàng đã ngoan ngoãn nghe lời không tắt đèn theo ý Thẩm Nhiên. Bên ngoài cửa sổ có chút động lạ, nàng ra mở cửa nhìn sân vườn tối đen không có gì nên lại đóng cửa vào xả nước hồ tịnh thân.

Tắm khuya không tốt nhưng tâm trạng nàng đang rất buồn bã, ngâm người thư giãn may ra đỡ suy nghĩ lung tung về hắc y. Chợt Thu Yên nhìn thấy dưới chân tủ gỗ đối diện hồ có túi vải.

Nàng lên quần sơ khăn lụa mỏng che người đi xem thử, lấy ra trong túi vải hai mảnh mộc thư khiến nàng tái mặt. Hèn gì hắc y sắp nàng cũng trong kế hoạch ra là bày nàng ở lại phủ giữ mộc thư nhưng không thèm nói gì với nàng cả.

Thứ này liên quan đến thừa tướng, xem ra quan trọng nàng run run không biết phải giấu đâu thì gian phòng ngoài lụa tung lên vì gió lùa do cửa sổ mở toan, tiếng đổ vỡ cùng bóng người làm nàng hoảng sợ.

Chẳng lẽ có người đến cướp mộc thư hay sao?

Thu Yên ôm mộc thư lùi lại khi ba hắc y nhân che mặt xông vào gian tắm. Thu Yên liếc mình nhắm mắt theo cánh cửa bên mạn phải định chạy ra gọi người thì bị nắm tóc kéo ngã ra.

Nàng còn chưa mặc đủ xiêm y, cả người run sợ bị nắm mái tóc ướt dài. Ba hắc y nhân có được mộc thư rất hài lòng sau đó nhìn Thu Yên thân thể che đầy mỏng manh, ánh mắt sinh tà dục. Thu Yên sợ hãi hét lên...

“Có ai không! Người đâu ... cứu mạng!!!”

Hai người muốn vươn tay làm bậy trên người nàng thì bỗng người còn lại giữ lại có ý cảnh xa hai người kia. Thu Yên không nghĩ nhiều, cũng không thắc mắc sao người đó lại giúp vẫn cần ngay tay gã đó một cái thật mạnh sau đó xông ra cửa.

Thu Yên run rẩy chỉ cố hết sức chạy. Thẩm Nhiên đang nhanh chóng trở về thấy nàng chạy loạn nên chụp vội ôm lấy làm Thu Yên nhìn lên mừng rỡ vô cùng. Ba hắc y nhân đuổi theo thấy hắc y lập tức dùng khinh công bỏ chạy ba người ba hướng tách biệt.

Thu Yên run run, cứ nghĩ hắc y nóng tính sẽ đuổi theo nhưng Thẩm Nhiên chỉ nhìn, ánh mắt dường như không mấy kinh ngạc. Nàng rối lên .

“Sao huynh không đuổi theo? Chúng lấy mất mộc thư rồi!”

Thu Yên nói lung tung, vừa lo vừa sợ. Hắc y nhìn nàng định bụng giải thích thì sững sốt trông ngay thân thể ướt đầm chỉ được một tấm lụa mỏng che lấy.

Vội góc nhìn cao từ mắt hắc y dễ dàng thấu hết nước da non căng tràn sức sống trên khe ngực nữ nhi ẩn sâu lụa quần kia.

Nhận ra ánh mắt của hắc y nàng mới nhìn lại mình nhớ lại má nóng lên ngay, xấu hổ không biết làm sao.

Cái tình huống nhục nhã dở khóc dở cười này sao lại bị chính hắc y bắt gặp chứ? Chợt sau lưng hắc y có tiếng lính canh đi đến. Thu Yên chết mất, xấu hổ định chạy đi thì thấy phía kia có ánh đèn của Bửu nương đi kiểm tra.

Nàng rối lên sắp khóc đến nơi nếu bị thấy ở bộ dạng này thì chết ngay cho rồi. Song đột nhiên cánh tay ôm ngang ấm nàng lên. Thẩm Nhiên thật sự cũng hoảng không khác hơn nàng là bao nhiêu nhưng được cái đầu óc còn dùng được không trì độn vì khấn trương như nàng.

Nàng mắc cỡ, chưa kịp phản ứng làm sao khi tay hắc y ôm cứng người mình thì hắc y đã đem nàng lao nhanh vào phòng còn đang mở cửa với tốc độ kinh người.

“Có chuyện gì mà con la lên thế Thu Yên?” – Bửu nương đã đến hỏi từ bên ngoài.

Thẩm Nhiên nép sau bờ tường cửa, khi Bửu nương mở cánh cửa vào che mắt hắc y khuất sau. Thu Yên sau bình phong cố mặc nhanh lại xiêm y nói năn không lưu loát.

“Con... con đang tắm, tự dưng nghe tiếng đổ vỡ lo lắng không biết có phải trộm không?”

“Ừm, lần trước thư phòng của vương gia bị bôi tung lên rồi. Khoá cửa cẩn thận đó!”

Dẫn dò xong Bửu nương đi với lính kiểm tra thêm một vòng, nàng lại cố mặc áo cho nhanh thật quá xấu hổ. Thẩm Nhiên cũng bước ra khỏi chỗ trốn nhìn trên bình phong nàng máng tấm khăn lụa ban nãy quần trên người mà run lên.

Ban nãy nhìn thân thể nữ nhi che đậy ít ỏi cũng rất hấp dẫn, mà thật sự hắn cũng đang cố không nhớ mình thật sự đã thấy hết bao nhiêu phần thân thể người ta rồi.

Thậm chí hắn còn ăm nàng, cảm nhận rõ sự mềm mại, mát thơm, mịn màng trực tiếp mới thật đau đầu. Đến bây giờ trống tim vẫn đập loạn, không ngờ người như hắn có thể vì chút trò hồ ly gây bối rối như thế thật không còn là hắn nữa. Nhưng thật sự chưa bao giờ vương gia biết nữ nhi lại hấp dẫn, cuốn hút như vậy.

Kết luận cuối Thu Yên vẫn là hồ ly tinh đầu đàn mà.

Và nàng run run đưa đầu nhìn ra, hai má vẫn đỏ hồng, mái tóc đen dài bết ướt càng làm gương mặt thêm phần khả ái. Hắn ta nhìn, ngồi trông tĩnh là thể chứ bên trong rất căng thẳng. Thấy nàng như thế thật khó tả hắn phải điều chỉnh cảm xúc ra sao nữa.

“Bọn chúng có làm gì cô không?”

“...không nhưng mất mộc thư rồi!” – Thu Yên nói lí nhí ăn năn sợ hắn nổi nóng với mình – “Xin lỗi huynh! Tại tui cả!”

Trông người ta mi cong ủ rũ, mắt ứa lệ dù có tội tày trời hắn cũng không nỡ la. Chỉ là Thẩm Nhiên cảm thấy mình thật điên rồi sao phải để tâm đến nàng như vậy. Chẳng biết làm gì, hắn lại nhìn lên trần nhà.

“Không sao! Hai cái đó giả mà!”

“Hả? Giả là sao?” – Nàng tỉnh hẳn hết ăn năn liền.

“Thứ quan trọng như thế ta đương nhiên để ở một nơi không ai ngờ rồi.”

Hắn nói giải thích khiến nàng có tí bờ ngõ, mừng vì mộc thư thật chưa mất, sau lại nổi trận lôi đình ngay.

“Giả thì cất trong phòng tui làm gì, còn bày trò bắt tui canh nữa? Có biết hồi nãy có người xông vào cướp mộc thư tui sợ lắm không đồ ác nhân!?”

Trông Thu Yên giấy nãy tức, hắn cũng không biết có thấy áy náy hay không nữa vẫn cố cười cười cố giúp nàng hạ giận.

“Tất nhiên ta làm vì có nguyên nhân. Dù sao ta cũng tranh thủ trốn khỏi tiệc về sớm vì cô rồi nè. Cô cũng có sao đâu.”

Nghe Thẩm Nhiên nói không hiểu sao má nàng tự động đỏ lên. Hắn cũng bối rối theo biết lí do nàng đỏ mặt như thế. Thu Yên then thùng nói lí nhí...

“Chuyện ban nãy... huynh không được nhớ hay nói ai biết nghe chưa?” – Để người ta biết nàng chưa mặc áo chạy lung tung thì khỏi có chồng. Vả lại nàng càng không muốn hắn nhớ lâu chuyện đó đâu nhục nhã lắm.

Hắn cố bình tĩnh trong run rẩy nhìn nàng mắc cỡ then đến thể hắn cũng cố nói.

“Có gì đáng để ta nhớ đâu!” – Miệng nói nhưng trong lòng hắn thì muốn quên cũng không nổi.

Nghe giọng điệu hắn mang tính chất ám chỉ khó nói càng khiến Thu Yên xấu hổ hơn lại đánh hắn hỏi ngược lại.

“Rốt cuộc huynh đã thấy được gì hả?”

“Đau... Ta không thấy, cũng sẽ không nhớ có được chưa?”

Thẩm Nhiên gơ tay thề làm nàng đành xấu hổ tha cho. Nhưng không khí hai người dâng lên căng thẳng quá, ngập tràn ngại ngùng. Hắn không thể ở lại “động hồ ly” lâu hơn nữa nên vội đứng dậy.

“Ta về đây!”

“Còn có ai xông vào không?”

“Không đâu! Mà việc này cùng một thư giả cô không được nói cho ai biết hết. Cứ im miệng nghe theo lời ta!” – Thẩm Nhiên căn dặn như thế khiến nàng không khỏi không suy nghĩ, ngẫm đoán ra hỏi lại.

“Có phải có nội gián không vương gia?”

Hắn bất ngờ nhưng không ngạc nhiên khi nàng đoán ra, không ngại khen nàng một câu.

“Cô thông minh đó!”

“Vậy chỉ có thể là một trong mười ba người chúng ta trong phòng bàn kế hoạch lúc đó thôi... nhưng có thể là ai chứ?”

Nàng không tin nổi trong các huynh sẽ có người là nội gián. Thẩm Nhiên nhìn, nàng quả được đầu óc thông minh, suy tư cũng quyết đoán hơn nữ nhi khác lắm người ta tiếp xúc không bao giờ thấy nhàm chán.

Và Thu Yên bất giác ánh mắt hắn đang hướng về mình liền run rẩy, xanh mặt nói.

“Sao lại nhìn tui? Tui không phải nội gián đâu!”

“Biết rồi! Cô thì làm sao lừa nổi được ta chứ?”

“Đừng có khinh người quá đáng nha, tui phản cho huynh thấy bây giờ!” – Nói chuyện với hắn dù trong lòng chứa đầy tình ý cũng không thể không nổi nóng.

Hắn chọc nàng giận chỉ cười, nụ cười của hắn hiếm trao cho nên luôn làm tim nàng nhảy nhót trong lồng ngực. Hắn nói vì lo nàng sợ hãi.

“Để ta kêu Hiệp Phong canh bên ngoài cho cô an tâm nhé!”

“Thôi! Cực cho Phong ca lắm, tui không sao đâu!”

Giọng nàng quan tâm Hiệp Phong đánh thức thần trí của hắn nhớ lại là nàng thích ai. Tâm trạng đang tốt của hắn nhanh chóng sa sầm vào cơn bực tức khó hiểu, thiếu chút nóng giận vô cớ.

Thu Yên không suy nghĩ gì nhiều chỉ sợ phiền Hiệp Phong thôi nhưng thấy sắc diện của Thẩm Nhiên đột nhiên thay đổi cũng bỏ ngờ theo.

“Đừng có quan tâm Hiệp Phong của ta nữa!”

21. Chương 21

Thu Yên không suy nghĩ gì nhiều chỉ sợ phiền Hiệp Phong thôi nhưng thấy sắc diện của Thẩm Nhiên đột nhiên thay đổi cũng bỏ ngờ theo.

“Đừng có quan tâm Hiệp Phong của ta nữa!”

Nghe bốn chữ “Hiệp Phong của hắn” Thu Yên hơi tức giận. Nàng biết hắn có mỗi Hiệp Phong rồi tại sao luôn nhấn mạnh khiến nàng đau lòng hơn. Thu Yên run lên không nhận nữa chỉ cúi vào mặt hắn.

“Huynh và Phong ca thế nào kìa huynh. Tui cứ quan tâm đó làm gì tui hả?”

“Cô không biết sợ ta sao? Ta tuyệt đối không để cô dụ mất Hiệp Phong.”

“Tui dụ Phong ca cái gì chứ? Huynh nói năn cần thận biết suy nghĩ lại nha, chúng tui xem nhau là huynh muội đó!”

Hắn ta chuyên quyền muốn thống trị, nàng lại cứng đầu không chịu áp bức. Nghe xong lời nàng hắn lại càng nổi giận dùng dùng tiếp tục lớn tiếng.

“Đúng là hồ ly tinh! Hôm trước nói thích, nay lại nói là huynh muội thôi. Cô đúng là đồ nữ nhi xấu xa!”

Bị một tên biến thái chửi mình xấu xa thì Thu Yên tức chết cũng cam. Cảm giác tức đến nghẹn lời thật là khó chịu nên nàng quyết gào lên cãi lại.

“Miệng tui nói thích Phong ca bao giờ huynh nhớ lại giùm àk!”

Thẩm Nhiên sững ra cổ như lại hình như là thế thật. Chẳng lẽ nàng chưa có nói ra sao? Hẳn tức nhiều ngày rồi không thể vì chuyện vô căn cứ tự suy đoán như vậy.

Má nàng đỏ thẹn nhìn lên, cái mặt tuần tú ngu ngốc đáng ghét của hắn làm nàng chỉ muốn đấm ột đấm vậy mà lòng nàng lại cứ như điên như đảo. Cuối cùng Thu Yên nói lí nhí nghẹn ngào...

“Người nam nhân tui ám chỉ lúc đó... chính là huynh đó!”

BOONG!!! Chuông từ đâu gõ vang đánh thức thần trí của Thất vương gia. Thu Yên thẹn thùng nói cái quái gì đó khiến tim hắn muốn nhảy khỏi lồng ngực chạy rong đi mất tiêu. Không những hắn suy đoán bậy bạ còn hiểu lầm tâm ý người ta sao? Nhìn lại nàng trước mặt, Thẩm Nhiên nói năn không lưu loát vừa run vừa sợ...

“Cô nói một người rất ổn mà!” – Dĩ nhiên hắn biết mình không thuộc loại chính nhân quân tử, hảo nam nhân rồi.

“Nếu huynh không thích nam nhân thì rất là ổn!” – Thu Yên nói mắc cỡ, chỉ chút biến thái trầm trọng đó thôi chứ dễ gì có nam nhân nào sánh với hắn, tiếc thay hắn tệ ời là tệ.

“... còn nói hay cứu cô mà!”

“Tuy số lần huynh đối xử tệ bạc với tui nhiều hơn nhưng có cứu tui mà!”

Nàng lần đầu bày tỏ tâm ý mắc cỡ muốn chết, má cứ nóng ran lên hết. Hắn không biết mình bây giờ đang quá kinh hãi hay là quá bối rối nữa. Trước đây chưa phải chưa có nữ nhi đem lòng ngưỡng mộ hắn, chỉ là hắn chưa từng tiếp xúc với nữ nhi nào nhiều như với nàng. Nay người ta đem lòng trao cho hắn không khỏi bị sốc. Thu Yên nhìn lên nói tiếp cho hắn thôi hiểu lầm mình.

“Phong ca đâu có tỏ ra ghét tui, là huynh ghét tui... vì thế tui mới muốn hỏi huynh một lần. Người đó chính là huynh!”

“... cô thích ta hả?”

Thẩm Nhiên vẫn không tin nổi, mặt trắng bệch phờ hờ lại. Nàng chỉ thẹn thùng gật gật đầu rồi lại quan sát hắn. Quả nhiên trông hắn kinh hãi sợ như nàng đoán. Nàng biết bản thân đi thích loại người nào mà nên có chút buồn bã nói cùng hắn.

“Huynh cũng đừng sợ quá! Tui chỉ thích vậy thôi không chờ đợi hay hi vọng huynh đáp trả lại đâu. Tui biết tình cảm của huynh và Phong ca rất tốt, tui không đủ sức chen ngang, vả lại huynh còn rất ghét nữ nhi... nên tui chỉ muốn thật lòng thôi!”

Thu Yên lại nói một lèo không cho hắn cơ hội chen vô nói câu nào cả. Lúc này đầu óc hắn đang trở nên dần dần, vô dụng, nghĩ suy cũng không kịp để nói đáp. Thế là hắn cứ ngây ngốc, chết trân nhìn nàng thổ lộ ngại ngùng rồi tự chấm dứt một cách buồn bã thay cả hắn. Trông nàng khoe mắt đong đầy lệ cổ nén khóc hắn thành đại ngốc nhân luôn.

“...huynh đừng vì thế mà tránh né tui nha!”

“Ta ... ta...”

Thẩm Nhiên bị nàng bày tỏ đến mức nói năn không thành lời càng khiến Thu Yên đau lòng hơn hồi sợ sệt.

“Tui phải tránh xa huynh sao?” – Nàng biết hắn không thích mình, nói ra nỗi lòng càng khiến hắn thấy phiền không vui.

Thẩm Nhiên càng nhìn nàng, càng nghe giọng nói trong vắt của nàng càng run hơn.

“TA KHÔNG BIẾT !!!”

Cuối cùng lí trí thúc giục hắn phải bỏ chạy trước khi chịu đựng quá độ xấu tại chỗ thì mất mặt lắm. Thu Yên thờ thần nhìn theo cánh cửa phòng, phản ứng của hắn thật tồi tệ rõ ràng là nàng rất bị ghét rồi mới như thế. Thu Yên bật khóc, nàng sớm biết đi thích hắn là ngu ngốc sao lại còn động lòng để giờ đau khổ như vậy chứ.

Còn hắn chạy ra ôm lấy tiểu Hoa. Con chó đang ngủ trong nhà chuồng gỗ bên hồ tỉnh dậy ve vẩy đuôi ngay. Thẩm Nhiên ôm bộ lông mềm, tự lẩm nhẩm như tên điên.

“Cô ta thích ta không phải Hiệp Phong... thích ta thật đó! Ahh... là ta chứ không phải Hiệp Phong, làm sao bây giờ tiểu Hoa ơi!”

Hắn cố không la loạn lên chỉ up mặt vào bộ lông xù. Tim hắn trong ngực vẫn nhảy nhót cảm giác vui hơn lần trước tưởng nàng thích Hiệp Phong. Hình ảnh nàng thẹn thùng nói là hắn hiện lên có thật chứ không phải mộng. Thẩm Nhiên không kiềm lại tự cười sau đó giật mình tự bịt miệng không cho vui như vậy.

Thu Yên là “hồ ly tinh” cơ mà, hắn lại để bị dụ dỗ đến nông nỗi hạnh phúc cười với chó hay sao? Phải tỉnh táo lại thôi vương gia ơi!

“Người sao thế?” – Hiệp Phong hỏi khi thấy hắn cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn cửa như chờ đợi gì đó.

“Hả? Ta làm gì có sao chứ !?”

Hắn cười rõ gương làm Hiệp Phong thấy nghi ngờ vô cùng. Thập đại cầu cầu thì ngồi chán nản do tìm ra mộc thư thứ ba lại mất hai cái kia. Coi như cũng công cốc.

Thu Yên vào cùng Bửu nương phụ mang chè ọi người ăn “giải sầu”, lập tức có kẻ run run ngay. Nhìn nhìn qua thấy vẻ mặt hắn rất căng thẳng với mình chỉ buồn bã làm xong không nhìn.

Thẩm Nhiên không hiểu, cứ tưởng nói thích người ta rồi nàng phải đỏ mặt hay thẹn thùng, mắc cỡ, sao lại để cái mặt đưa đám không hướng ánh nhìn về hắn.

“Các huynh ăn chè rồi cố gắng tìm lại mộc thư nha, lỗi do muội không giữ được!”

“Có gì đâu tiểu Yên!? Vương gia không buồn thì thôi, bọn huynh có gì phải buồn chứ háhà...”

Cả bọn vô lương tâm, khác nào nuôi “heo” tay áo, tối ngày ăn ngủ không làm nên tích sự gì cho hắn cả còn dám ha hả cười trên đầu hắn như thế.

Thu Yên cũng cố cười xoay đi phát hiện tay Đại cầu ca có một vết cắn mờ còn mới không phải sẹo lâu ngày. Nàng suy nghĩ đôi chút nhưng không nói gì lặng lui đi. Hắn ta nhìn theo thật không hiểu nổi nữ nhi, bày tỏ làm hắn kinh hoàng như thế rồi thôi hay sao?

Lòng nàng còn đau, hắn si ngốc không biết điều do hắn làm nàng trở nên như thế. Giờ đây nàng luôn nhớ nhưng muốn gần hắn nhưng vừa phải nguyên theo ý hắn tránh xa thật xa. Nỗi lòng mâu thuẫn này thật khó chịu. Tuy nhiên việc đại sự là trên hết, nàng không thể giải quyết theo cảm tính thành ra hít một hơi dũng khí đi đến thư phòng gặp riêng Thẩm Nhiên.

Nàng gõ nhẹ, mở cửa vào hiên ngang khiến hắn ta hết hồn, giật bắn người quẹt ngang tay đề họa thư pháp ra một đường ngang hư mất chữ “tĩnh” đang viết luôn. Mà dù cho hắn viết xong cũng không tĩnh nổi khi nhìn thấy nàng.

Tim hắn hơi loạn nhịp đầu chỉ mới thấy bóng “hồ ly” phía xa. Thu Yên chỉ đứng bình thường trong y phục nhu mì cũng đủ dụ dỗ toàn bộ sự tập trung của hắn rồi. Hắn vo tờ họa thư viết hư lại nói năn lung tung...

“Tìm cô... àh không, cô tìm ta có việc gì hả?”

“Thật ra...”

Thu Yên nhìn quanh phòng có hai người nhưng vẫn sợ tai vách mạch rừng nên bước đến.

Thẩm Nhiên bất giác phản xạ co chân trên ghế, biểu cảm còn hơn thấy chó sói đến ăn thịt. Nàng không ngờ mình lại làm hắn sợ nên cố không khóc dù vai run run rồi.

“Hôm qua tui có cắn tay một trong ba người áo đen che mặt. Sáng này thấy trên tay Đại ca có vết cắn đúng tay trái... tui không dám khẳng định nhưng chỉ nói vậy thôi, không làm phiền vương gia nữa!”

Thu Yên bỏ ra ngoài lại khóc ngất. Hắn ở lại thử phả không phải là sợ mà là đối diện với nàng hắn hơi bị căng thẳng. Nhưng biểu cảm của nàng thật kì lạ, chẳng lẽ bày tỏ rồi sẽ hết thích hắn hay sao? Nam nhân ngu ngốc cứ thế ngồi ôm chân đoán già đoán non đoán không ra là do chính hắn khiến người ta như vậy.

...

“Vương gia thích ăn nhất là trái đào tươi ở vùng bắc cương!” – Bửu nương nói khi dừng lại lựa đào tươi trong sạp hàng ở phiên chợ.

Thu Yên nghe cũng háo hức cố ghi nhớ sau đó tỉnh táo lại nhanh chóng ủ rũ. Người ta không thích, không quan tâm nàng thì nàng nhớ hắn thích ăn gì cho thừa. Nếu nàng và quả đào cùng chết chìm, xem ra hắn còn xem trọng vớt đào lên trước luôn ấy chứ.

Nàng lại đi theo Bửu nương đi mua đồ trong chợ. Bà ấy khó tính thật nhưng cũng rất vui vẻ, hiền hậu nét ngoan ngoãn không làm gì chọc bà ấy giận là được cưng ngay. Một tay bà ấy chăm sóc Thẩm Nhiên từ khi còn là tiểu hoàng tử nên cưng hắn như con, hiểu như lòng bàn tay.

Bửu nương chợt nói băng quơ nhưng thật ra là cố ý thăm dò tình hình.

“Vương gia lần này cũng không lập trắc phúc tấn rồi... không biết... có phải là do người có ý gì với con không?”

Với cá tính biến thái bất thường của hắn, đối xử với nàng như thế là hơn hẳn mọi nữ nhân khác rồi. Thu Yên nghe, buồn đến mức không còn ngại ngần che đậy, nói ngay một câu than thở...

“Làm gì có chứ... huynh ấy chỉ thích mỗi Hiệp Phong thôi!”

Nàng rên rỉ, Bửu nương hiểu ngay lòng nàng là dành cho ai rồi. Tiếc thay kẻ nào đó như vậy có được thích cũng uống phí.

Đột nhiên một bàn tay bịt miệng từ sau kéo ngược nàng đi, tay cầm quả đào rơi xuống đất không ai nhìn thấy. Bửu nương mãi lo trả giá không nhìn lại, nàng sợ hãi cố kêu cứu nhưng phố đông không ai để ý hẻm tối cả. Nàng nhanh chóng bị nhét khăn vải vào miệng, tay chân bị trói lại bằng thừng rút chặt mang đến một kho hàng cũ.

Và một người xuất hiện làm cả người nàng run rẩy sợ, kẻ đó không ai khác chính là Lục Hoà Khánh, hắn cười nụ cười cao sang khi chờ nàng không biết bao nhiêu lâu. Hoà Khánh ngồi xuống vuốt má nàng, mặt Thu Yên không còn hột máu, vì sợ đã tái mét lên.

“Mỹ nhân ơi mỹ nhân, nàng làm khó ta quá! Nàng nghĩ trốn ở Thất vương phủ là sẽ thoát ta hay sao? Ta không hành hạ nàng thì không được mà!”

22. Chương 22

Lục Hoà Khánh ngồi xuống vuốt ve má nàng ra chiều trân sùng, mặt Thu Yên không còn hột máu vì sợ tái mét lên.

“Mỹ nhân ơi mỹ nhân, nàng làm khó ta quá! Nàng nghĩ trốn ở Thất vương phủ là sẽ thoát ta hay sao? Ta không hành hạ nàng thì không được mà!”

Thu Yên không thể vùng vẫy, cả người bất lực sợ hãi chỉ biết khóc nghe bàn tay tà đạo dám vuốt theo xuống ngực mình muốn làm nhục thân nàng. Nàng biết Thẩm Nhiên không thể ở đây nhưng vẫn gọi thầm tên mong hắn cứu mình. Chợt một giọng nói già vang lên ngăn.

“Khánh nhi, không được động cô ta. Cô ta phải nguyên vẹn mới dụ được hắc ra mặt!”

“Nhưng cha...”

Hoà Khánh xoay lại nhìn cha, thừa tướng gia hô mưa gọi gió trong triều đình xuất hiện nhìn Thu Yên. Lão ấy tóc điểm bạc, phong thái cao sang mang phần nghiêm nghị. Bề ngoài có vẻ là một lão nhân trung trực là thế không ngờ quỷ kế đa đoan.

“Xử được tên vương gia đó cho con muốn làm gì thì làm được chưa?”

Lục thừa tướng nói, ánh mắt độc ác, răn rết còn thâm hiểm hơn cả con trai. Thu Yên run lên nhìn hai cha con ấy cười với nhau vang tiếng rợn người. Họ muốn hại Thẩm Nhiên, nàng không muốn vãn vô vọng ngăn lại.

“Không xong rồi vương gia ơi! Đang đi chợ di lạc tiểu Yên mất tiêu rồi. Dì tìm quá trời cũng không thấy!”

Cả bọn nghe liền lo lắng, Thẩm Nhiên đứng dậy ra hỏi chuyện Bửu nương...

“Cô ta có biết đường về không dì?”

“Chắc biết... nhưng có đi đâu con bé cũng theo sát dì mà...”

Bửu nương đang rồi thì một lệnh tiễn bắn tới ngang mặt bà ấy đâm thẳng vào cột gỗ cạnh Thẩm Nhiên. Trên thân tên có mang theo mẫu thư nhỏ. Bà ấy hét nói nổi vì sợ quá tưởng mũi tên ấy bắn lệch một chút đã xuyên ngang mũi mình rồi.

Thẩm Nhiên rút mũi tên ra đọc thư, sắc diện chuyển biến không tốt. Cả bọn bu lấy...

“Sao vậy vương gia?”

“Chúng bắt Thu Yên buộc giao mảnh còn lại của mộc thư!”

Chuyện này không cần hỏi mọi người cũng biết ngay là lão thừa tướng già. Hiệp Phong nét mặt mang sự bình tĩnh nói.

“Cái bầy! Chúng huỷ hết cả 3 mộc thư thì không còn chứng cứ vạch trần tội tạo phản!”

“Một canh giờ nữa ta không đến chúng sẽ giết Thu Yên.”

Thập đại cầu cầu nghe đùng đến Thu Yên “yêu dấu” cũng nhanh nhẩu hăng máu chiến hô lên...

“Chúng ta quyết làm một trận, gọi chi viện đến dọn chúng luôn vương gia!”

“Không được! Ta phải đi một mình nếu không chúng không chỉ địa điểm giữ người. Các người không được theo ta!”

Hiệp Phong thấy hắc nhìn mình, buộc lòng không thể theo hộ giá. Thẩm Nhiên vào thư phòng lấy hai mộc thư rồi đi ra ngoài sân ôm lấy tiểu Hoa. Cả đám nhỏ ngơ ngác cứ ngỡ phải ôm Hiệp Phong mới đúng chứ.

Thẩm Nhiên nói trấn an mọi người rõ vô cùng cứ...

“Ta sẽ ổn thôi và mang con hồ ly đó về ngay, các người đừng lo!”

Thân là hộ vệ cho hắc lại để chủ nhân một mình mạo hiểm nói không lo cũng không được. Thẩm Nhiên đi ra ngoài cổng lập tức có hai kẻ dẫn đường dắt đi kín đáo như thường dân đi trên phố.

Quan sát kĩ trên phố, trên mái nhà có nhiều kẻ quan sát không cho ai đi theo hắc. Vào một hẻm khuất, chúng cho bịt mắt dẫn đi tiếp thật sự rất cẩn thận. Thẩm Nhiên làm theo không có nửa ý không hợp tác. Không thấy gì nhưng càng đi càng nghe hơi nước ẩm gió ven sông.

Cuối cùng vào một nhà kho gỗ cũ tại bến thuyền bị bỏ hoang ngoại thành cách 5 dặm, hắc được tháo khăn bịt mắt thấy ngay Thu Yên giầy giữa khóc bị trói ngã ở đụn rơm.

Nàng thật chỉ muốn hắc chạy thật xa, đây là cái bẫy mà cha con lão thừa tướng nhằm hại hắc. Hắc nhìn nàng, rất muốn đến cứu ngay thì Lục Hoà Khánh cười bước ra...

“Giao mộc thư đây vương gia!”

“Thả cô ta ra trước đi!”

“Tiền trao cháo múc, đưa rồi sẽ thả!”

Thu Yên cố lắc đầu bảo hấn đừng làm thế. Xung quanh đây có bố trí sát thủ, hấn giao thì bị giết ngay. Nhưng Thẩm Nhiên chỉ nhìn nàng, sau đó ánh mắt kiên định nhìn Lục Hoà Khánh lấy ra cả ba mảnh mộc thư.

“Đây!!!”

Thu Yên muốn mắng hấn ngu ngốc quá nhưng không được, người gian mưu như hấn rõ biết bày tại sao vẫn ngu ngốc đến một mình.

Lục Hoà Khánh đắc ý định cầm lấy thì Thẩm Nhiên nhanh như chớp nâng chính mộc thư gõ đánh ngang mặt Lục Hoà Khánh té lăn ra đất. Ba mảnh gãy đôi hết hai mảnh vì cái mặt thối của tên công tử đó.

Đám sát thủ thấy động nhanh chóng thủ kiếm từ sau các kiện hàng tràn lên tấn công hấn. Thu Yên tưởng lần này hấn chết chắc rồi vì Hiệp Phong không có ở đây lúc này bảo vệ nhưng rồi nàng tròn xoe mắt sửng sốt.

Cái gã nam nhân nhu nhược, ẻo lả, chết nhất sợ chó sói đến mức đem cả nữ nhi ra che chở ình cũng biết đánh nhau. Vả lại võ công của hấn không tệ tí nào, chẳng thua kém Hiệp Phong là bao, ra đòn tay không toàn nhắm chỗ tử đánh gọn gãy tay gãy chân không ai vực dậy nổi để đánh thêm lần nữa.

Bọn sát thủ hơn mười người lao lại càng đông, hấn vì thế càng di chuyển nhanh hơn vừa công vừa thủ né đòn cướp kiếm đánh trả.

Giờ phút này mà Thu Yên còn tưởng mình nằm chiêm bao hoa mắt vì phong độ của hấn. Không phải hấn là nam nhân nàng đem lòng si dại mà khen, thật sự Thẩm Nhiên rất có bản lĩnh không uổng công nàng ngưỡng mộ chút nào.

Hoà Khánh sau chốc lát tỉnh lại, mặt sưng hết một bên ngồi lên thấy tình hình đảo ngược. Nửa số sát thủ bố trí đều nằm vất vưởng vì hấn. Cha con thừa tướng đã liệu trước hấn không phải loại người dễ đối phó nhưng không ngờ vẫn còn chưa đủ đầu với hấn.

Lục Hoà Khánh đương nhiên biết lượng sức mình nên không dại lao vào Thẩm Nhiên mà cầm kiếm đến chỗ Thu Yên. Nàng run lên bị kiếm kề lên cổ.

“Ngừng tay nếu không ta giết cô ta ngay!”

Nghe thế Thẩm Nhiên ngừng ngay lập tức không đánh động thêm dù chỉ cái búng tay.

Thu Yên rất là sợ hãi, tình hình này cả nàng và hấn xem ra cùng không thoát. Lục thừa tướng đến lúc này mới xuất hiện thấy hai mảnh mộc thư gãy nát chỉ cười, lấy chân dẫm thêm cho nát cả mảnh thứ ba. Hai cha con chưa chi đã cười chiến thắng. Hoà Khánh giữ kiếm trên cổ nàng nhìn hấn nói.

“Bỏ kiếm xuống vương gia!”

Hấn nhìn nàng, Thu Yên chỉ biết lệ nhoà nhìn hấn. Và Thẩm Nhiên buông kiếm, lập tức mười mấy sát thủ còn trụ vững đồng loạt dùng kiếm đặt lên yết hầu. Kiếm cũng trên cổ mình nhưng Thẩm Nhiên chỉ nhìn phía kia kiếm đã cắt nhẹ một đường nhỏ đỏ máu trên chiếc cổ trắng ngần của nàng.

Thừa tướng cười nói khác gì châm biếm hấn...

“Vốn nghe vương gia đây không yêu thích nữ nhân, chỉ hứng thú với nam nhân sao nay lại vì một tiểu cô nương mang trọng tội lại liều mạng thế này hả?”

“Các người khôn hồn thì thả cô ta ra. Chuyện khác cứ giải quyết với ta!”

Kiếm đang kề cổ, tình thế bị áp đảo mà giọng điệu ngang ngược coi thường người khác của Thẩm Nhiên vẫn không đổi. Thu Yên vẫn khóc nhìn thì đờ ra. Lục Hoà Khánh cười nhẹ, tay giữ kiếm với đi, tay còn lại vòng ôm chạm lên thân thể nàng ra chiều thích thú thưởng thức sự mềm mại.

Thu Yên chống cự, ghê tởm bàn tay Hoà Khánh nhưng không làm gì được. Thắm Nhiên phải chống mắt nhìn bàn tay của gã khốn khiếp đó dám chạm vào người nàng thì hoá khí ùng ùng giận dữ hét lên...

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra ngay cho ta!” – Thắm Nhiên muốn nhào đến nhưng bị các sát thủ chặn kiếm đan trên cổ khó lòng đi tới. Hấn giận đến mức mặt đỏ bừng, gân tay gân trán nổi cộm, ánh mắt muốn thiêu đốt Lục Hoà Khánh. Nhưng Hoà Khánh không sợ còn cười, tay vẫn không rời đi.

“Thấy tức hả vương gia? Có muốn được như ta không? Chút nữa đây vương gia xuống hoàng tuyền rồi e không kịp nhìn thấy cô ta vui vẻ ân ái thành người của ta đâu haha...”

Thu Yên bị sỉ nhục, uất ức càng vùng vẫy càng bất lực chỉ biết khóc. Thắm Nhiên nhìn giận đến thở dồn lại. Hấn chưa từng tức giận như thế. Dẫu hấn vốn cũng là một người nóng tính ưa giận dỗi la thuộc hạ nhưng cơn giận lúc này đây quả nhiên thiêu sạch mọi bản ngã tốt đẹp kiềm chế trong hấn. Quan trọng là hấn chẳng tốt đẹp bao nhiêu.

Ai nói hấn biến thái cũng chẳng sao... còn dám động vào Thu Yên, muốn lăng nhục nàng thì hấn quyết không tha. Tên Lục Hoà Khánh này không biết trời cao đất dày chọc đúng vương gia đây kết cục tươi đẹp nhất cũng là bị bầm nhừ, xương cho tiểu Hoa gặm chơi, thịt đem làm phân bón.

Và Thắm Nhiên dùng tay không cầm vào đầu các mũi kiếm trên cổ và xoay. Tay vì thế cũng bị thương nhưng đồng thời cũng thoát cánh bị giữ cố bất động.

Hai cha con thừa tướng giật mình vì hấn giận điên liều mạng như thế. Thắm Nhiên hụp người gạt chân theo một vòng khiến bọn sát thủ tấn công té ngã. Lục Hoà Khánh thấy tình hình không ổn định cầm kiếm lại dùng Thu Yên trấn áp hấn.

Nhưng Thắm Nhiên đã nhặt kiếm trên đất phóng đi chính sát cắt vào cổ tay Lục Hoà Khánh một cách chuẩn xác không trúng Thu Yên cạnh bên dù chỉ sợi tóc. Thừa tướng vội coi con mình la hét khi vết thương cắt tận gân cổ tay máu tuôn không ngừng.

Thu Yên cũng nhanh chóng bò ra xa một chút nhưng vì tay chân bị trói nên cũng cách không được bao xa. Nàng nhìn lại Thắm Nhiên ra tay xem ra còn tàn nhẫn hơn ban nãy, với hai trỏ tay thu lại, hấn chỉ dùng một chiêu đánh tới yết hầu, tên nào cũng trào máu miệng nát đốt xương cổ không thở té xuống.

Hấn nghiêng rằng, trên người lấm tẩm máu sau khi dẹp xong toàn bộ bọn sát thủ trong chớp mắt. Hai cha cho ban nãy lớn giọng mạo phạm hấn, giờ co ro lê lét lùi trên đất.

Thắm Nhiên cứ thế tiến đến, ánh mắt giận đỏ ngầu, bàn tay bị thương nên máu theo dọc thân kiếm rỉ rỉ chảy lê một đường trên nền đất hấn bước tới.

Thắm Nhiên giơ chân đá dạt hai chân Lục Hoà Khánh ra, tay kê mũi kiếm gần ngay hạ bộ của hấn ý định xem ra có vẻ hơi tàn độc.

Mặt hai cha con nọ cùng tái xanh đoán không ra Thắm Nhiên muốn làm gì nữa. Hấn nhếch nhẹ môi ra nụ cười nhạt cực kì thâm hiểm sau khi cơn thịnh nộ giảm bớt.

“Hai người mưu phản ta buộc lòng phải để sống còn xét xử sau. Tuy nhiên dám chọc giận bổn vương, người cũng khá lắm nên ta sẽ giúp người thành thái giám cho khỏi còn đi làm chuyện bất bả nữa!”

Nghe thế Lục Hoà Khánh kinh sợ càng thoái lui nhưng đã đến sát bờ tường, Hoà Khánh thu vội hai chân lại run rẩy, vẻ mặt chết chóc của Thắm Nhiên xem ra không phải đùa chơi. Lục thừa tướng níu chân Thắm Nhiên van xin, kể ra hai cha con này cũng buồn cười lúc thế thượng phong hống hách, khi thua thiệt là thảm.

“Tha cho nó vương gia, Lục gia chỉ có mỗi nó là người nổi dỗi!”

“Chết cả lũ còn ở đó lo nổi dỗi. Lỗi do hai người dám động vào người của ta trước!?”

Hấn thật sự đang đầy lửa giận khó ai dập tắt, không xử hai cha con này thì không còn là hấn nữa. Giờ Lục Hoà Khánh lấy tay ôm chân che lại run sợ. Thừa tướng vì “của quý” của con liều mình đánh nhưng chưa gì Thắm Nhiên đã giơ cán kiếm đánh nhẹ thái dương làm lão ta bất tỉnh.

Thu Yên vẫn còn bị trối nhìn không ngờ hấn ta không chết nhất lại đáng sợ như thế. Lỗi có lẽ do hấn ỉ vào Hiệp Phong quá nên không tự mình làm gì cả lười biếng lâu ngày hoá ra ẻo lả như thế.

Chợt có tiếng chó sủa cứu nguy cho Lục Hoà Khánh. Chín thằng còn lại trong Thập đại cầu cầu thiếu Đại cầu, cùng Hiệp Phong và tiểu Hoa đến. Ở sau lính cấm vệ theo chi viện cứu vương gia.

Nhưng bên trong kho cảnh máu me, người lẫn xác nằm la liệt hỗn độn khiến cả bọn nhăn nhó than thở.

“Vương gia không chừa lại gì sao? Chúng ta còn đến hộ giá làm gì nữa?”

“Chưa mà... ta đã giải quyết xong đâu!?”

Hấn nói rồi xoay lại nhìn Lục Hoà Khánh, kiểm nhẹ cắt đáy quần hấn trước nha, Thẩm Nhiên còn phải tự khen mình dùng kiếm chuẩn thật. Cử ngỡ có người đến thì Hoà Khánh thoát rồi nhưng dễ gì loại người thù dai như vương gia đây cho qua.

Thẩm Nhiên cười nửa miệng tay chóng lên tường nhìn con mồi bên dưới nói thật nhẹ nhàng.

“Ta là lần đầu làm... nếu cắt phạm qua chỗ khác thì xin lỗi nhé Lục công tử!”

Đám mới đến ngó ra không biết có sự gì. Thu Yên nhắm mắt trước né đi rồi vẫn nghe rõ tiếng hét thất kinh hồn vía của Lục Hoà Khánh.

Thẩm Nhiên làm thật.

Hấn dĩ nhiên có nói sẽ làm, hướng gì ban nãy tên họ Lục này lỗ mãng không biết tốt xấu động vào Thu Yên còn đòi lẳng nhục nàng. Giết thì nhẹ quá, chỉ bằng thiên ngay của hấn thì sống cũng vô tích sự, nghĩ cảnh hấn ham muốn nhưng bất lực vào thanh lâu chơi là Thẩm Nhiên khoái rồi.

Vài đứa nhỏ buồn nôn khi chứng kiến cảnh này, theo phản xạ cũng đành tự bắt chéo chân bảo vệ thân mình. Sau hôm nay lại có dịp sợ chủ nhân hơn.

Lục Hoà Khánh vẫn la hét giữ hạ bộ đau đớn, máu tràn đến ngất xỉu. Xem như khi tỉnh lại gã ta sẽ sống cuộc đời hoạn quan rộng mở.

Thẩm Nhiên bỏ cây kiếm không “sạch sẽ” đi đến chỗ Thu Yên vẫn nhắm mắt co ro sợ ngay. Hiệp Phong nhìn, ánh mắt mang chút buồn nhẹ sau đó thay hấn ra lệnh giải quyết hậu quả.

“Ai sống thì bắt về nhà lao Hình bộ. Xác cũng đem về luôn!”

Lính lập tức theo lệnh Hiệp Phong đi làm việc. Đám nhỏ cũng lẳng xăng chỉ đạo cùng với tiểu Hoa. Thu Yên bấy giờ mới hé mắt khi cảm giác có người cưỡi trời. Nàng nhìn Thẩm Nhiên mắt lại trào lệ khóc oà. Hấn xót xa nhìn nàng đã phải chịu sợ hãi, lòng mong che chở cho nàng.

“Đừng sợ, có ta ở đây không ai dám làm hại cô nữa đâu!”

Giọng hấn dịu dàng cứ như người nói ra không phải là hấn. Tay đang bị thương nhưng hấn quên chạm lên má hồng định lau nước mắt cho lại khiến mặt Thu Yên lem luốc máu. Thẩm Nhiên thu tay lại có chút hoảng vì càng làm càng tệ thêm.

Nàng không nói gì nổi, cảm giác sợ hãi ban nãy làm nàng chỉ muốn được bên hấn nên ôm chầm ngang người Thẩm Nhiên khóc trong run rẩy. Đám nhỏ tròn mắt nhìn cảnh hay nhất trong năm, hận không có ngay sẵn giấy mực vẽ lại cảnh vương gia ôm lấy Thu Yên như thế.

Hấn thật sự là vòng tay ôm nàng lại thật chặt như vỗ về, như dỗ dành che chở. Lúc này hấn chỉ muốn bảo vệ nữ nhân này mãi thôi...

23. Chương 23

Đại công cáo thành bắt trọn ổ mưu phản của Lục thừa tướng, xét công lao to lớn nhất chính là mỹ cầu cầu – tiểu Hoa nhà vương gia. Sau khi Thẩm Nhiên đi, Hiệp Phong xử lí Đại cầu là nội gián để tránh bại lộ chuyện đem chi viện đến.

Còn tiểu Hoa lần theo mùi của chủ nhân nhanh chóng đưa cả bọn đến nhà kho tại bến thuyền bỏ hoang đó. Thu Yên nghe kể lại rất vui ôm ngay con chó.

“Tiểu Hoa giỏi quá!”

“Mộc thư thật vương gia cũng giấu trong chuồng của nó hỏi ai ngờ nổi. Không ngờ đại cầu lại phản vương gia, mà còn tệ hơn vương gia cũng không nói gì hết giấu mọi người!”

Chuyện đại cầu thân lâu nay như huynh đệ lại thế cũng khiến cả đám rất buồn. Thu Yên nhớ lúc ba hắc y nhân vào phòng lấy mộc thư, chính đại cầu giúp nàng không bị hai người còn lại xâm hại, huynh ấy chỉ nhất thời làm phản chứ cũng không hẳn xấu xa. Nhưng xử lí ra sao tuy Thẩm Nhiên lo sau nữa.

“Gần đây vương gia bận lắm hả các huynh?” – Thật sự từ hôm đó đến nay không thấy hắc trong phủ, nàng có chút nhưng nhớ người ta.

“Phải, truy án rồi có nhiều thứ để vương gia giải quyết. Chưa kể hoàng hậu là tiểu nữ của thừa tướng cũng có liên quan chuyện mưu phản thành ra trong cung gần đây loạn cả lên. Chúng ta ở trong vương gia phủ yên tĩnh chờ cha muội được giải oan thôi!”

Nay chỉ còn cứu đại cầu cầu xem ra buồn bã hẳn. Thu Yên lại ôm tiểu Hoa, xét xử xong cha được giải oan nàng mừng lắm. Chỉ là muốn gặp hắc, sau khi bị sợ hãi quá độ nàng bệnh mấy ngày, cũng là lúc hắc bận như thế khiến nàng ngày nhớ đêm mong.

Nhưng khổ nỗi không biết người ta có còn nhớ nàng tồn tại hay là không nữa.

Chờ ở sân đến khi sương đêm giăng phủ lạnh cả người song vẫn không thấy hắc về, hắc là ở lại cung rồi. Thu Yên chán nản đi về phòng thì trên hành lang dài thấy bóng hắc. Thẩm Nhiên cũng nhìn thấy nàng tỏ ra ngạc nhiên.

“Khuya rồi không ngủ, còn đi lung tung vậy hồ ly!?”

Thu Yên gặp hắc mừng lắm nhưng không dám tỏ ra niềm vui trong lòng, môi cũng mím nhẹ không dám cười quá lộ liễu.

“Tui ra vườn ngắm cảnh đêm thôi!”

“Trời tối thui có gì để ngắm chứ? Đi ngủ sớm đi ngày mai cha cô sẽ được thả ra rồi!”

“Thật sao? Hay quá!”

Nàng cười vui hạnh phúc không tả nổi, cuối cùng cha cũng bình an không bị vu tội oan. Hắc nhìn gương mặt đáng yêu của người ta mà run khê. Đã hơn 12 ngày hắc chưa được gặp nàng, hắc cũng không rõ tại sao mình lại nhớ rõ chính xác từng ngày như thế.

Nhìn nụ cười rõ hồ ly dụ dỗ nam nhân vẫn thấy lòng vui vui... hình như bớt cảm giác muốn gặp. Chết tiệt! Không lẽ vương gia đây nghiện mấy trò xấu xa của hồ ly tinh sao?

Thu Yên ngẩn lên, hai mắt nhìn nhau mang chút thẹn thùng. Thẩm Nhiên không kiềm chế nổi nhanh chóng thu hai tay lại khoanh vòng trước ngực làm nàng tròn mắt.

“Huynh lạnh hả?”

“Chắc là vậy... ta về ngủ trước đây!”

Hắc ta chạy chứ không phải đi làm nàng nhú mi ử rử. Nàng đâu biết Thẩm Nhiên chỉ là sợ bị nàng dụ dỗ không quản được tay lại muốn ôm nàng vào lòng thì tiêu đời. Thật sự hắc biết mình đã bị dụ rồi nên trốn là cách tốt nhất, không gặp thì nhất định không làm ra những việc thiếu suy nghĩ.

Buổi xét xử truy án mưu phản có cả Hoàng thượng và Thái hậu đến xem. Đại thần, bá quan văn võ cũng tề tựu đủ tại sân lớn Hình Bộ. Lính áp giải chủ mưu và các người có liên quan lên bục xét vấn.

Trên đó có cả cha nàng nhưng Thu Yên không lo lắng mấy vì Thẩm Nhiên đã nói cha nàng vô tội xét tội thừa tướng xong sẽ thả ra.

Mọi người ai cũng nhìn Lục Hoà Khánh đi lại vẫn còn khó khăn cần có lính đỡ đi vừa sợ vừa tức giận nhìn lên Thẩm Nhiên ngồi trên cao. Thẩm Nhiên là người đảm nhận vụ án ngồi chỗ cao nhất, bộ dạng thân thiện, chóng tay kê má vui vẻ nhìn xuống hỏi thật ân cần.

“Còn đau nhiều lắm không Lục công tử?”

Lục Hoà Khánh có hận có tức cũng vô ích. Thu Yên thật chẳng nói nổi hết độ xấu xa của hắn ta. Không giết thì thôi, ác dã man khiến người ta “thân tàn ma dại” rồi vẫn tỉnh mặt hỏi thăm rõ nguy quân tử.

Nhưng lúc cần nghiêm túc, hắn rất nghiêm túc tác phong đúng mực của một vương gia quyền uy...

“Đem mộc thư ra đây!”

Thừa tướng bợ phờ nhìn người ta mang ra đủ cả ba mảnh mộc thư cổ, giờ chúng đã được ghép lại cẩn thận ra một bức hoà thư còn khắc cả dấu ấn của ba vương quốc. Hoàng thượng và thái hậu cũng được xem khi nghe Thẩm Nhiên giải thích rõ hơn.

“Thái thất thượng hoàng sau khi trả lại bản đồ cho Tây Liêng, lập lại hoà ước với Liên Khiết phương bắc đã cho người lập ra hòa ước trên phiến mộc cổ phù vân với giao định không xâm phạm lẫn nhau trong 100 năm.

Thừa tướng lập mưu tạo phản dùng mộc thư làm cơ dụ binh lính hai nước ngoại bang làm loạn, nội bộ bất ổn sẽ dễ vùng dậy cướp ngôi. Lược đồ chiêu binh, và các khối vũ khí gom lại tại Hình bộ là chứng cứ cho âm mưu của thừa tướng. Không biết lão còn gì để chối không Lục Hoà An?”

Thừa tướng quỳ không nói được lời nào vì chứng cứ đã rành rành trên tấm lược đồ da dê lẫn mộc thư kia. Thái hậu chợt chóng tay kê trán nói đau thương.

“Lục thừa tướng là đại công thần vậy mà... xem như Ai da thương tình người có công lâu năm, ta không cho chém ... ban rượu độc cho nhẹ nhàng hơn nha!”

Mọi người tưởng thái hậu sẽ tha không ngờ nói thương xót cuối cùng vẫn là cho tội chết a. Thẩm Nhiên chán nản chồm qua nói.

“Con chưa ban tội mà mẫu hậu!?”

“Ủa? Vậy con xử đi!” – Bà ấy lại cười phe phẩy quạt hết buồn hết sầu, quả là đáng sợ còn hơn cả thằng con.

Cứ theo dõi cùng mấy người hoàng tộc thật là hồi hộp. Hoàng thượng cũng chống tay kê má nhìn không cho ý kiến gì khi hoàng đệ tuyên án.

“Tội mưu phản lẽ ra phải tru di cửu tộc trăm nguyên nhà nhưng Thái hậu ban ân cho rượu độc ban cho thừa tướng Lục Hoà An, nhíp bộ thượng thư Tư Lãm, hình bộ thượng thư Viên Thanh Diên, quốc học Tôn Minh. Còn những người khác có liên quan bị đẩy ra biên ải lao dịch cả đời không được trở về Kỳ Mạc.”

Lục Hoà Tĩnh là hoàng hậu nghe tuyên án khóc lóc vùng lên thảm thiết với hoàng thượng .

“Hoàng thượng... thiếp chỉ bị cha ép thôi... người đừng đẩy thiếp đi mà!”

Ông vua nhìn lòng đau như cắt, hoàng hậu mình trân sùng lại chính là con ong tay áo hỏi sao không buồn. Nhưng Thẩm Nhiên xoay qua nói với hoàng huynh đồng thời gơ than thuốc trên giấy.

“À ta mỗi đêm nấu canh tẩm bổ cho hoàng huynh đều có dùng một lượng độc nhỏ ngấm giết huynh từ từ đó!”

“Cái gì? Sao đệ không nói cho trăm biết?”

“Thì giờ đệ đang nói nè còn gì?” – Hai huynh đệ hoàng vương tộc này làm trò trên đó. Hoàng thượng nhanh chóng xoay lại nhìn hoàng hậu xấu xa nói dứt khoát.

“Đây hoàng hậu đi, trẫm không muốn nhìn nữa!?”

Hoàng hậu rên khóc thê thảm, người người kêu gào làm cảnh xét xử vừa loạn vừa đau lòng. Lục Hoà Khánh không khóc như đại tỉ chỉ trừng mắt nhìn Thẩm Nhiên. Hắn biết mình bị nhìn còn cười vẩy tay vui vẻ nữa.

Thu Yên đang đứng cạnh Hiệp Phong và các huynh thấy Hoà Khánh chuyển sang nhìn mình nên khiếp sợ nín áo nép vào Hiệp Phong. Lục Hoà Khánh bị trừng phạt rồi vẫn khiến người ta còn lo lắng chưa dám yên lòng.

Kể có tội đã bị trị tội, xử lí êm đẹp hết rồi đến phần Thu Yên mong chờ nhất. Cha nàng quỳ nhận ý chỉ.

“Liễu Tam Văn bị vu oan ta cho xoá tội. Sau còn có công giúp vạch trần tội trạng của của Lục Hoà An nên được ban thưởng 100 vạn lượng và chức vụ Lễ bộ thị lang nhất phẩm.”

Thẩm Nhiên nói, ánh mắt quan sát Thu Yên là chính. Nàng thật sự là mừng đến cười rạng rỡ. Mọi cố gắng của nàng đã được đáp trả, cha nàng không những được giải oan còn được lên chức nữa.

Lễ bộ thị lang là chức cao tầm cỡ đại thần chủ chốt trong triều thật rất tốt. Cả hoàng thượng thấy hoàng đệ tin tưởng cũng vui vẻ gật gù. Cha nàng nhanh chóng khấu đầu...

“Tiểu nhân đa tạ hồng ân... Chỉ là tiểu nhân xin vẫn giữ vị trí tri phủ Đốc Châu, mong hoàng thượng, vương gia ân chuẩn!”

Hoàng thượng có chút kinh ngạc nhưng chỉ nhìn qua xem ý Thẩm Nhiên vì vụ này đã toàn quyền giao cho hoàng đệ rồi.

Nàng thoáng nhìn hắn. Hắn cũng nhìn nàng.

Nếu cha nàng làm Lễ bộ thượng thư sẽ ở lại Kinh thành... còn có cơ hội gặp, nhưng Đốc Châu xa xôi...

“Người suy nghĩ kĩ chưa? Đây là một hồng ân lớn đó!” – Thẩm Nhiên hỏi lại cha nàng lần nữa.

“Tiểu nhân biết. Tri huyện Đốc Châu đã thân thiết, vả lại mộ phần của gia đình đều ở đấy nên ...”

Thu Yên hiểu cha, mẹ nàng nằm tại nơi đó tất nhiên cha không muốn rời đi. Thu Yên dù có chuyện gì cũng theo cha. Thẩm Nhiên nhìn thấy ánh mắt nàng không mang chút xao động nào khi cha nàng quyết trở về nơi đó.

Tại sao hắn không muốn hạ lệnh cuối đưa nàng đi xa?

“Được! Ta ưng thuận!”

“Đa tạ vương gia!”

Cha nàng rất vui lập tức đón tiểu nữ vào lòng. Thu Yên ôm cha cười hạnh phúc có chút không nhẽo khóc làm hắn nhìn không vui vẻ gì. Bỗng dưng hoàng thượng tuyên bố cắt ngang suy nghĩ mông lung của hắn.

“Mai trẫm phong hậu mới, tất cả phải cùng đến chung vui với trẫm!”

Hoàng thượng vui, mấy kẻ nịnh bợ cũng hân hoan vỗ tay âm lên. Chỉ có Thẩm Nhiên sững sốt hỏi ngay thái hậu.

“Mới truất hậu mà sao hoàng huynh chọn nhanh thế hả mẫu hậu?”

“Không ai lẽ mề như con đâu, vị trí đó để trống càng lâu càng loạn. Mai tiện thể ta sắp xếp việc ban hôn cho con luôn Nhiên nhi!”

“HẢ??? Ban hôn với ai chứ sao mẫu hậu có thể quyết định khơi khơi như vậy cho con?”

Thu Yên đang cười vui với cha thấy hắn hét âm chạy theo mẫu hậu của hắn. Giữa nàng và hắn thật sự quá xa vời, chút cơ hội cho nàng mơ mộng cũng không được.

24. Chương 24

“Vương gia được chỉ hôn với tiểu thư nhà Quốc sư đó!”

“Ồh... Hoàng tiểu thư đó nổi tiếng tài sắc vẹn toàn, mỹ nhân đệ nhất kinh thành mà!”

Cả đám cầu cầu bàn tán quá làm Hiệp Phong đành phải cầm nói nữa. Cả bọn xoay nhìn Thu Yên ngồi buồn bã ôm tiểu Hoa. Ngày mai chia tay rồi nhưng nàng không nói năn gì nhiều cả.

Cha nàng vào thư phòng cung kính nói.

“Mai hạ thần cùng Yên nhi sẽ về Đốc Châu. Thật cảm ơn vương gia giúp hai cha con hạ thần rất nhiều!”

Hắn không nhìn ông ấy chỉ thờ thần hỏi lại.

“... mai hả? Sao nhanh thế?”

“Vâng! Tiểu nữ của hạ thần đã làm phiền người lâu quá rồi!”

Cha nàng chỉ nghĩ dường lại sức có một ngày sau khi giải hết oan trạng, nếu không vì chuyện vui của hoàng thượng phong hoàng hậu mới còn về sớm hơn.

Cha nàng đã lui ra, hắn ngồi lại trong thư phòng cảm giác trống rỗng không biết nên làm gì nữa. Giúp được cho người ta không hiểu sao không vui vẻ chút nào. Hắn có cảm giác gần đây mình càng lúc càng quái lạ. Dường như hắn còn một chuyện làm chưa thông nên khó chịu vô cùng.

Chợt có người gõ cửa, giọng nàng trong veo vọng vào có chút rụt rè...

“Vương gia!... tui vào được không?”

“Vào đi!” – Nói xong ngay lập tức hắn ngồi cho ngay ngắn tiếp xúc với nàng không thể mất cảnh giác.

Thu Yên bước vào, mặc y phục cải nam trang làm Thẩm Nhiên nhú mày hỏi ngay.

“Sao lại ăn mặc như thế?”

“... tui... vương gia có rãnh không? Huynh có thể đi với tui chút xíu được không?”

Nàng ấp úng cuối cùng cũng nói được. Thẩm Nhiên nhìn cái mặt đỏ thẹn mắc cỡ thật đáng yêu trong lòng thật “sợ” lắm nhưng suy nghĩ không nổi đã đứng dậy rồi. Rõ ràng biết đi là chết, biết sẽ bị dụ vẫn tạo cơ hội cho nàng dụ.

Cả hai đi ra chỗ tiểu Hoa cạnh hồ sen, trời tối không thấy gì cả, tiểu Hoa cũng ngủ chổng chân lên trời rồi. Hắn nghi ngờ hỏi không biết nàng có định ám chết mình không?

“Ra đây làm gì?”

“Huynh... huynh và tui cùng ngắm cảnh nha!”

“Phủ của ta nhìn ngán lắm rồi còn gì để ngắm, trời lại tối thui có thấy gì đâu!”

Thẩm Nhiên phát biểu ột loạt sự thật làm nàng sa sầm vào thất vọng. Nhìn thấy đôi mi cong ử rử sụp xuống chờ long lanh nước là hắn hoảng sợ rồi không khéo nàng “giở trò” khóc lóc lại khổ.

Và Thu Yên nhìn lên, tim hắn muốn ngừng đập vì gương mặt cùng lời nói thỏ thẻ rụt rè của nàng thật đáng yêu...

“Mai tui theo cha về rồi... sẽ mãi mãi không còn được gặp huynh nữa. Huynh làm ơn chịu đựng cùng tui một chút được không? Chỉ cùng ngồi một chút thôi vương gia!”

Bị hồ ly tinh “công kích” đến thế hắn không ở lại cũng lạ. Vả lại ánh mắt nàng thật sự mong chờ điều này, hắn đã không làm gì được với tình cảm của người ta rồi không thể từ chối ngồi chung lần cuối nữa.

Thu Yên cố tươi tỉnh ngồi ngay ngắn trên bãi cỏ nhìn ra hồ sen đêm vẫn thoảng hương nhè nhẹ. Nàng chuẩn bị hết rồi nhanh nhẩu lấy đĩa bánh ra.

“Tui có làm bánh, huynh ăn thử đi! Bánh trái đào Bửu nương nói huynh thích!”

“Bánh đào hả? Ta thích đào!”

Hắn vui vẻ cầm bánh nhỏ hồng hồng nhân mức đào thơm ngon lên ăn ngay. Thu Yên nhìn cũng vui sau đó lại thấy sóng mũi cay xè muốn khóc. Cùng được ngồi thế này, làm bánh cho hắn ăn nhưng mai sẽ không còn được gặp nữa.

Thẩm Nhiên đang nhai ngon lành nhìn qua thấy nàng tím nước mắt liền chửi ngay.

“Không được khóc!!!”

“Hic... đau có! Tại gió làm cay mắt!” – Nàng nói dối rõ rệt, mắt mũi sưng đỏ đầy lệ như thế kia rồi còn dám chối. Nhìn nàng, hắn không kiềm lòng được hỏi ngay một câu.

“Chẳng lẽ xa ta... cô buồn đến vậy sao?”

Thu Yên ngớ ra mặt đỏ bừng, cũng hơi tức vì sự tự tin quá đáng của hắn, tuy nhiên chuyện này là thật không sai chút nào nhưng để gì nàng nhục nhã đến mức đó.

“Huynh đừng tưởng bỏ... tui buồn có chút xíu thôi àh, cũng không phải vì huynh!”

“Vậy thì đừng có khóc!” – Chuyện gì chứ nước mắt của nàng lợi hại lắm, hắn thật kinh sợ.

“Đã nói tui không có khóc mà!”

Cả hai có chút tranh cãi lớn tiếng không khí khá hơn nhiều rồi. Thẩm Nhiên ăn tiếp nhưng vẫn len lén nhìn qua Thu Yên. Nàng nhìn phía hồ ánh mắt vẫn đượm buồn không giấu nổi. Nàng sợ bên hắn vui chút xíu thế này sẽ càng đau lòng hơn khi xa. Nàng ôm chân, vai hơi run vì gió. Thẩm Nhiên hỏi.

“Lạnh thì vào nha!?”

“Không... ngồi thêm chút nữa đi!”

Thu Yên cuộn lên sợ hắn đi. Thẩm Nhiên trông bộ dạng sợ hãi hoảng hốt của nàng chỉ cởi áo gấm khoát dài bên ngoài của mình trùm qua vai nàng.

Thu Yên nghe tim đập loạn rất vui, cảm thấy sự ấm áp lẫn mùi hương trầm quen thuộc thật dễ chịu. Hắn hỏi tiếp.

“Sao tối nay lại mặc y phục nam nhân vậy?”

Bị hỏi Thu Yên bối rối nói lí nhí.

“Tại... tại tui nghĩ cải nam trang huynh sẽ thấy dễ chịu hơn. Huynh ghét tui mà...nếu tui không ở bộ dạng nữ nhi huynh ghét có lẽ huynh sẽ chịu ngồi với tui lâu hơn một chút!”

Nghe người ta nói hắn muốn ghen lại. Thu Yên nghĩ ngợi nhiều hơn hắn nghĩ. Việc thế này mà nàng cũng có thể nghĩ ra và làm chỉ vì hắn. Rõ ràng tình cảm nàng dành cho hắn rất nhiều đủ khiến tim hắn đập lung tung.

Không kiềm chế nổi cảm xúc này, Thẩm Nhiên giơ tay ra... đánh ngang đầu nàng một cách dã man.

“Đồ ngốc!!!”

“Đau quá...Có gì mà ngốc chứ!?” – Nàng ôm đầu rưng rưng lệ uất ức hỏi ngay.

“Cải nam trang thì vẫn là nữ nhi thôi cô nương!”

Hắn hung dữ làm nàng rất tức, người ta nghĩ ra cách này hay như thế mà hắn phải bán. Thu Yên vẫn ôm đầu gào lên.

“Nếu tui là nam nhân thì huynh mới thích tui... Nếu tui không phải nữ nhi... huynh có thích tui không?”

Thu Yên hỏi có vẻ ngốc nghếch nhưng là thật lòng nàng. Nàng mong mình có chút cơ hội gì đó để có thể được hắn quan tâm. Chuyện hắn chỉ thích nam nhân, còn nàng đích thị là một nữ nhi chân chính, hai điều đó không thể thay đổi ngăn tình cảm của nàng.

Thu Yên chỉ muốn biết nếu có thể thay đổi dấu không thể, hắn cũng dành phần tình cảm nào đó cho nàng.

Tuy nhiên nghe xong, nhìn cái mặt ngốc của nàng hắn ta cúi giận. Thu Yên hoảng loạn bị đánh thêm mấy cái đau hơn. Nàng la ầm lên đến cả tiểu Hoa còn ngóng tai dậy xem chuyện gì nữa.

“ĐAU!!! Đồ ác nhân ác đức, cả nữ nhi mà huynh cũng dám đánh sao?”

“Giọng điệu nhu nhược, ẻo lả như thế còn đòi làm nam nhân sao? Rõ ràng cô muốn ám chỉ sỉ nhục bổn vương đây biến thái đúng không? Ta thấy cô còn biến thái hơn ta!”

Hắn thật tức chết với Thu Yên, không đánh cũng không cam lòng, vừa hay hắn chính là loại ác bá không ngại xử lý cả nữ nhi. Thu Yên giận dỗi cãi lại.

“Ừh! Là tui biến thái, tui khùng mới đi thích loại người như huynh đó!”

Nàng gào lên rồi ôm mấy chỗ đau, mắt ứa lệ muốn khóc trông như một tiểu oa nhi vừa bị đánh đòn không nhẽo. Còn hắn nghe lần nữa nàng nói thích mình thì không còn nóng giận tiếp nổi. Thẩm Nhiên căng thẳng nói vừa đùa vừa run rẩy.

“Thế thì lần sau thích ai nên cẩn thận hơn đi!”

“Biết rồi... nhưng chắc sẽ lâu lắm tui mới quên được huynh đó!”

Thu Yên ngẩn nhìn, khoé mắt ươn ướt. Hắn nghe tim bay nhảy lung tung trong lồng ngực. Hồ ly như nàng muốn dụ bao nhiêu nam nhân cũng thành công thôi, ai bảo cả chính loại người như hắn cũng sắp suy suyễn đây.

Và nàng mím môi nhìn gương mặt anh tú, tuần mỹ mang vẻ mắc cỡ rụt rè...

“Tui có thể... làm một việc không đúng lễ nghĩa để nhớ huynh không?”

Lời đề nghị kiểu này cả người gan dạ cũng xì ra quần nha huống chi hắn vốn chết nhất khi không ai hộ giá. Thẩm Nhiên thoái lui sợ hãi tự ôm vai lại, đây là một hình thức phản xạ tự nhiên khi gặp hồ ly tinh. Nhìn hắn làm ra cái phản ứng đó Thu Yên chẳng vui tí nào nghe hắn lắp bắp.

“Việc không đúng lễ nghĩa là gì?”

“Làm gì huynh sợ như thế chứ? Tui có ăn thịt huynh đâu!?” – Rõ ràng hắn làm như nàng muốn xâm phạm thân thể, xé quần xé áo hắn ngay ra không bằng. Nhưng Thẩm Nhiên vẫn không an tâm.

“Cô nói thế ai mà không sợ hãi?”

Thu Yên thật tức vì giờ nhìn hắn thật tệ hại vô cùng, nếu như không tận mắt chứng kiến hắn đôi lúc phong độ như thế nào thì nàng cũng chẳng thèm trông cậy si loại nam nhân này rồi.

Thu Yên chun mũi hậm hực không thèm nhìn hắn, quanh ra lại ôm chân nhìn hồ nói giận dỗi...

“Đã sợ thì thôi!”

“Cô không làm gì ta thật hả?”

Thẩm Nhiên có chút bình tĩnh nhìn nàng hỏi sợ sệt. Thu Yên trông lại cái mặt ngốc của hắn càng khờ khạo hơn lúc này. Tim nàng đập thốn thức, tại sao nàng lại thích hắn nhiều như thế, nàng thật sự chỉ nghĩ về mỗi hắn thôi dấu biết vô vọng.

Thẩm Nhiên sững ra vì vóc dáng nhỏ bé nhanh như sóc nhỏ chồm đến, đưa cái miệng hôn lên má mình một cái. Môi nàng mềm mại, cả chiếc mũi nhỏ cũng chạm tì hết lên má hắn. Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng lại đầy tình ý, chút xiu đụng chạm hơi đi quá lễ nghĩa lại khiến người nào đó hồn phiêu phách tán bay loạn tùm lum.

Thu Yên hôn nhanh rồi rời ra ngay cả mặt nóng ran lên, thật sự từ khi thích loại người như hắn, nàng thật to gan hơn không còn giống mình nhút nhát trước kia.

Hắn ta thì cư nhiên bất ngờ đến không nhúc nhích, má tê dại cảm giác đôi môi nhỏ vẫn còn chạm lên đó. Cả đời vương gia đây chưa có nữ nhân nào dám dùng hành động “bắt kính” đến vậy khiến tim hắn không ngừng run lên.

Thu Yên run lảo sau khi dám làm ra cái hành động như thế, cổ nói lung tung...

“Tui biết huynh không thích... nhưng... nhưng tui... Xin lỗi vương gia!!!”

Nàng xấu hổ quá, thật lòng chỉ muốn có gì đó để nhớ hắn thôi vội vã lồm cồm tính bỏ chạy. Song chưa đi được bước nào hắn ta nắm chân ngay khiến nàng té đẹp xuống bãi cỏ một cái “phịch”.

Chết tiệt! Nàng vẫn không tin nổi sao mình lại điên đảo loại nam nhân như thế, mặt dính đầy cỏ giận dữ gào lên...

“Huynh dám nắm chân cho tui té hã, đồ ác nhân!?”

“Cô dám vô lễ với bổn vương rồi muốn chạy là chạy sao?” – Thẩm Nhiên nói cứng rắn, không biết có định giết nàng luôn hay không nhưng nàng sợ quá. Nàng cũng hiểu tính hắn, biết làm bậy như thế thể nào hắn cũng giận. Nàng chẳng biết làm sao nữa nói như giải thích một cách đáng thương.

“Tui... tui chỉ muốn có kỉ ức với huynh thôi... mai huynh cũng không phải gặp tui rồi xem như tha cho tui nha!”

Nhìn người ta co rúm sợ mình chỉ vì dám hôn má mình, hắn chỉ cảm thấy mặt hơi tê tê chưa khỏi hẳn. Hồ ly như nàng thật quá lợi hại mới khiến hắn trở nên như thế. Mắt nhìn nàng đáng yêu ngay trước mắt, hắn lúc này không thể kiềm chế cảm xúc mất tự chủ này.

Nàng tròn xoe mắt nhìn hắn níu tay nàng kéo ngược lại gần hắn, giữ lên cánh tay rồi vòng sau lưng ôm sát nàng lại. Mặt nàng vừa đỏ vừa tái không biết chuyện quái gì đang xảy ra, cũng không chắc nàng có nằm mộng hay không nhưng cả người run run nhìn gương mặt hắn kề sát mặt nàng...

“Muốn có kỉ niệm với ta thì nên sâu sắc một chút!?” – Hắn nói khẽ, gương mặt vẫn tĩnh như thế khiến Thu Yên thật không đoán nổi hắn đang nghĩ gì.

“Huynh muốn làm gì?” – Nàng ngây ngốc hỏi lí nhí.

“...hé miệng ra!”

Cái tên nam nhân biến thái này điên rồi. Thu Yên “sợ lắm”, không những nàng không làm theo còn mím chặt môi lại xấu hổ. Thẩm Nhiên nhìn bộ dạng nàng trong tay mình run như cỏ con chỉ cảm thấy rất đáng yêu. Hắn không phiền khi chậm chậm thử dùng môi mình thì nhẹ nhàng thức môi người ta.

Thu Yên không tin nổi, có chút giật mình lùi lại nhưng tay hắn càng thu lại ôm cứng. Hắn ta mà lại hôn nàng sao? Đỉnh chính lại hắn thích nam nhân, còn nàng là nữ nhi nha sao lại thế chứ, không lẽ mặt trời đổi hướng rồi?

Cảm xúc này thật hồi hộp, tim nàng đập mạnh, cả người càng run gấp bội khi môi hắn cử động nhẹ dẫn dắt môi mình. Chết tiệt, không biết hắn hôn bao nhiêu nam nhân rồi tại sao lại tỏ ra điều luyện như thế chứ khiến nàng ngây ngốc còn hơn bị thả trôi ngoài đại dương lênh đênh.

Đôi môi nhỏ xinh bị đôi môi mạnh mẽ hấp dẫn ăn trọn không chừa lại phần nào. Hắn mút nhẹ môi dưới, lưu luyến cắn lấy môi trên, nàng lúng túng thẹn thùng chỉ biết hé môi thuận theo ý hắn.

Nụ hôn đầu trong cuộc đời thiếu nữ thuộc về hắn thì có chết nàng cũng không quên, dấu cho hắn không thích nàng lại thì việc nàng trồng cây si cảm mến hắn xem ra không hẳn ngốc nghếch lắm.

Nhưng nụ hôn còn trên môi, được gần gũi bên hắn, Thu Yên càng không muốn xa hắn. Và Thẩm Nhiên mãi còn đang đắm chìm thưởng thức đôi môi nhỏ nhắn nếm phải chút vị mặn mặn của nước mắt.

Nàng ngoan ngoãn để môi chuyển động vừa khớp cho hắn hôn tại sao lại khóc? Thẩm Nhiên thật không hiểu nổi nữ nhi, hắn sợ mình mất đi tự chủ không kiềm chế khiến nàng sợ nên ngừng lại.

Môi cả hai rời ra, Thu Yên rất quyến luyến cũng đành chấp nhận mộng đẹp của nàng đã chấm dứt. Hắn không biết mình có làm sai gì không, xét về lễ nghĩa nam nữ không thể như thế nếu chưa thành thân, nhưng do nàng hôn trước hắn chỉ hôn “đáp lễ” thôi mà.

“Ta xin lỗi...” – Thẩm Nhiên xin lỗi trước cho chắc nhưng nàng đã khóc nói ghen lại.

“Không... chắc huynh miễn cưỡng lắm cũng vì tui thôi. Do tui tự ý có tình ý với huynh...làm phiền huynh...Mai từ biệt rồi, mong vương gia đừng quên tiểu nữ!”

Thu Yên nhanh chóng chạy đi, lệ cứ thế bay ngược rơi lại phía sau. Nàng thật không muốn mãi xa hắn nhưng mọi chuyện đều đã định rồi.

Nàng đi, bỏ lại Thẩm Nhiên ngồi đó nhìn theo. Tay vừa mới ôm cơ thể mềm mại ấm áp, môi vẫn đầy vẩn vương rõ như in khi có nàng song giờ nàng đã rời khỏi... hắn thấy hụt hẫng, thiếu vắng.

Nữ nhi xấu xa, hắn từng nhìn thấy rất nhiều nữ nhi xấu xa vì thế chưa từng tìm hiểu, quan tâm ai nhưng đã ôm hôn Thu Yên như thế? Khi nhận ra bản thân bị thay đổi, hắn run sợ, lo lắng không biết lí trí đầu lí trí cái nào sẽ đúng... hắn nên là hắn tốt đẹp như trước hay là làm nam nhân si ngốc như bao người chìm đắm vì bị nàng cám dỗ...

25. Chương 25: Hồi Kết

“Thu Yên cùng cha đi rồi đó sao vương gia không ra tiễn?” – Cả đám rù rì hỏi nhau nhưng không ai biết đường để trả lời. Cứ ngỡ Thu Yên sẽ giúp vương gia “bình thường” lại nhưng xem ra Hiệp Phong vẫn là số một

Hiệp Phong không chơi với đám nọ nữa đi vào phòng của vương gia. Vụ án xong, Thái hậu “tuyên án” ban hôn ngay cho hắn, ngày lành tháng tốt cũng đã định rồi nên Thẩm Nhiên không được phép rời khỏi Kinh thành ngao du làm cướp nữa.

Miệng hắn than thân trách phận chuyện thành thân nhưng làm sao qua mắt được Hiệp Phong.

Nếu vì chuyện thành thân, không bao giờ thái hậu ép được, hắn muốn là trốn ngay thôi. Nhưng đằng này Thẩm Nhiên cả ngày chỉ nằm lẩn lóc trong phòng không đi ra ngoài còn thắm hơn cả tiểu Hoa đối bụng thiếu xương gặm nữa.

Hiệp Phong bước vào nhìn hắn cầm bình rượu uống như nước lã nên bước đến giật đi, Thẩm Nhiên vì thế mới nằm ngửa ra với theo.

“Trả ta!!!”

“Tại sao người còn nằm ở đây?” – Hiệp Phong đi lại bàn đặt bình rượu xuống nói làm Thẩm Nhiên lồm cồm ngồi lên. Hắn bây giờ cả áo cũng không mặc, tóc xoa bơ phờ, mặt nhếch nhác mắt phong độ hỏi lại có vẻ không hiểu ý Hiệp Phong thật.

“Ý người là gì?”

Hiệp Phong nhìn hắn, bước trở lại ghế trường cùng hắn ngồi, tay vuốt gương mặt tuần tú ngốc nghếch của vương gia. Thẩm Nhiên nhú mày chờ, Hiệp Phong nói nhẹ nhàng.

“Người đi Đốc Châu đi!”

Giờ thì Thẩm Nhiên hiểu ra rồi, hắn thấy hơi run run, dẫu biết nói dối Hiệp Phong lúc này cũng thất bại song vẫn gào lên đánh trống lảng.

“Sao ta phải đi Đốc Châu chứ?”

“Thì người không muốn thành thân, nơi đó xa bỏ trốn cũng hợp lí... và lại còn có Thu Yên!”

Hiệp Phong nói, ánh mắt có chút đượm buồn nhưng nhìn Thẩm Nhiên như thế này Hiệp Phong càng đau lòng hơn. Hắn giật mình lớn tiếng ngay.

“Người điên rồi Hiệp Phong! Ta mặc kệ người không nghe người nói nhảm nữa!?”

Thẩm Nhiên nằm lăn ra cố ý trốn tránh. Thật sự mấy hôm nay hắn cũng không biết mình bị cái gì nữa từ khi Thu Yên đi về nhà, giờ Hiệp Phong vào nói nhảm hắn sẽ điên mất.

“Còn gì người phải trốn tránh nữa? Người thích Thu Yên. Ý tứ hai người rõ ràng như vậy còn cố chấp không bên nhau sao?”

Lời của Hiệp Phong làm hắn ôm đầu nằm cuộn tròn nói như đứa trẻ hư hỏng.

“Ta không thích con hồ ly đó!”

“VƯƠNG GIA!!!” – Hiệp Phong nhỏ nhẹ khuyên nhủ nhưng hắn không thèm nhúc nhích đành lớn tiếng thôi.

“Ahh.. cô ta là hồ ly tinh. Ta chỉ bị dụ dỗ nhất thời thôi không phải kiểu tình cảm nam nữ đâu đừng có ép ta!”

Thẩm Nhiên rối trí quẩn quại thật là thê thảm nha. Đây hẳn là hậu quả sau khi bị hồ ly hút mất hồn rồi. Hiệp Phong chỉ thờ dãi lấy tay đè trán hắn lại giữ nằm ngửa ra hỏi một cách lạnh lùng.

“Cảm giác của người đối với Thu Yên, không nói nô tài không tha cho đâu!”

Giọng Hiệp Phong đang không phải dọa chơi, hắn không nhúc nhích được phải nhìn ánh mắt kiên định trực diện của Hiệp Phong chỉ khổ sở má hơi hồng lên mang chút mắc cỡ thú thật.

“Đúng là ta thích cô ta được chưa? Vừa ý của người rồi đúng không?”

Hiệp Phong cười nhẹ vì hắn ngoan hơn rồi nên lặng không nói gì cùng nằm xuống dựa trán vào vai Thẩm Nhiên nói.

“Người là người quan trọng nhất của nô tài. Nô tài sẽ làm bất cứ chuyện gì cho người hạnh phúc biết không vương gia?”

Nghe thế Thẩm Nhiên cũng cười, nhìn trần phòng cao sang cạnh Hiệp Phong mới dám thờ dãi nói không khác gì nhu nhược...

“... ta nên làm gì đây?”

Chính hắn biết mình cũng vì hồ ly mà động lòng nên mấy hôm nay mới thảm như vậy. Hiệp Phong nhìn qua rồi ngồi lên nói...

“Tìm áo mặc vào sau đó mau chóng đến Đốc Châu chứ làm gì nữa?”

Cuối cùng vẫn chỉ có mỗi Hiệp Phong làm hắn thông suốt. Thẩm Nhiên cười ngay, vội tìm áo mặc. Hiệp Phong nhìn theo lại nhớ như in khi bản thân mất tất cả từ phụ mẫu, tiểu muội, một thân một mình 13 tuổi đầu đường xó chợ lẽ ra đã chết từ lâu... nhưng chính Thẩm Nhiên đã xuất hiện cứu vớt cả đời Hiệp Phong.

Lúc đó hắn cũng đã cười như thế đưa tay ra giữ lấy mạng sống và tâm hồn Hiệp Phong, chỉ cần Thẩm Nhiên hạnh phúc là đủ, Hiệp Phong cũng sẽ hạnh phúc dấu cho không còn giữ được hắn thuộc về riêng mình như trước.

“Vương gia! Người chịu mặc áo lại rồi sao?” – Thấy chủ nhân xuất hiện tuần tú khôi ngô lại dễ gì dám nhỏ không chọc ghẹo. Hắn không phiền nóng giận đang muốn đi nhanh một chút thì bên ngoài lính chạy vào báo.

“Bẩm vương gia! Lục Hoà Khánh trên đường áp giải đã tẩu thoát tại huyện Minh Lâm!”

Tâm trạng đang hưng phấn của Thẩm Nhiên hồng ngay chửi liên.

“Áp giải khâm phạm kiểu gì vậy, các người muốn chết theo sao?”

Tên lính co ro, chỉ đi báo thôi chứ đâu phải là người trực tiếp làm Lục Hoà Khánh trốn đâu vẫn phải nghe chửi. Hiệp Phong gương mặt lãnh đạm nhưng nói ra làm mọi người đồng loạt hết hồn.

“Minh Lâm cạnh Đốc Châu... không thể hấn cố ý làm vậy để tìm hại Thu Yên chứ?”

Mặt Thẩm Nhiên giận lên đen sì lại ngẫu ngẫu. Xem ra thiên cái tên khốn họ Lục ấy thôi là chưa đủ mà.

Lá vàng theo gió run nhẹ rời khỏi cành bay xuống hồ, nàng nhìn lại lên tiếng thở dài. Cha nàng đi ra nhìn tiểu nữ ngồi cho cá vàng ăn chỉ lại vuốt tóc con.

“Lá vàng ắt phải rụng, tiểu nữ nhà ta có cần than thở như vậy không?”

“Con đâu có!” – Thu Yên cười nhẹ vòng tay ôm thân người mập mạp của cha.

“Từ ngày về phủ con lạ lắm. Nói cha nghe có phải con đã có ý trung nhân rồi không?”

Cha nàng quả tinh ý, chỉ tiếc thay số nàng không may mắn không có được ý trung nhân mình thầm nhưng nhớ. Nàng cười nói dối.

“Con không có!”

“Còn nói dối, thu nay con 18 rồi có ý trung nhân cha sẽ gả ngay!” – Cha nàng nói vui vẻ mong tiểu nữ mau mau hạnh phúc nhưng Thu Yên chun mũi ngay nói.

“Chưa chi cha đã muốn đuổi nhi nữ đi rồi! Con giận cha luôn đó!”

“Haha... con bé này dám giận cả cha sao?”

Nàng cùng cha cười vui hạnh phúc trong vườn. Thật may bên nàng còn có cha là nam nhân tốt nếu không chắc nàng ác cảm với tất cả các nam nhân luôn rồi.

Cha nàng trở về giải oan, được hoàng thượng ban thưởng càng được lòng dân tin tưởng, công việc huyện phủ cũng có phần bận rộn hơn. Thu Yên cùng tì nữ đi ra chợ lựa vải.

“Tiểu thư muốn mua vải may áo sao?”

“Ừm, ta muốn may cho cha một bộ áo ấm ủa đông sắp tới!”

“Tiểu thư thật rất có hiếu với lão gia!”

Thu Yên cười với tì nữ rồi cùng chọn vải bông dày. Có hiếu là một phần, tìm việc gì đó để làm mới là lí do chính nàng muốn may áo. Nàng cứ ngày nhớ đêm mong ngốc nghếch không tốt tí nào.

Chính vì nụ hôn “kỉ niệm nhỏ” của hấn làm nàng càng xa càng nhớ đến da diết, lén khóc đau lòng mãi. Vì thế Thu Yên quyết tâm sang đến mùa xuân năm sau nàng nhất định phải tống khứ được Thẩm Nhiên ra khỏi đầu.

Khi nàng mãi mê chọn vải không biết ở góc khuất có kẻ liếc nhìn nàng chờ đợi thời cơ. Tính tiền xong, tì nữ cầm giúp nàng cây vải cùng đi ra chợ phiên thì Lục Hoà Khánh bước nhanh ra, tay cầm con dao nhỏ có ý định trả thù Thẩm Nhiên từ nàng. Song một lực mạnh tạt ngang, Hoà Khánh chưa kịp nhìn thấy đã bị cú đâm tới làm té ngã vào con hẻm.

Lục Hoà Khánh không còn sợ ai hơn hấn, với lại mắt hấn ta lúc này thiết dễ sợ nha khi cười cười xoay xoay nắm tay.

“Ta muốn làm người tốt xem ra thật khó, hình như Lục công tử muốn ta phải độc ác cắt thêm chỗ khác trên người mới vừa lòng!”

“Người... đừng làm vậy!” – Lục Hoà Khánh sợ đến run rẩy thoái lui trên đất thảm thương vô cùng. Nhưng Thẩm Nhiên không phải là loại người độ lượng thành ra vẫn nghiêng răng sẵn tay áo nói.

“Có khẩu khí, người mới định làm vậy giờ còn muốn ta ngừng hả? Trên người ‘bất lực’ như vậy rồi còn dám lớn gan muốn động vào Thu Yên của ta nữa hả?”

Cả đám nhỏ hô lên, ngơ ngẩn ra vì không tin nổi từ miệng vương gia lại nói ta mấy chữ “Thu Yên của ta” tràn đầy cảm xúc không ngượng miệng như thế. Đến khi Lục Hoà Khánh bị đạp đến bất tỉnh te tua cả đám mới giật mình ngồi bu xem nạn nhân.

Hắn đánh sung quá, vả cả mồ hôi, lấy tay quạt ngang trán thở ra.

“Đem hắn về ta sẽ xử lý sau!” – Thẩm Nhiên nói khi nhìn Lục Hoà Khánh nằm xỉu một đống thiếu điều sùi cả bọt mép do bị unction.

“Người đánh hắn dã man đến thế này còn muốn xử lần nữa sao?”

“Ừh! Các người có ý kiến gì hả?”

Cả bọn không dám cãi ý chủ nhân, trong lòng thầm thương Lục công tử chộc ai không chộc lại đi chộc trúng vương gia ác độc của bọn họ. Thẩm Nhiên phủ tay, chỉnh trang y phục trang nhã, sau đó môi cười nhanh chóng đi ra ngoài phố theo sau nàng.

Hiệp Phong nhìn hắn hạnh phúc như thế môi cũng mỉm nhẹ cùng Cửu đại cầu cầu lồi Lục Hoà Khánh về trước. Lần này Thẩm Nhiên đã kịp cảnh trước không để Thu Yên chịu thêm sợ hãi nào nữa.

Nàng cùng tì nữ đi quanh chợ xem đồ vật. Hắn đi theo sau nhìn mọi người đều biết nàng, vì thế nàng luôn cười rạng rỡ đáp trả kiến kẻ bám theo thật không chịu nổi mà.

Khi Thu Yên nhìn thấy người ta bày bán đào tươi, tâm trạng lại sa sầm vào buồn bã cười không nổi... nàng lại nhớ hắn ta nữa rồi...

“Tiểu thư muốn mua đào sao, nô tì lựa nhé!” – Tì nữ nhanh nhẩu vì thấy nàng mãi nhìn quầy bán đào.

“Ừm thì... muội lựa đi, đào trông cũng tươi lắm!” – Nàng không cần, mua về ăn cũng không sao, đâu thể vì hắn ta thích trái này thì nàng không dám ăn cả đời chứ.

Trong lúc tì nữ mãi lựa đào, Thu Yên nhìn thấy một cụ bà ăn xin ngồi ở góc khuất nên chân bước nhẹ đến lấy ra hai nén bạc.

Bà cụ móm mém nhìn nàng cười, nàng cũng cười đáp nhưng chưa chi sau lưng bà ấy có người đưa dao ra. Thu Yên thở dài, chẳng lẽ nàng lại gặp trò cướp kiểu cũ này sao.

“Đưa hầu bao đây!”

Thu Yên không phản ứng gì hay tỏ ra sợ hãi, nàng thậm chí còn nhẹ nhàng đưa túi rút nhỏ thêu hoa của mình cho người nam nhân đó, sau còn nhìn bà cụ mà hồi lúc nam nhân đếm xem có bao nhiêu ngân lượng.

“Bà có được ăn đầy đủ không?”

“Ừm, cảm ơn tiểu cô nương, nếu hôm nào có lời như hôm nay thì no bụng là chắc chắn rồi!”

Thu Yên cười gượng ghịu, xem như bị cướp nhưng là nàng làm việc thiện tích đức cho cha khỏe mạnh đi. Cái người nam nhân đó xem tiền nàng mang theo không nhiều nhưng cũng tạm rồi thì thấy trên tóc nàng có trâm vàng lấp lánh muốn dọa mắt người ta.

Thu Yên giật mình khi gã cướp đó lấy trâm của nàng, nàng cố với lại ...

“Ta đưa tiền hết rồi mà! Trả đây!”

“Cây trâm vàng này xem ra có giá hơn nhiều, không muốn bị rách mặt thì đi ngay đi tiểu thư!” – Cái gã cướp này còn táo tợn hơn đám cướp của Thẩm Nhiên. Tiền mất không sao nhưng trâm của nàng nàng quyết lấy lại.

“Không được! Trả ngay trâm cho ta!”

Nếu Thu Yên biết hôm nay ra đường gặp cướp thì nhất định không cài cây trâm vàng ngọc hồ phách đó đâu. Thẩm Nhiên tính im lặng xem nàng làm trò gì nhưng thật muốn nằm lăn ra cười giữa phố vì nàng hiền đến dẫn độm mà.

Hắn nhanh chóng bước đến từ sau, tay vươn qua tay nàng, giữ mạnh bả ngang tay tên cướp cầm trâm vàng. Thu Yên ngẩn lên thấy Thẩm Nhiên mà quá sức kinh ngạc ngỡ mình hoa mắt hay lại chiêm bao nữa.

“Để trâm lại hay ngươi muốn tàn phế cả đời hả?” – Hắn nói đe dọa một cách nhẹ nhàng nhưng rõ ràng không phải nói chơi.

Gã cướp tái mét nhìn hấn, lập tức trả trâm và túi tiền lại cho Thu Yên ngay không quên khấu đầu tạ lỗi. Nàng vẫn còn sững sốt, bất ngờ không biết làm gì chỉ trơ ra nhìn hấn cài trâm lại lên tóc mình. Thấy trâm nằm đẹp vừa ý trên tóc nàng rồi rồi hấn mới cười dẫn đi.

Thẩm Nhiên đang nắm tay nàng là thật, hấn thật sự đang ở đây cùng nàng không phải là mơ. Nhưng Thu Yên có chút bình tĩnh lại không thấy mừng thậm chí còn sợ giữ hấn lại khi cả hai đã ra đến hồ sen ngắm cảnh trong thành.

“Huỳnh làm gì ở đây?”

Thẩm Nhiên nhìn gương mặt đáng yêu đang tỏ ra hoài nghi sợ sệt của nàng chỉ cười nói mang chút trêu chọc.

“Đoán thử đi!”

“... đến tìm tui hả?” – Nàng nói không mấy tự tin lắm song hấn reo lên như khen ngợi.

“Chính xác! Thông minh như thế sao cứ bị một trò cướp lừa hoài vậy? Hồ ly tinh thì nên xấu xa, không có để người ta lừa như thế biết không?”

Hấn nói chất giọng vừa trêu lại vừa mang chút ôn nhu, tay thậm chí còn nâng lên vuốt nhẹ mái tóc nàng, mắt nhìn nàng cài trâm của mình lại sáng ngời vui vẻ. Tim Thu Yên muốn không đập nổi, mặt đỏ ngay, bước lùi né hành động “bất bình thường” của hấn.

Hấn thật không giống nam nhân biến thái nàng vốn biết tí nào.

“Sao lại tìm tui? Huỳnh kì lạ quá đó!”

“Ta bỏ hôn ước, bị thái hậu cho lính truy về, đi suốt 4 ngày không nghỉ chỉ để đến Đốc Châu này tìm cô thôi. Cô nghĩ tại sao ta lại làm thế hả?”

Hấn như đang than vãn hấn cực là vì nàng nha. Thu Yên sợ lắm, run run nhìn gương mặt cuốn hút không biết hấn có phải đang bày trò đùa mình hay không?

Nàng vội lắc đầu nguầy nguậy, mày nhú mặt nhăn khó coi khiến Thẩm Nhiên cũng hết hồn. Nàng nói còn hơn tự lẩm nhẩm.

“Không thể nào!?”

“Gì mà không thể? Nghĩ ra gì rồi cứ nói đi có gì lại không thể hả?”

Thẩm Nhiên hơi cúi, người ta đồn tâm ý hết cho nàng đoán thế kia lại không đoán đúng ý hấn nói. Thu Yên nhìn lên nói .

“Tất nhiên là không thể rồi! Làm sao huỳnh có thể làm vậy vì có ý gì đó với tui chứ?”

Nàng dĩ nhiên không ngốc, hấn lại càng không thể ngốc mà lại làm những việc nhàn rỗi đó chỉ để tìm nàng chọc phá. Thật sự nàng hồi hộp lắm nhưng không dám suy đoán bậy sợ lại tự mộng mơ hoang tưởng. Thẩm Nhiên nhăn mày bực mình trả lời.

“Ta đến là vì có ý với cô thật mà!”

Nàng nghe tim mình muốn nổ tung. Lòng hạnh phúc ập đến còn hơn là mơ, thậm chí trong mơ nàng còn chưa bao giờ thấy điều này xảy ra cả.

Nói ra cũng nhẹ lòng hấn nha song càng hồi hộp hơn nhìn phản ứng của nàng. Thu Yên mắc cỡ hồi lí nhí...

“...là huỳnh cũng thích tui hả?”

“Ừm, ta thích cô!”

Thu Yên hạnh phúc đến mức sắp không tự đứng vững nổi, mặt nàng nóng rang lại hỏi lần nữa chưa hết hoài nghi chuyện “kinh thiên động địa” này. Ai bảo hấn biến thái rồi nói thích nàng làm chi cơ chứ.

“Tui là nữ nhi mà... huỳnh có nhầm lẫn không?”

“Có lẽ có đó nhưng ta nghĩ là ta lưỡng tính, nam nhân hay nữ nhân đều có thể thích được!”

Nàng sửng sốt vì kết luận của hắn, đồng nghĩa với hắn sẽ yêu thương nàng và Hiệp Phong cùng như nhau a. Nếu xét về tình cảm lâu nay thì Hiệp Phong là đệ nhất “phu nhân” còn nàng là đệ nhị hay sao?

Trông con chồn đáng thương bị mình làm cho khờ khạo Thẩm Nhiên chỉ cười thấy rất vui. Hắn giơ tay sờ nhẹ lên đôi má mềm. Nàng vì cái chạm nhẹ nhàng mới thôi suy nghĩ lung tung, thẹn thùng ngẩng lên nhìn lại hắn.

Ánh mắt Thẩm Nhiên dịu dàng, âu yếm nhìn về phía nàng như là một vật vô giá hắn cần nâng niu hết mực.

Cuối cùng cũng có ngày hắn ta đáp lại tình cảm của nàng rồi. Thu Yên hạnh phúc, vẫn còn chút run rẩy khi Thẩm Nhiên đem môi ấn nhẹ lên môi nàng một nụ hôn chứng tỏ lời nói của hắn là có chứng cứ.

Nàng được hôn, được hắn ôm trong vòng tay chỉ biết cười cho hết nỗi niềm này. Thẩm Nhiên cũng cười vui lắm nhìn nàng.

“Sao chỉ cười mà không nói gì hết vậy?”

“Thôi... đang hạnh phúc mà nói nhiều, chúng ta cãi lộn sẽ mất hay!” – Chuyện gì chứ cãi vã của cả hai xảy ra cũng dễ đoán thôi. Thẩm Nhiên cũng đồng tình theo.

“Đúng ha!? Vậy nàng suy nghĩ sang chuyện sẽ tính sao với thù lao công sức ta đã làm vì nàng đi!”

Hắn nói làm nàng nhú mi ngẩng lên hỏi lại.

“Thù lao gì?” – Nàng thật không hiểu nha. Mặt hắn mang nét tà mị nói ngay.

“Thì công dẫn nàng đến Kinh, công nhận cáo trạng và giải oan cho cha nàng!”

Nàng thấy hơi bức rức, hắn là tên nam nhân biến thái này cố ý phá hỏng không khí hạnh phúc trên mây khi được hắn yêu thương của mình. Thu Yên chun mũi nói.

“Huynh chê vàng rồi còn gì?”

“Bổn vương thiếu gì kim ngân châu báu... ta đang nghĩ lại...có nên lấy trinh tiết của nàng để làm thù lao hay không đây?”

Hắn cười khì khì nói không khác gì chuyện giản đơn. Ngay lập tức Thu Yên lùi ra, má đỏ ửng thoát vòng tay của hắn ngay. Chẳng ngờ Thẩm Nhiên biến thái trở lại thích nữ nhi lại có thể háo sắc như thế.

Hắn thấy nàng phản ứng như vậy chịu không thấu cười phá lên thành công chọc được nàng. Thu Yên biết mình bị trêu tức điên với đánh nhưng nhanh chóng bị ôm ngay. Tay hắn giữ thật chặt nói trêu mền...

“Giữ trăm định ước của ta rồi thôi thì về làm trách phúc tấn của ta, ta như vậy cũng sớm có được thù lao thôi đúng không?”

Thu Yên mắc cỡ, giọng hắn ngọt đến mức nàng không tin là hắn nữa.

“Vừa mới nói thích đã cầu hôn ngay có nhanh quá không vậy?” – Lòng nàng thật vui lắm nhưng cũng là nữ nhi phải mang chút thẹn thùng chứ. Nghe thế hắn lại đổi giọng trêu ngay.

“Thế thì ngày mai ngủ dậy ta suy nghĩ lại không nên thú hồ ly tinh về làm thê tử sẽ quên luôn ngay lời đã nói nha!” – Hắn nói khác chỉ dọa thật làm Thu Yên cuốn quýt.

“Đừng! Muội muốn làm thê tử của huynh mà!”

Nàng thật thích hắn rất cực khổ, bị hành hạ bao lâu mới có được lòng hắn để gì lại chối chứ. Song nói ra nàng hối hận ngay vì hắn cười khì khì đắc ý khiến nàng nhục nhã quá.

Sao nàng lại đi yêu trúng nam nhân vừa xấu xa vừa biến thái như hắn chứ, nhầm lẫn, nhầm lẫn a nhưng không rút kinh nghiệm kịp cho lần sau rồi.

Thẩm Nhiên cầm tay nàng hôn giận đánh yêu mình, kéo nàng lại ôm lấy trên môi cười mãn nguyện khi cả đời sợ nhất nữ nhân lại say đắm nàng như vậy thật là thua tâm phục khẩu phục.

Nàng cũng dễ chịu tận hưởng vòng tay mạnh mẽ ấm áp giữ trọn lấy mình. Cuối cùng thì hồ ly tinh cũng thâm phục thành công biến thái nam nhân của mình rồi.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-bien-thai-nam-nhan>